

ONG-ART CHAICHARNCHEEP

Thần mèo Pandada

Tập
2



1980
BOOKS[®]
KHÔI NGỘ TÌ THỨC



NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

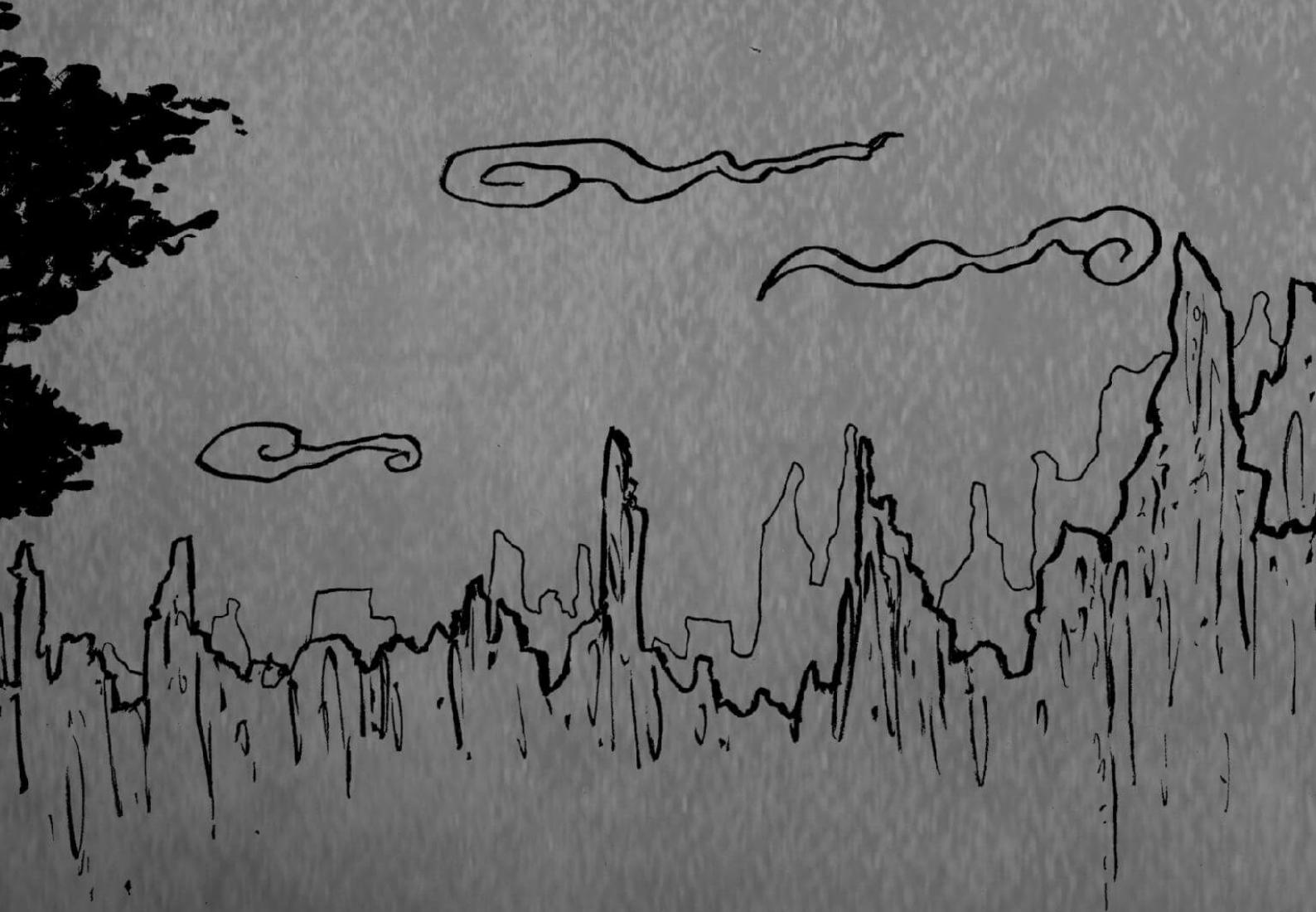
Ngô Hồng Quân dịch



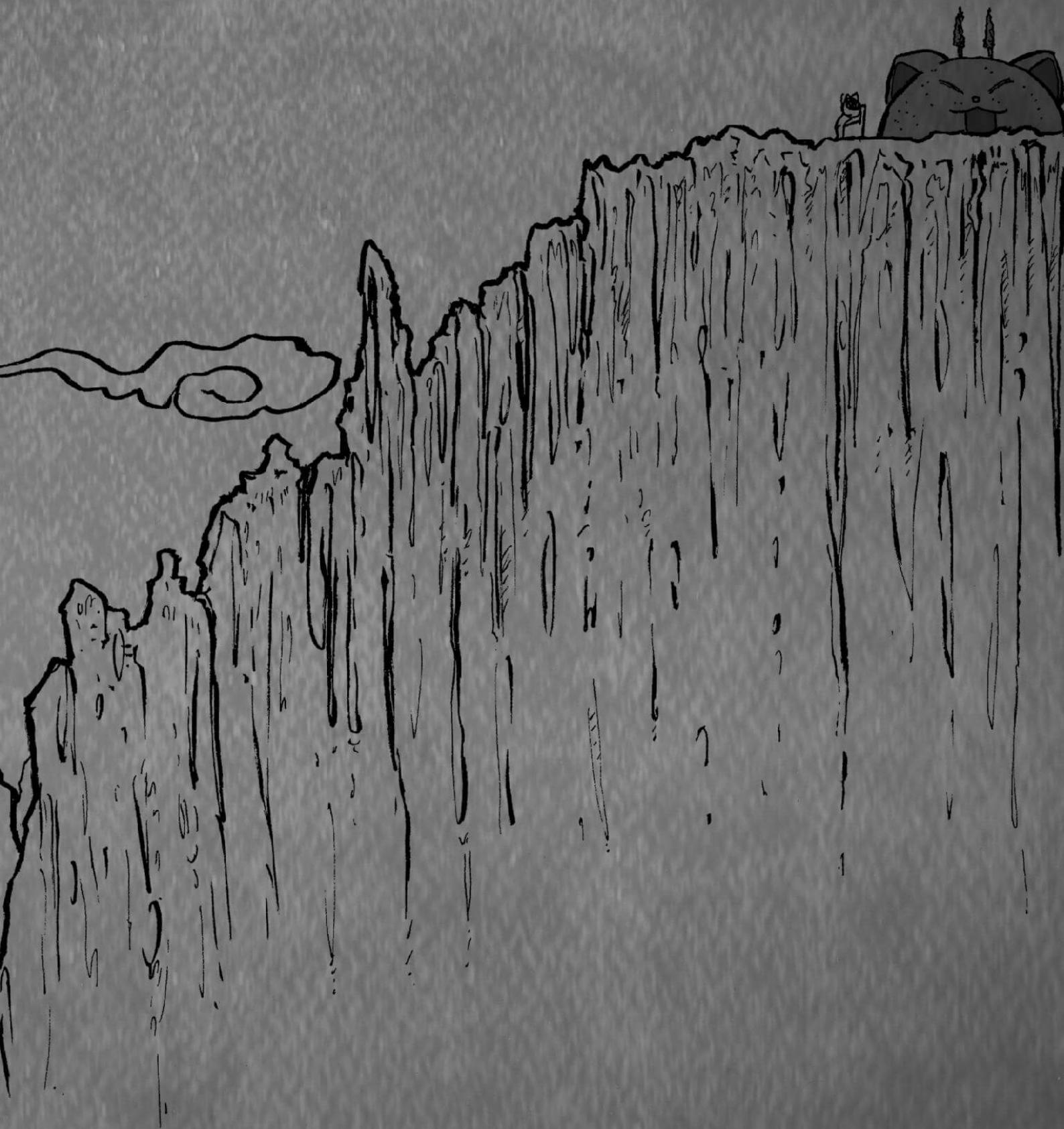
Bạn gặp phải vấn đề khó giải quyết?

Cá voi gặp SPANDADA

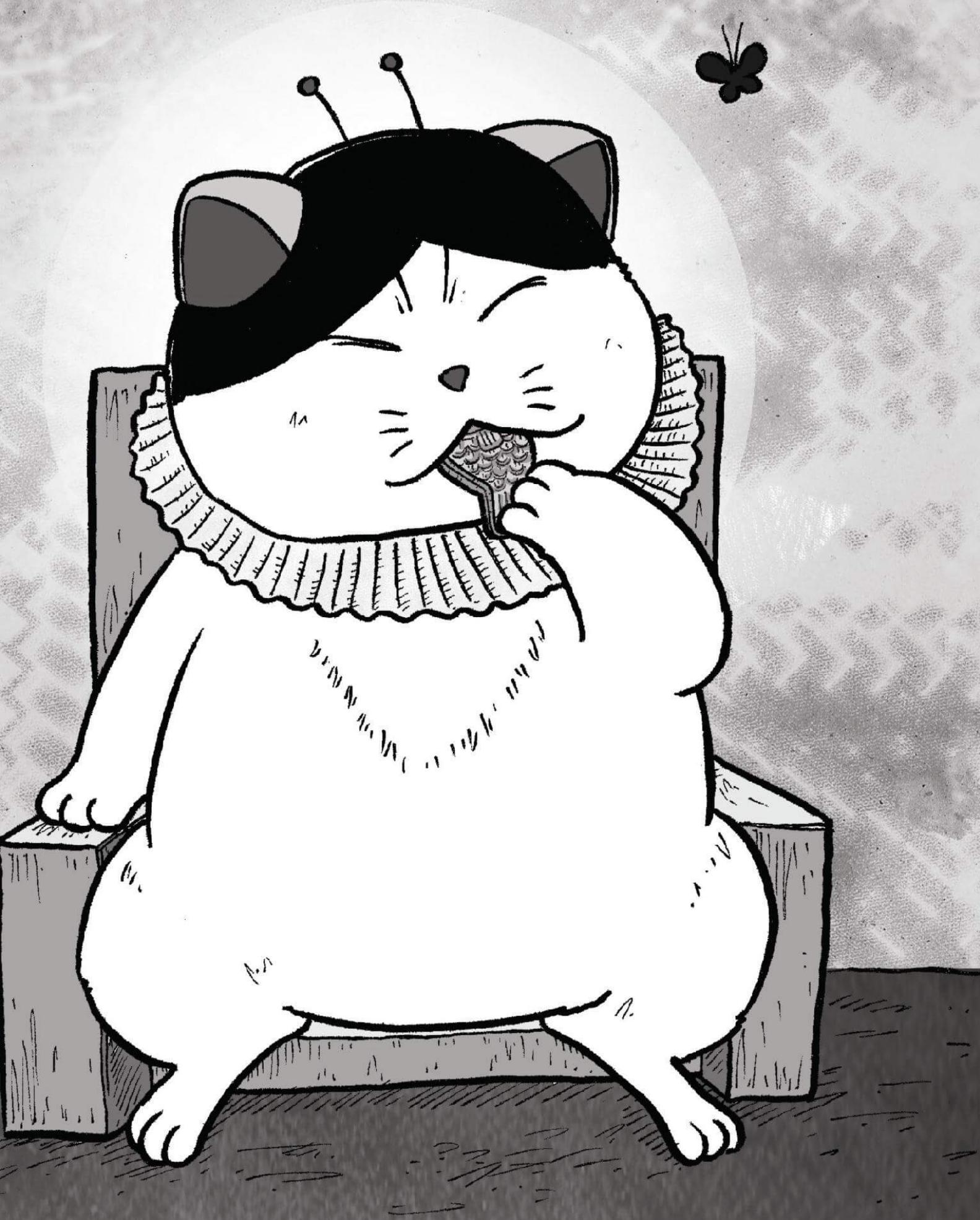
Ngày xưa ngày xưa xưa xưa xưa lắm rồi, có một vị Thần Mèo với phong thái vô cùng tự do tự tại sống ở một nơi xa xôi mà chưa một ai từng đi tới đó. Ngài sống một cuộc đời thanh tao không màng thế sự và cũng chẳng quan tâm tới ai. Ngài ăn khi thấy đói, khép hai hàng mi khi cảm thấy buồn ngủ, muốn chơi là chơi, thích nhảy thì múa dăm ba vòng, muốn đi đâu đó là “xách ba lô lên và đi”. Ngài thích thì Ngài làm thôi. Chẳng có điều gì khiến Ngài phải bận tâm suy nghĩ. Chẳng có lý do gì khiến Ngài phải phiền muộn, u sầu hay lo sợ.



Và Ngài được mọi người biết tới với cái tên “Pandada” hay gọi một cách đầy đủ ra là “Thần Mèo”...



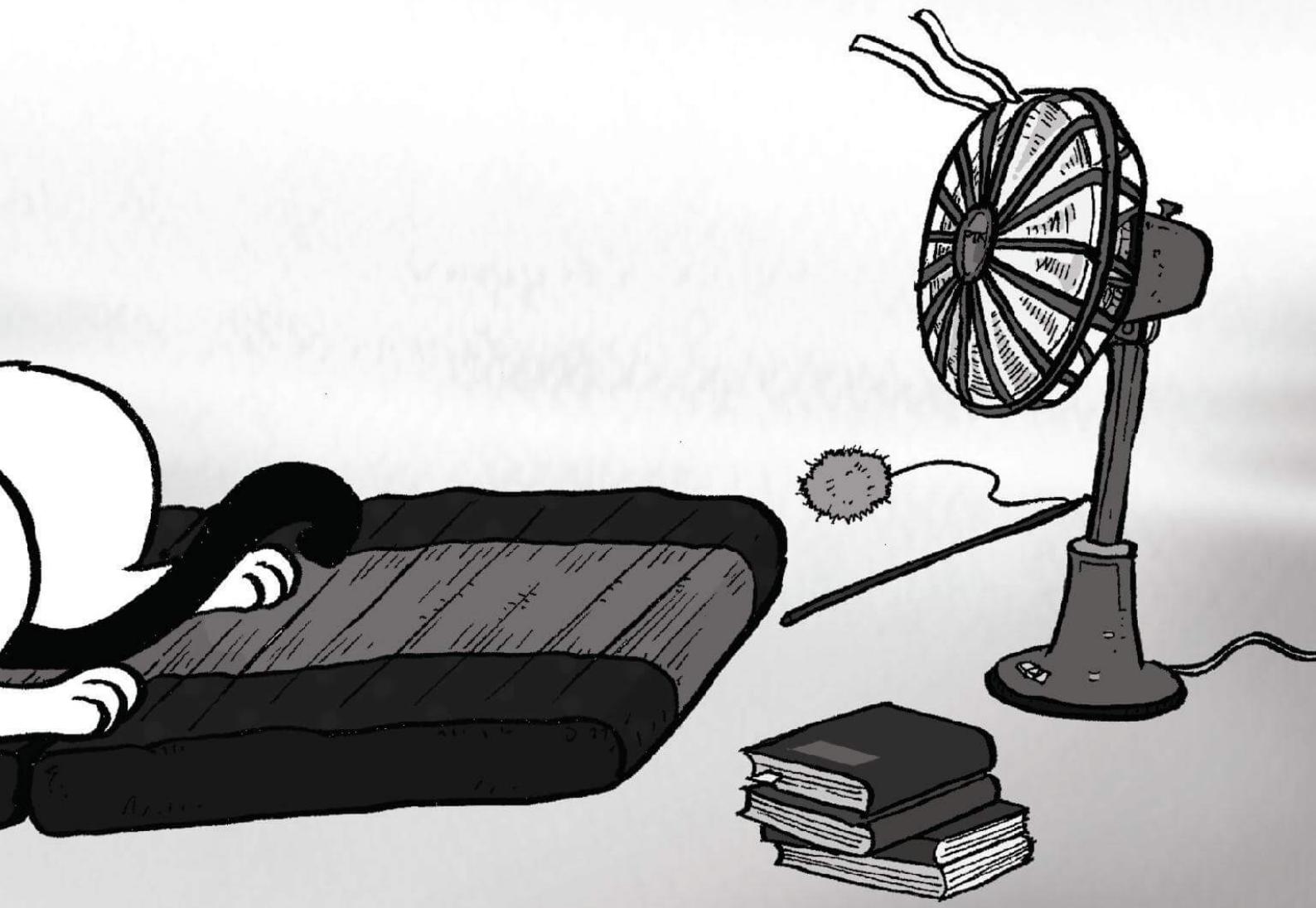




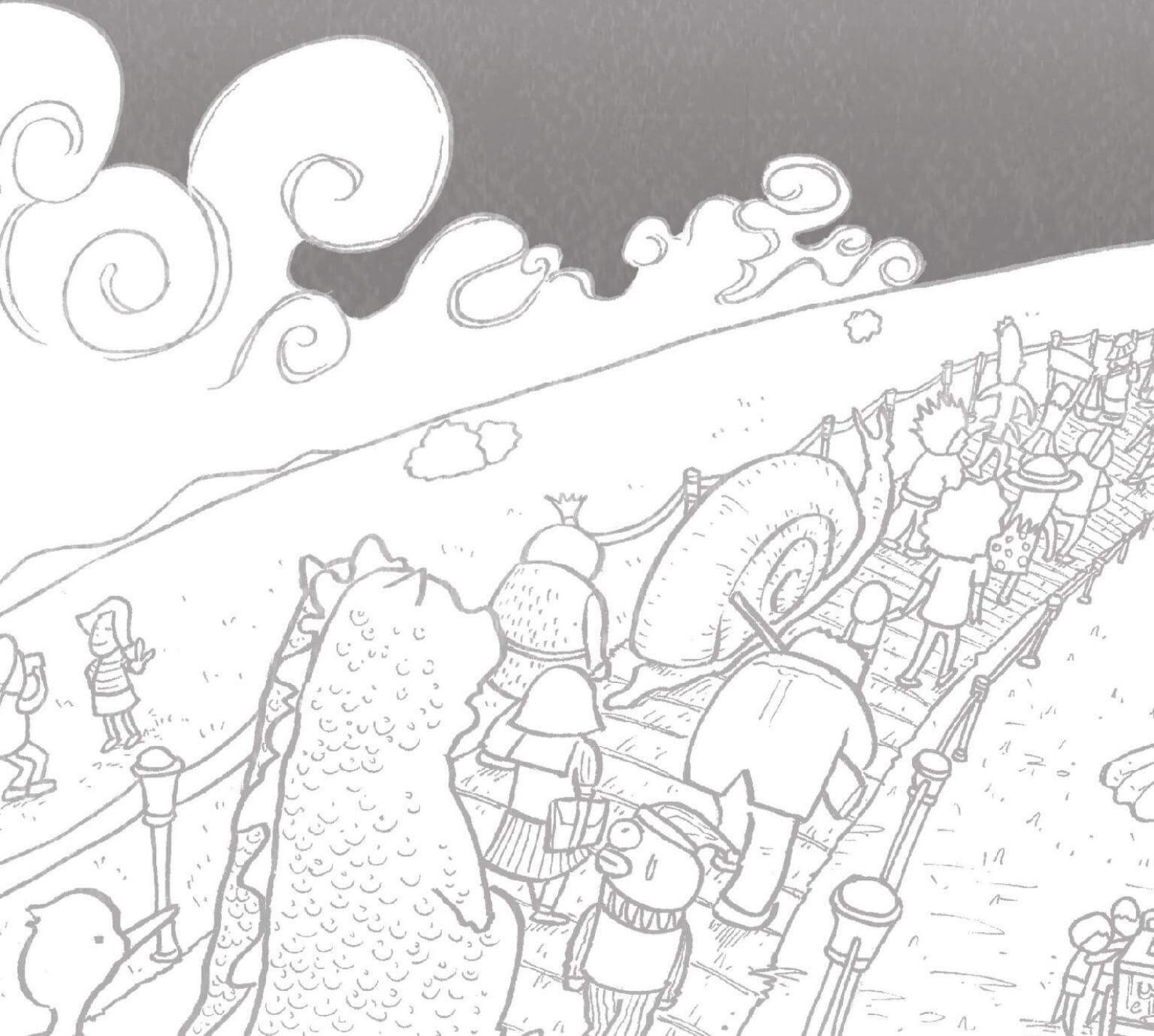
Thần Mèo Pandada chuông sự hiu quạnh nên Ngài chưa bao giờ cảm thấy cô đơn. Dù có là Thần Mèo đi chăng nữa, Ngài vẫn mang trong mình nhiều tính cách như những chú mèo bình thường khác. Thích tự do tự tại, thích được nằm thành thoi thư giãn, coi trọng sự riêng tư, ghét sự ồn ào xô bồ, tôn thờ sự lười biếng, và một lòng một dạ hướng tới những món ăn ngon.



Dù là một vị Thần luôn cảm thấy đủ đầy, có thể sống qua
ngày chỉ bằng việc hít vào thở ra.



Nhưng niềm hạnh phúc giản dị ấy chưa bao giờ ở bên cạnh Ngài được lâu vì theo thời gian, sẽ có những lúc Ngài là điểm tựa tinh thần của nhân gian. Và khi câu chuyện về một vị thần ngự trị nơi thâm sơn cùng cốc nào đó được lan truyền, nó lại càng khiến cho con người lẫn muông thú, người khổng lồ lẫn sinh vật kỳ quái hay thậm chí là cả người ngoài hình tinh, đều mong muốn một lần được diện kiến Ngài.



Một số thì đến để thể hiện lòng tôn kính hay cầu bình an. Một số khác thì đến xin Ngài chỉ dạy để vượt qua được những chông gai thử thách của cuộc sống vô thường. Một số khác nữa coi việc đến đây như là một chuyến du ngoạn để rồi sau đó là chụp vài tấm hình kỷ niệm. Nhưng cũng không ít kẻ trong số đó có ý định kiểm chắc chút lợi ích. Do vậy mà vai trò của Ngài trở nên vô cùng đa dạng không cụ thể ở một vị trí nào, lúc thì là một vị thần, lúc thì là một nhân vật hoạt hình, lúc lại trở thành “động vật quý hiếm” hay thậm chí là một “ngôi sao đình đám”.



Cho dù Thần Mèo Pandada của chúng ta chưa một lần ban phước lành cho ai, nhiều khi cũng chẳng đưa ra lời khuyên nào cả hay đôi lúc chẳng thèm dỗng tai nghe hoặc để tâm đến người diện kiến Ngài. Ấy vậy mà con người vẫn tự tạo dựng nên hình ảnh lung linh thần thánh cho Ngài, tự tìm lời giải đáp cho câu hỏi của chính mình hay đặt ra những câu châm ngôn triết lý theo khả năng của mình để gắn cho Ngài. Khi có được niềm vui hay đạt được điều mình mong muốn thì cho là nhờ ơn trời bể của Ngài. Khi thất bại tràn trề thì lại lặng lẽ cúi mặt mà đổ lỗi cho xã hội, cho những người xung quanh và cho rằng số phận mình đen đủi, kém may mắn.



Mặc dù vậy, không ít người chỉ biết lấy Ngài ra mà chì chiết, mà đổ lỗi trong khi tự bản thân mình chẳng hề cố gắng làm điều gì cả. Nhưng Ngài cũng chẳng màng bận tâm dù đó có là những lời trách móc, phê phán, sỉ vả hay ngợi ca Ngài đi chẳng nữa. Những thứ đó cũng không làm cho những con mèo khác cảm thấy bản thân thấp hèn, kém hoàn thiện, hay ở trên chín tầng mây chân không chạm đất. Bản thân Ngài cũng chẳng có gì khác biệt hơn cả.

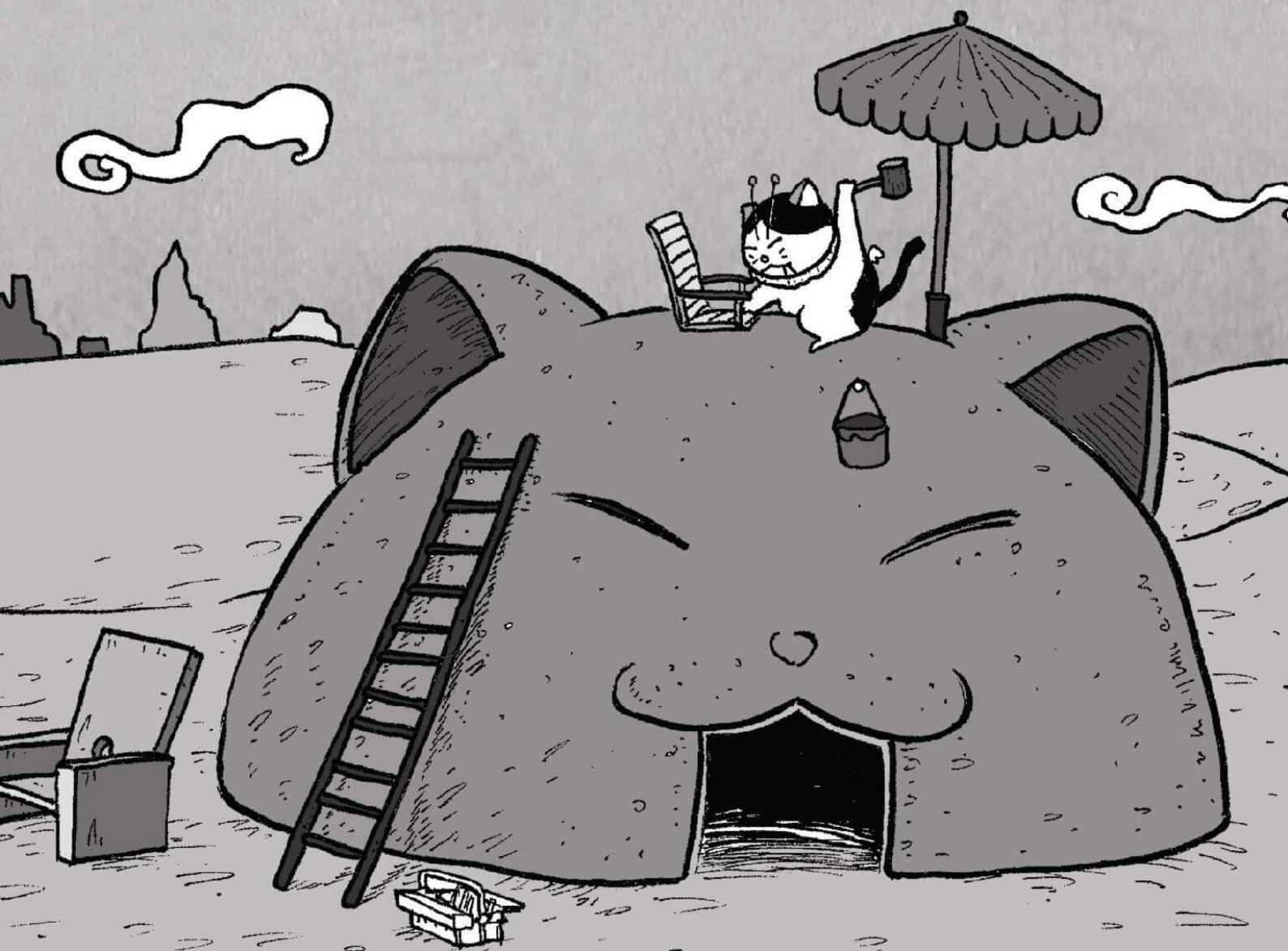


Và cũng giống như vạn vật trên cõi đời này, một khi đã lên được đỉnh cao thì sẽ có lúc trở nên mờ nhạt hay suy tàn. Một điều gì từng trở thành tâm điểm của sự chú ý hay theo đuổi cũng sẽ đến ngày chẳng ai quan tâm đoái hoài. Một sự thật hiển nhiên đến mức kinh điển mà Thần Mèo của chúng ta cũng không phải là trường hợp ngoại lệ. Khi có một điều gì khác lôi cuốn hơn, đáp ứng được nhu cầu nhiều hơn thì loài người cũng sẽ lãng quên đi những câu chuyện về Thần Mèo.



Chính vì lẽ đó mà trong một khoảng thời gian, những câu chuyện về Ngài chỉ dùng lại là những truyền thuyết. Hay đôi khi là câu chuyện cổ tích dành cho trẻ em trước giờ ngủ.

Thậm chí có lúc không một ai biết đến sự tồn tại của Ngài.



Trong thời gian không có ai đến diện kiến, ngoài việc nhớ tới những món ăn thơm ngon mà người đời cúng tiến, Ngài cũng không cảm thấy có gì đáng bận tâm cả. Trái ngược với sự tinh mịch là niềm vui vô ngàn của Ngài vì Ngài vốn không thích sự ồn ào lấn những lời cầu xin vô thường vô phật của người đời. Nên Ngài đã đặt ra một nguyên tắc cho bản thân mình, rằng bất cứ ai đến cầu xin Ngài một điều gì đó ngu xuẩn hay động chạm đến cái bụng căng tròn của Ngài vì nghĩ rằng sẽ nhận được may mắn, Ngài sẽ cho “xơi đấm” đến khi nào “ngất ngây con gà tây” mới thôi.



Trải qua hàng trăm năm được hưởng thái bình yên vui, sự cuồng nhiệt đầy phiền toái lại một lần nữa gõ cửa hỏi thăm Ngài và rồi cũng lặng lẽ ra đi không lời từ biệt. Đến rồi đi nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua. Và cho dù niềm tin của con người luôn luôn thay đổi nhưng không một điều gì hay thế lực nào có thể khiến Thần Mèo Pandada đổi thay. Ngài vẫn sẽ ăn khi cảm thấy đói, leo lên giường mỗi khi buồn ngủ, chẳng màng xem ai yêu ai ghét mình. Không một điều gì khiến tâm trí Ngài phải vướng bận vì Ngài luôn sống cho thực tại.



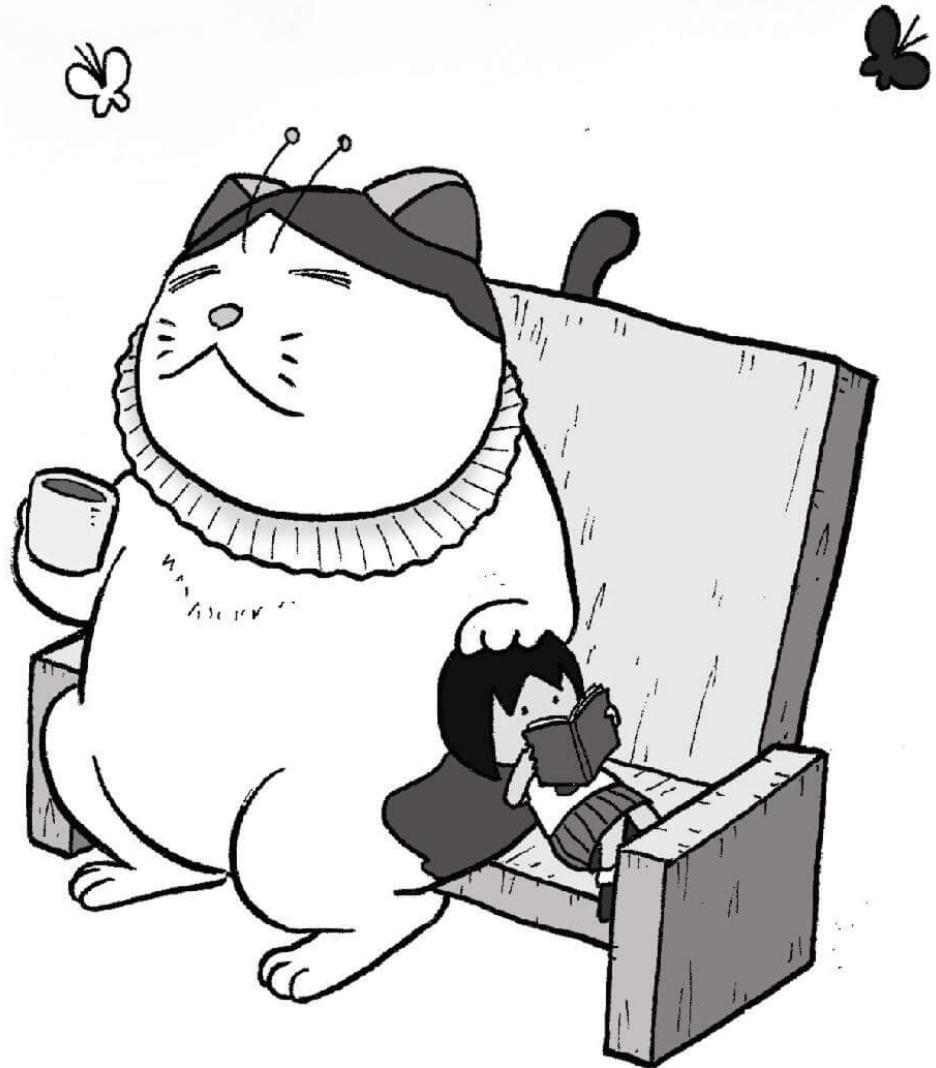
Umm... Nhưng cái điều rằng thì là mà không
thể nào thay đổi Thần Mèo... cũng không hoàn
toàn là như vậy đâu nhé...

Nhất là kể từ khi có một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn xuất hiện
đã khiến cho cuộc sống của Thần Mèo có thay đổi đi... chút
ít... Ngài đồng ý cho cô bé tên LaLa ấy đùa nghịch, thoải
mái ôm cái “vòng eo 56” của Ngài... mà thực ra thì Ngài
cũng cảm thấy thích thú khi cô bé làm vậy với mình.





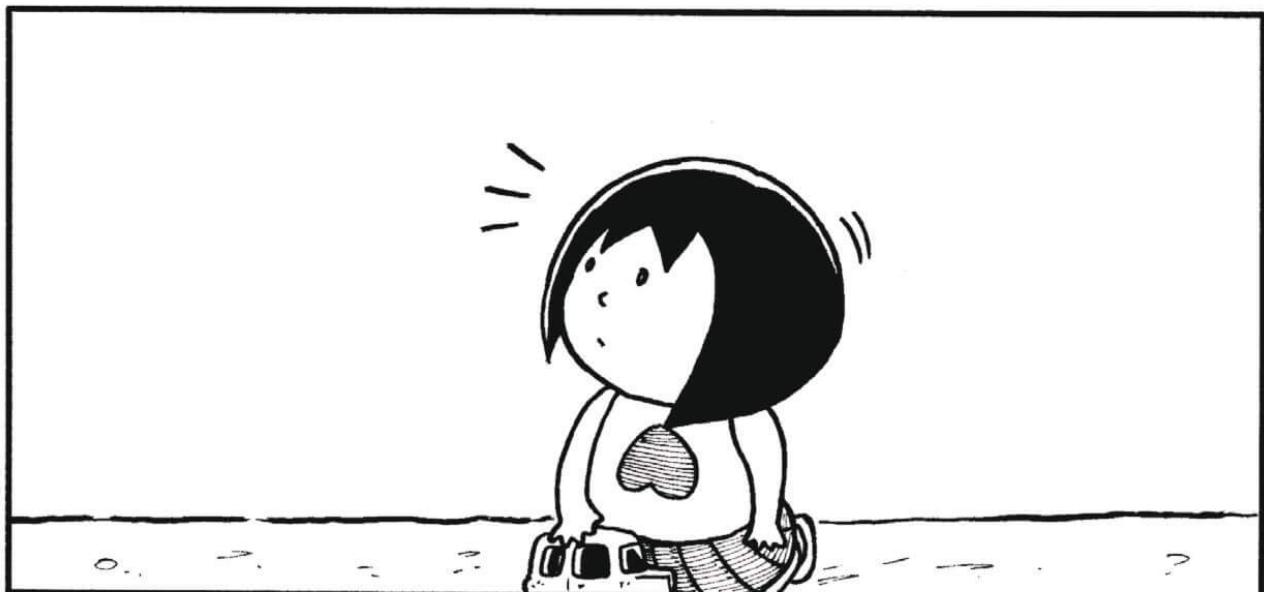
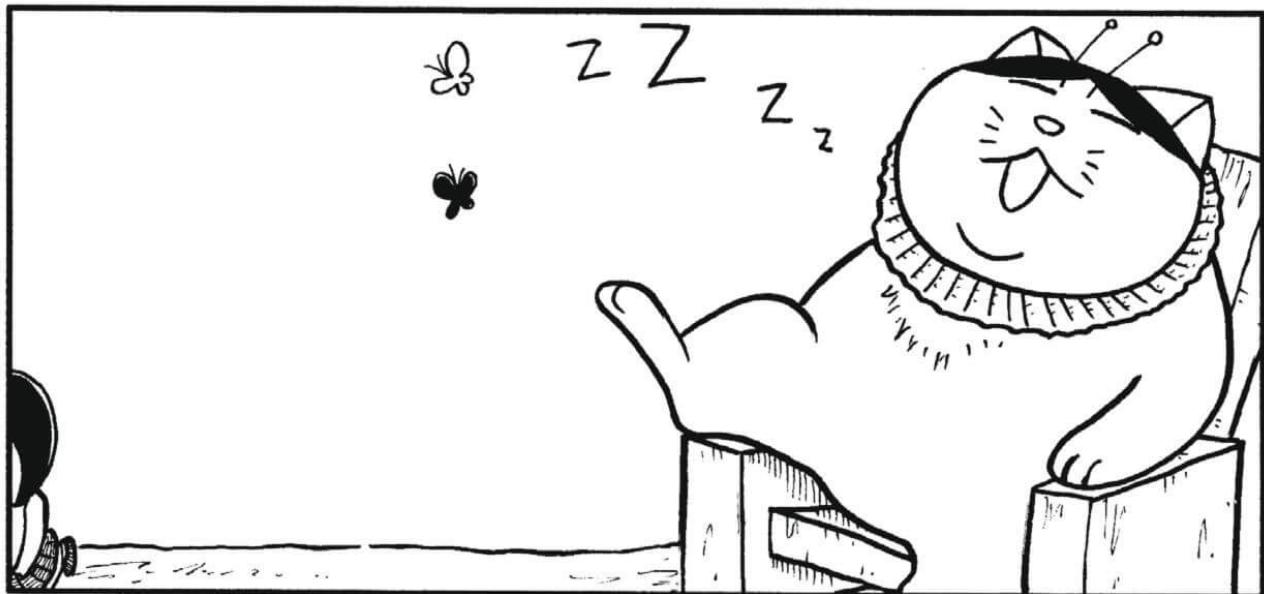
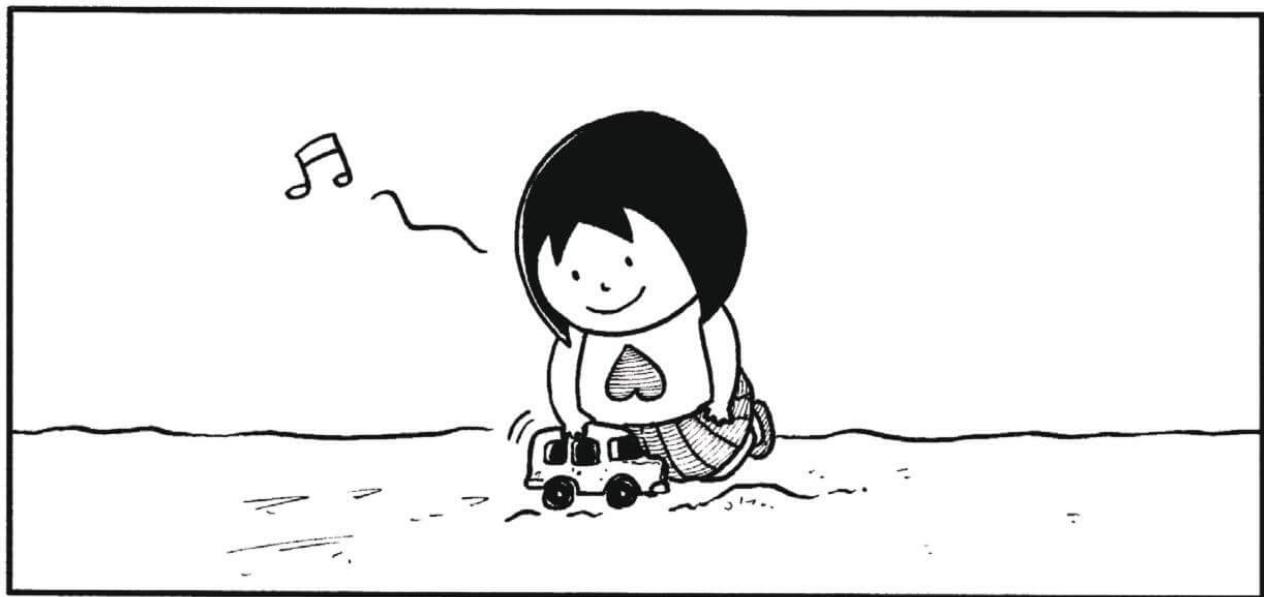
Và đó là khoảng thời gian mà Thần Mèo Pandada của chúng ta sống chung với một cô bé tên LaLa cùng hai chú bướm nhỏ. Chúng xuất hiện trong cuộc đời Ngài, ở bên cạnh vui đùa cùng Ngài. Người đời gọi giai đoạn này là thời kỳ mà “Thần Mèo Pandada tốt bụng nhất trên đời”.





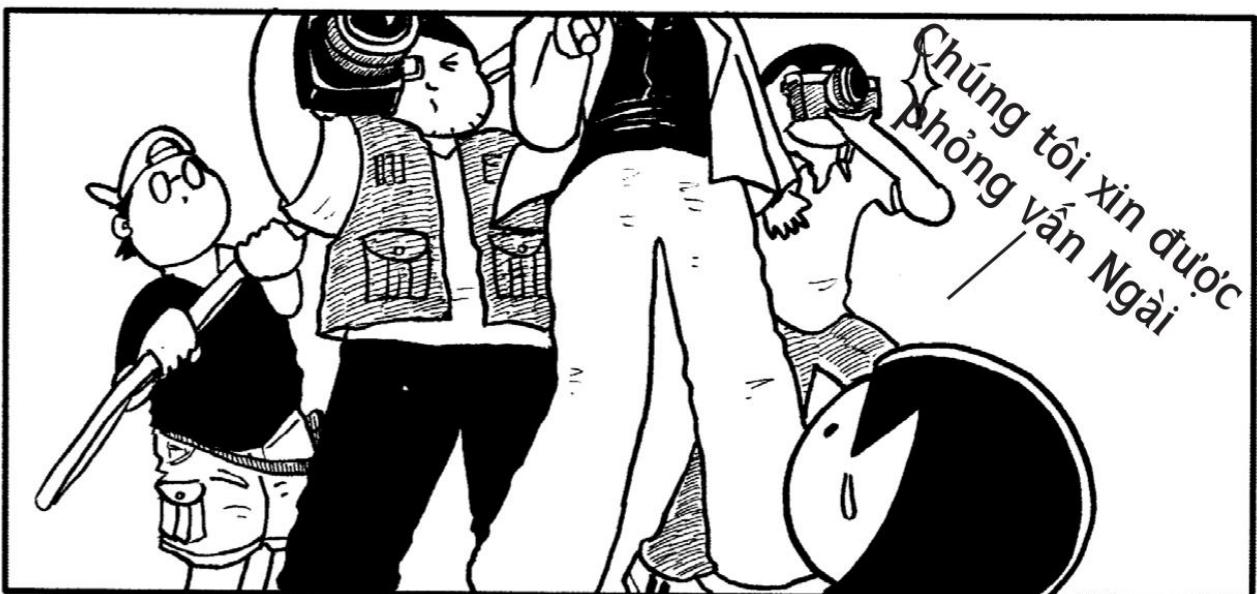
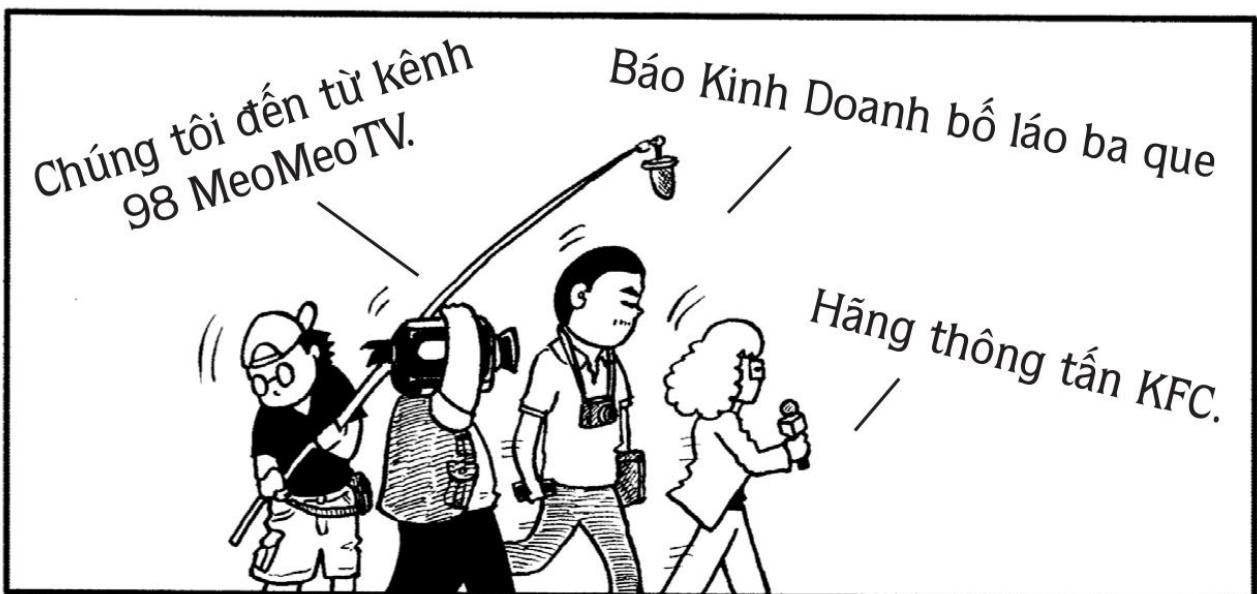
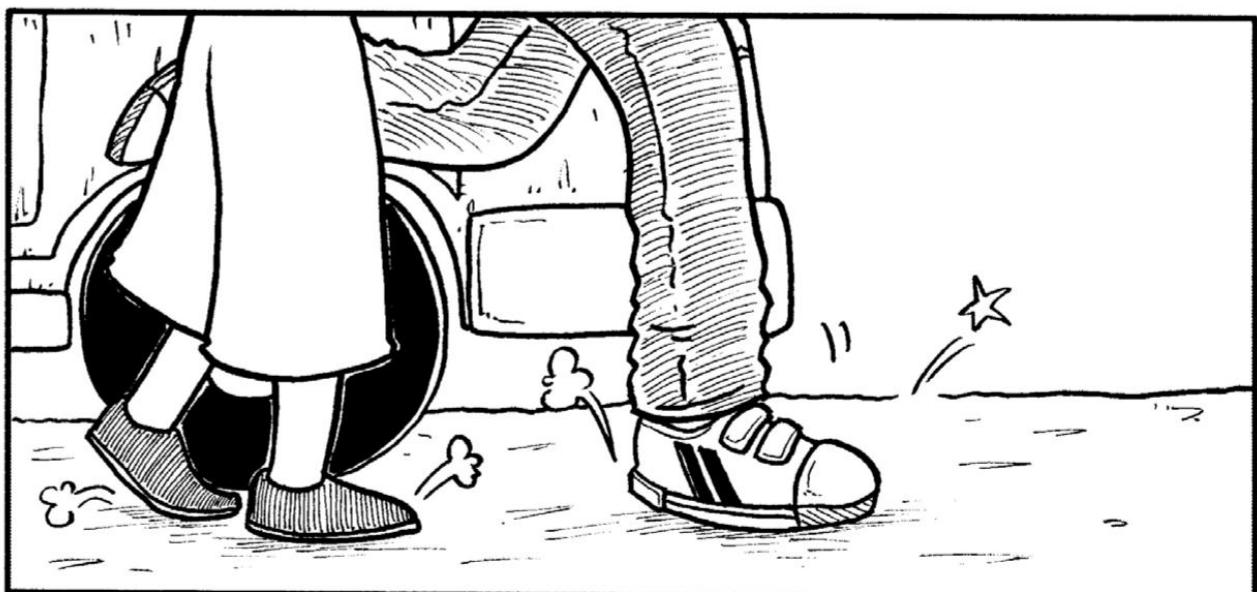
ONG-ART CHAICHARNCHEEP

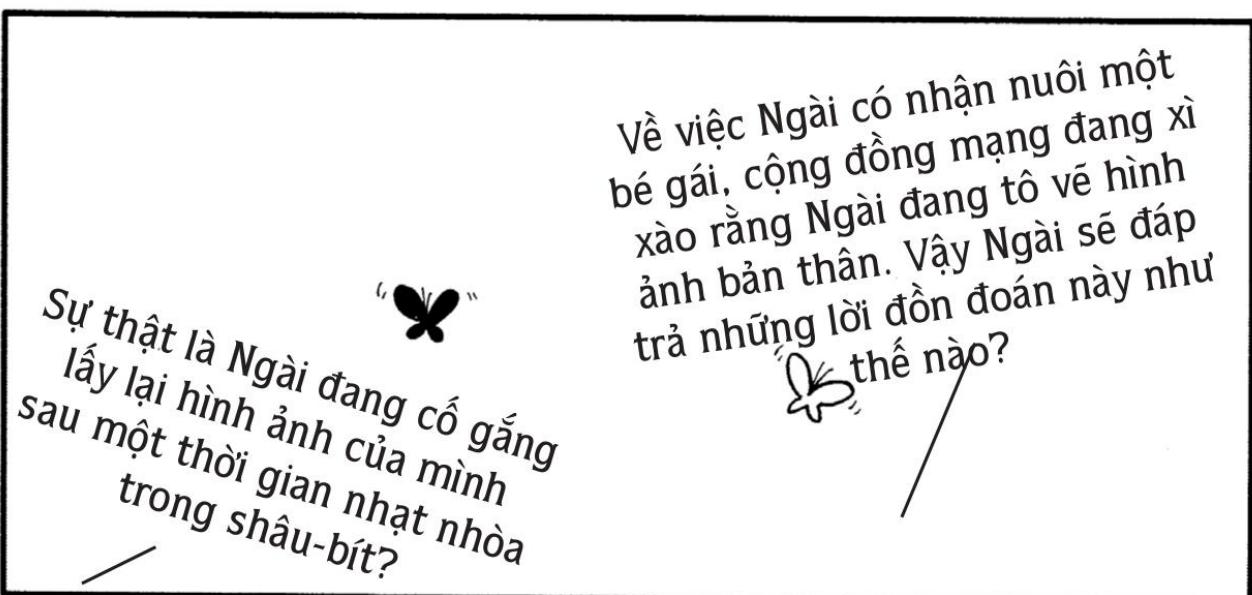






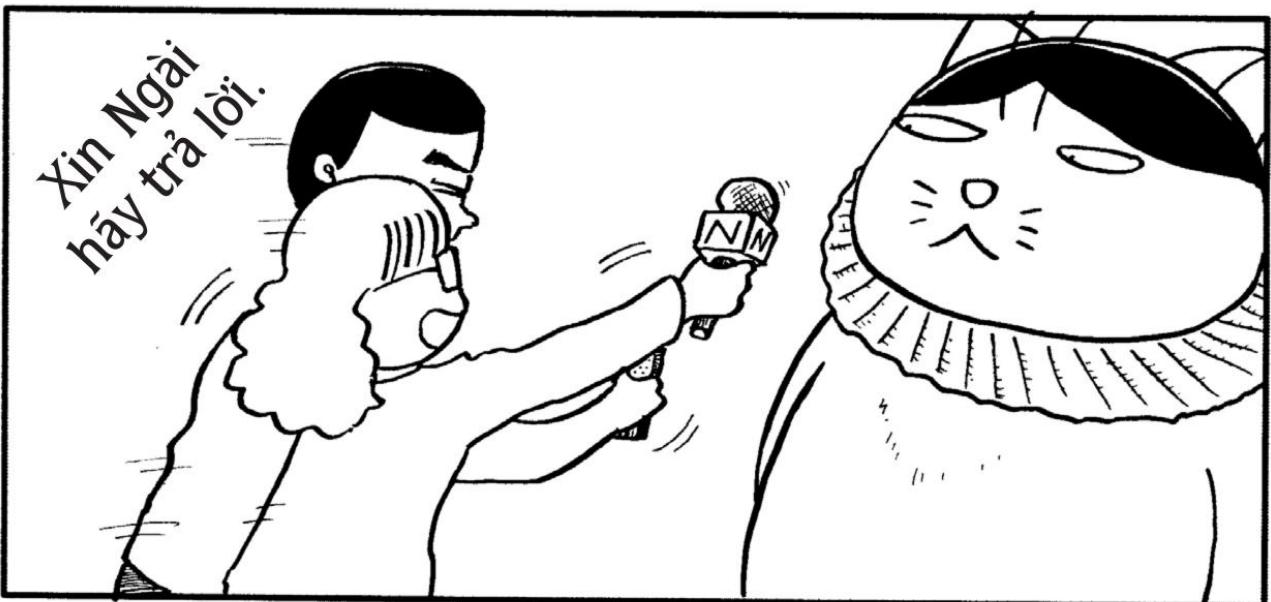
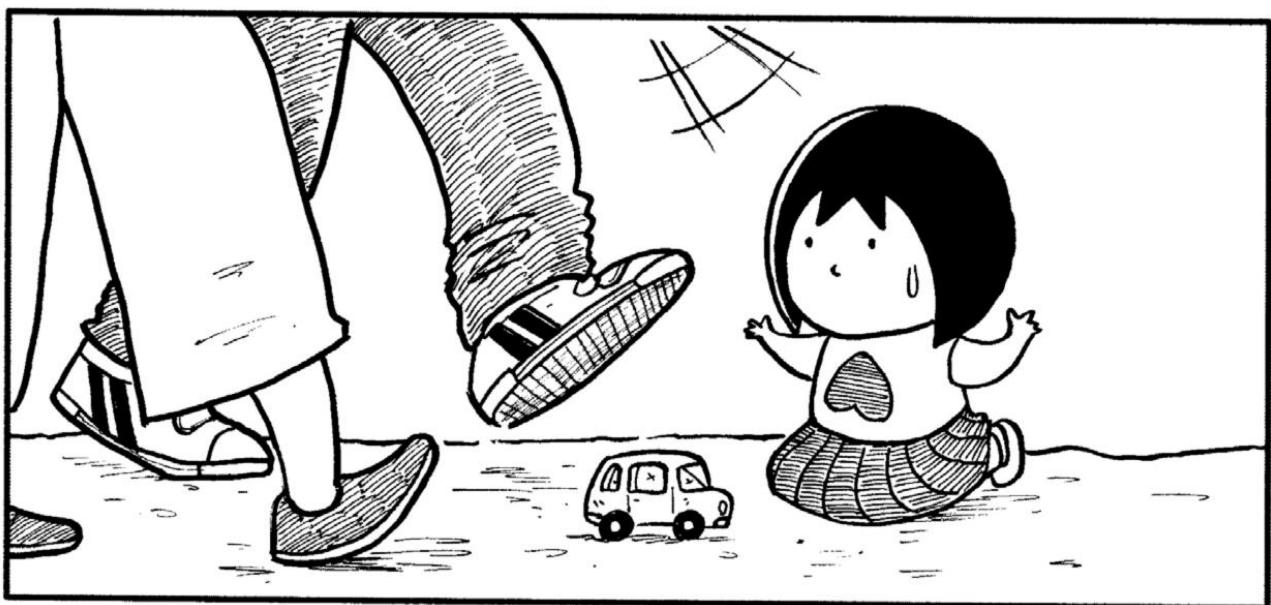


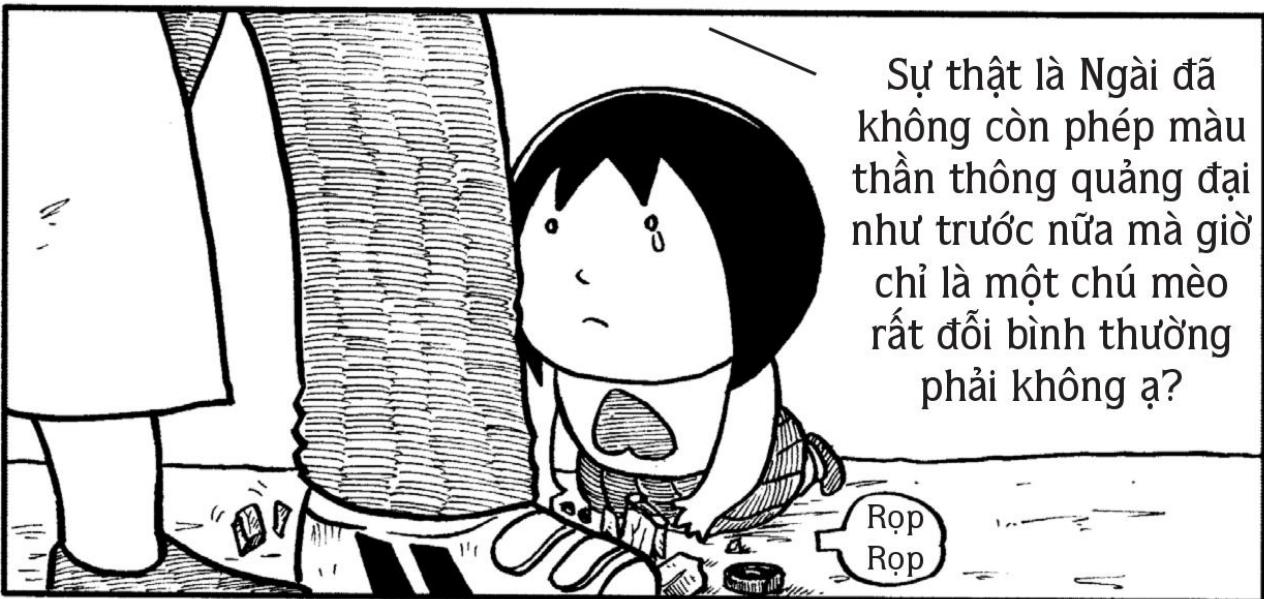
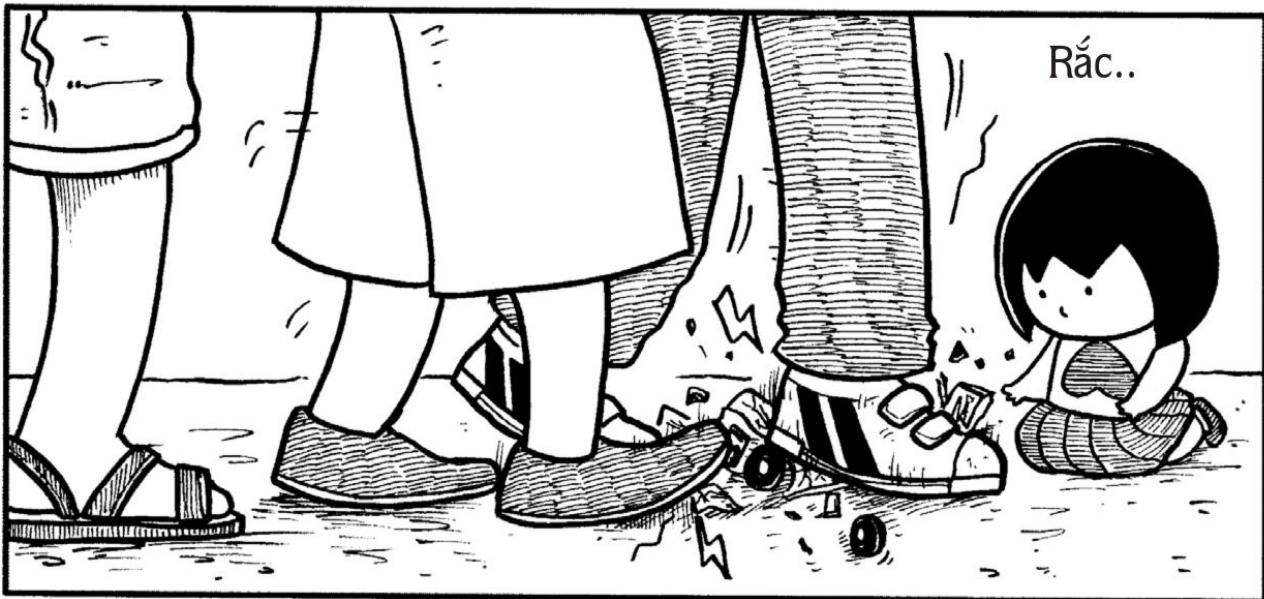


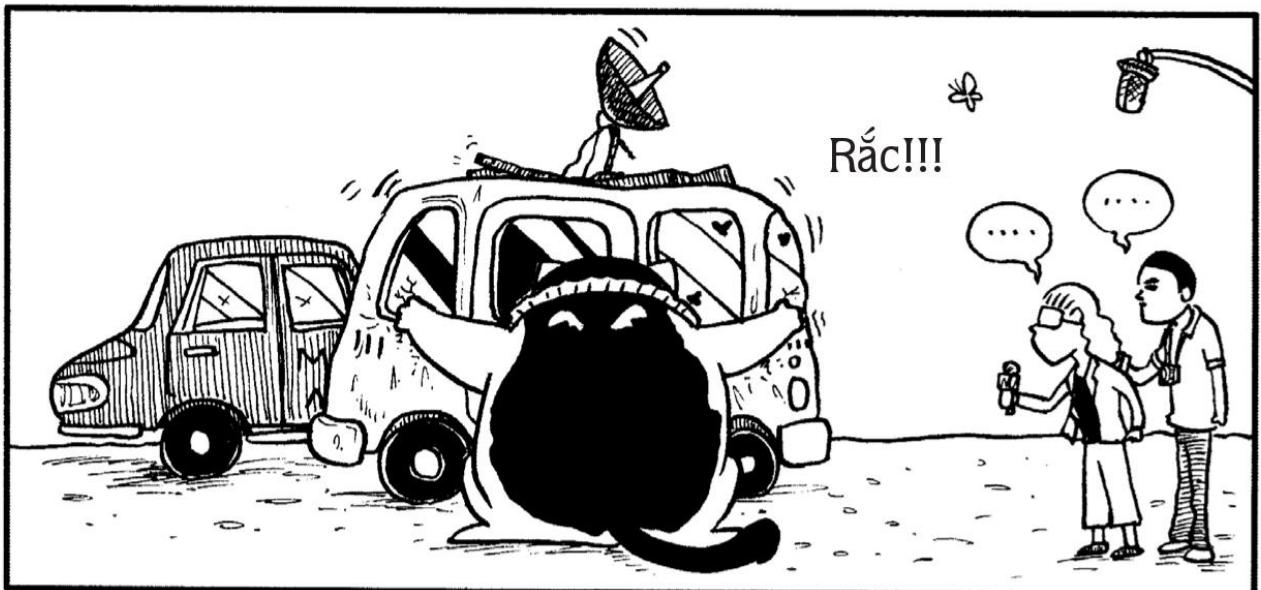
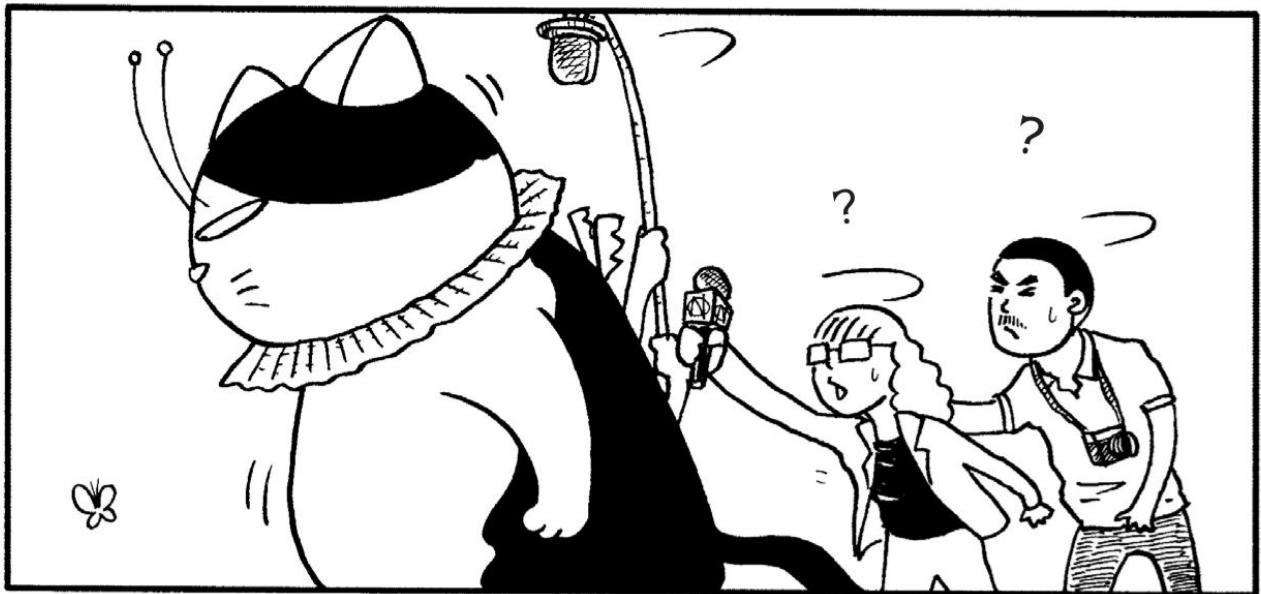
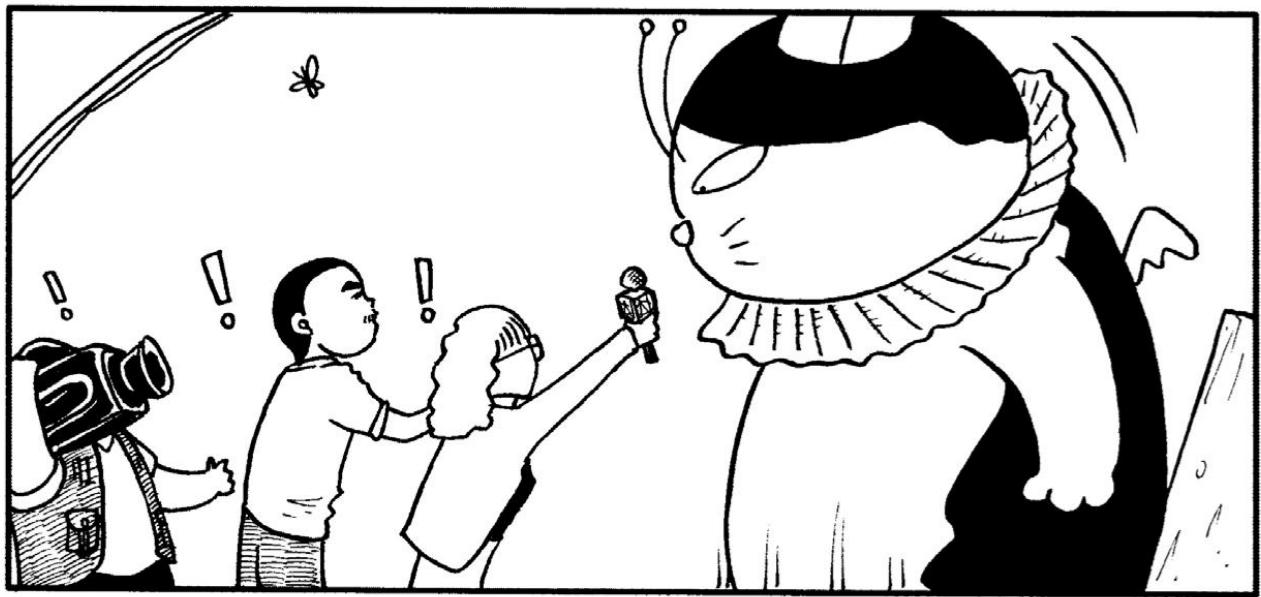


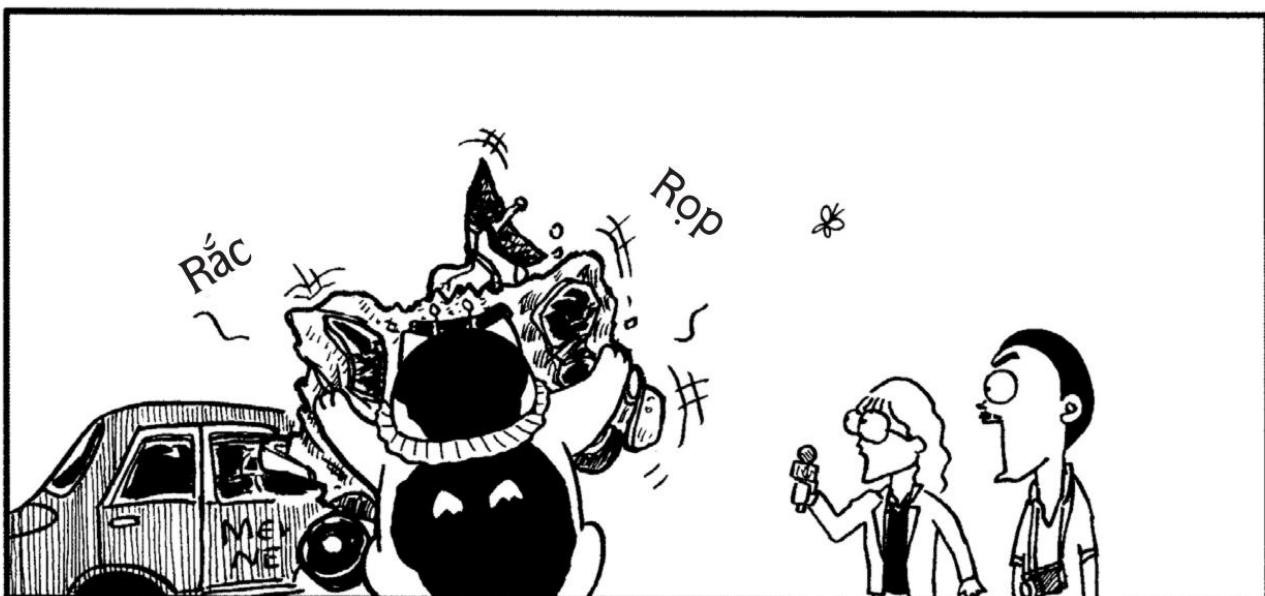


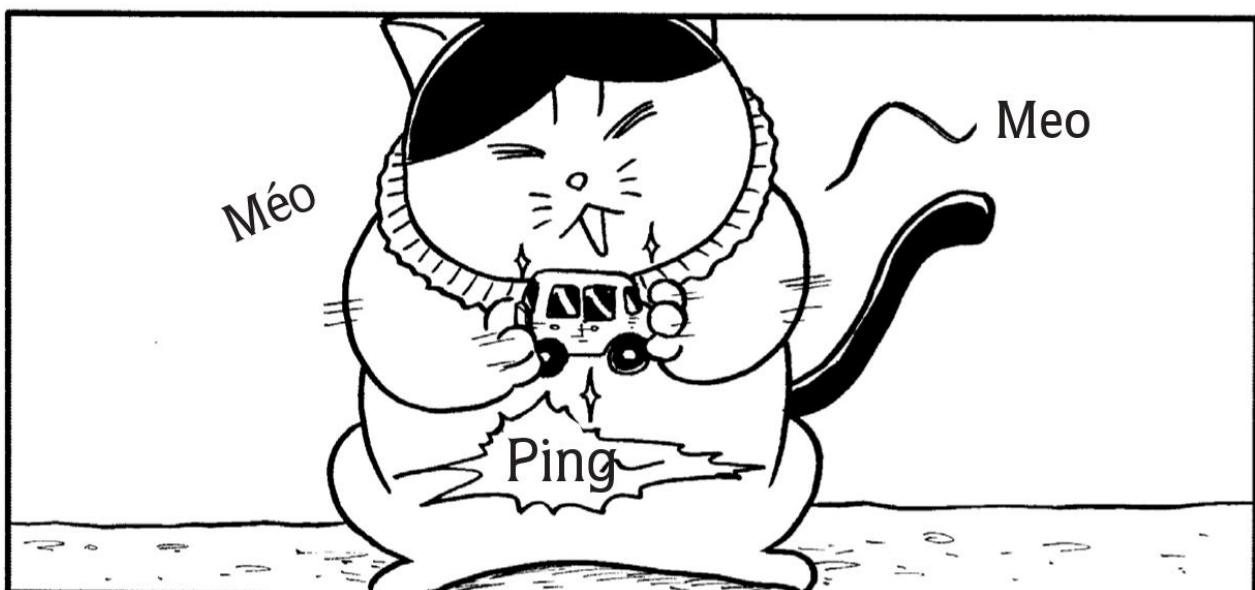
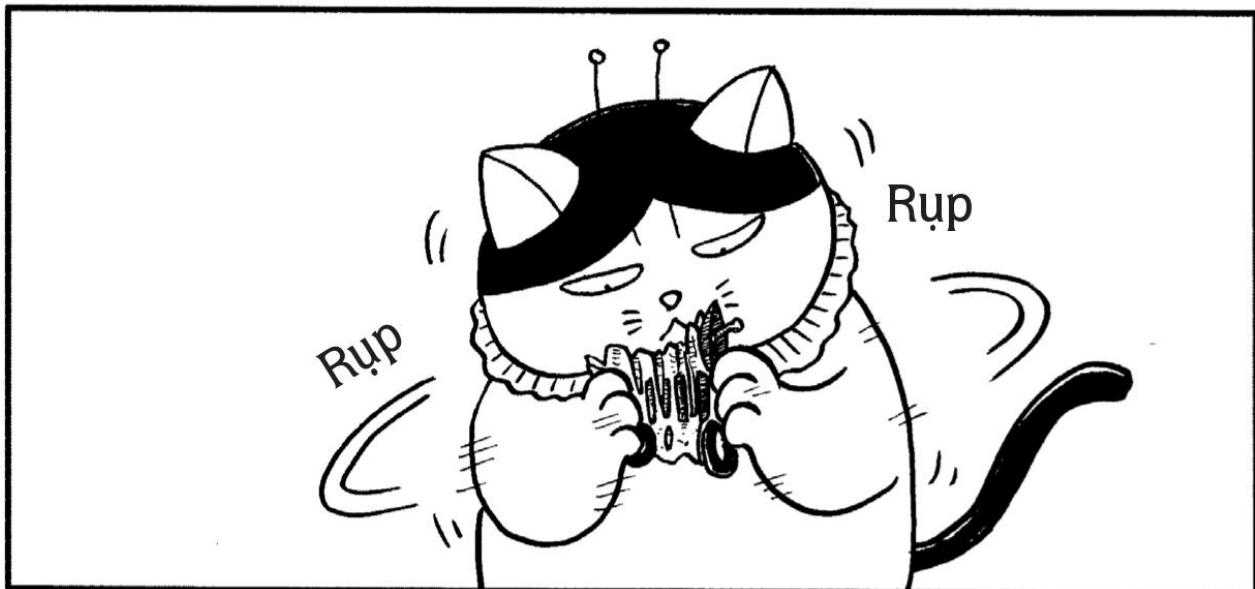
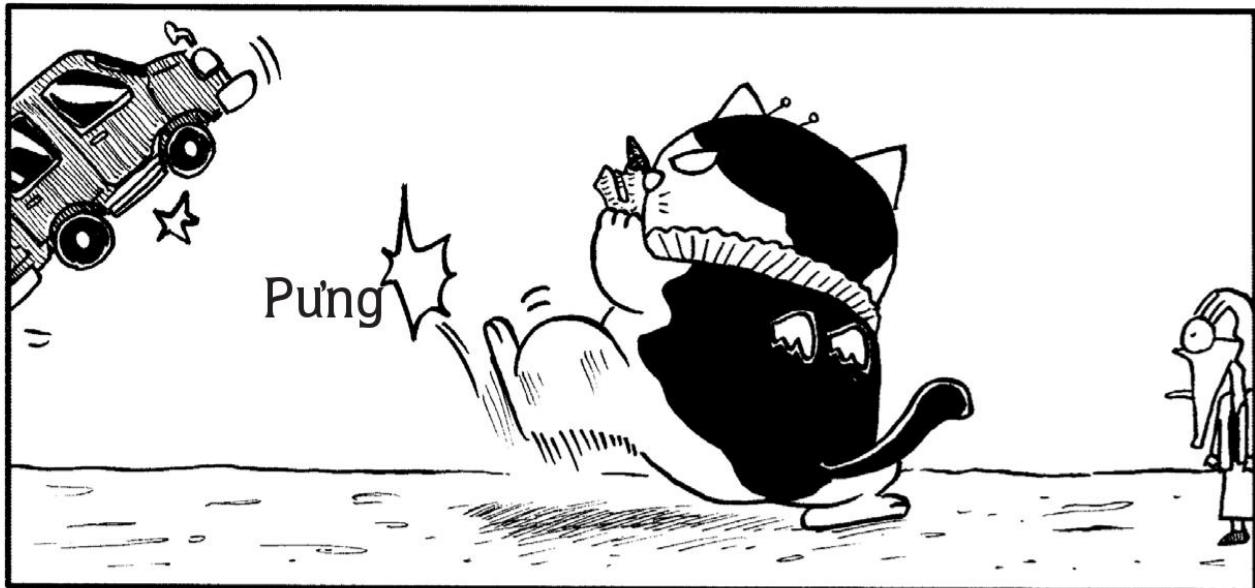
Một số truyền tai nhau rằng
những việc tốt Ngài đang làm
nhằm mục đích lôi kéo sự ủng hộ
để chuẩn bị cho việc tham gia vào
chính trường có phải vậy không ạ?

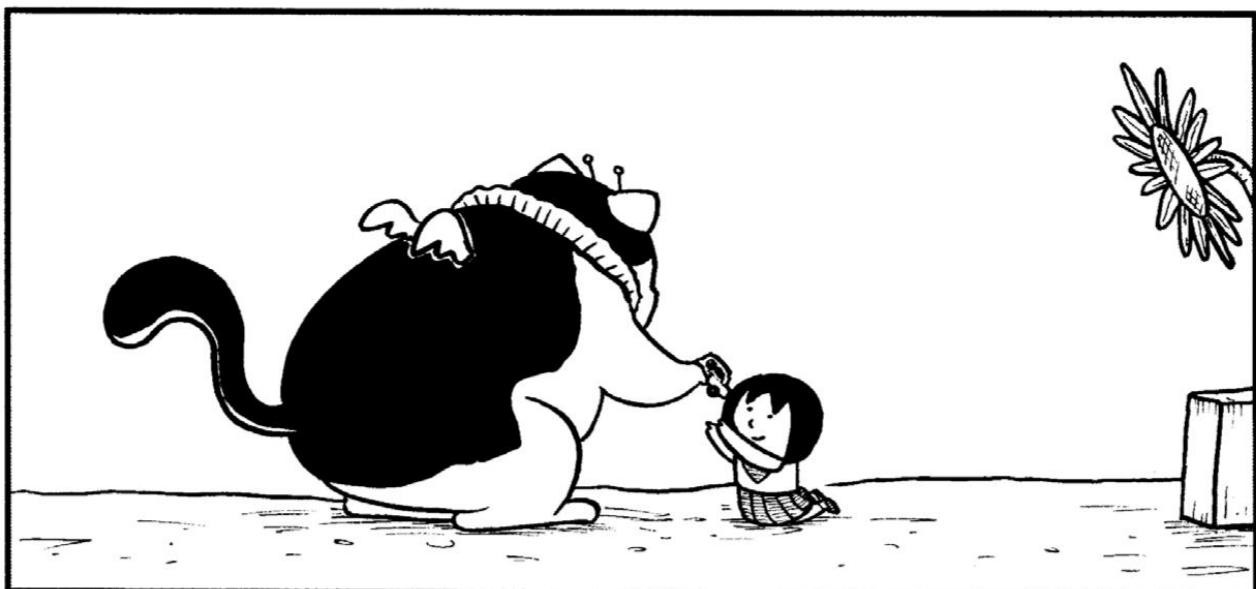
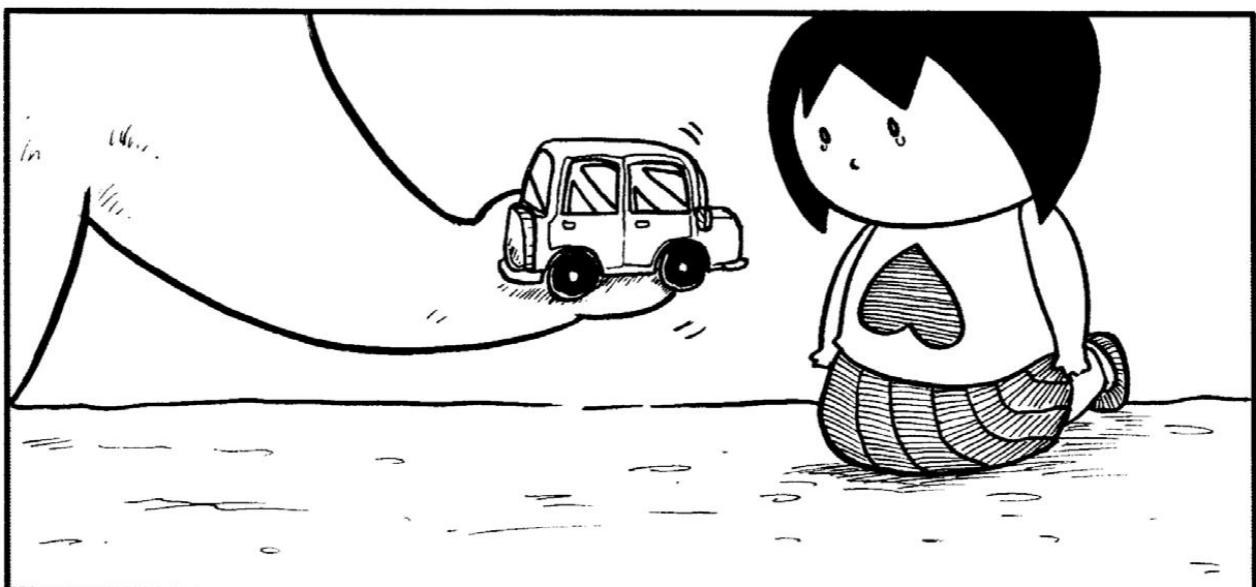


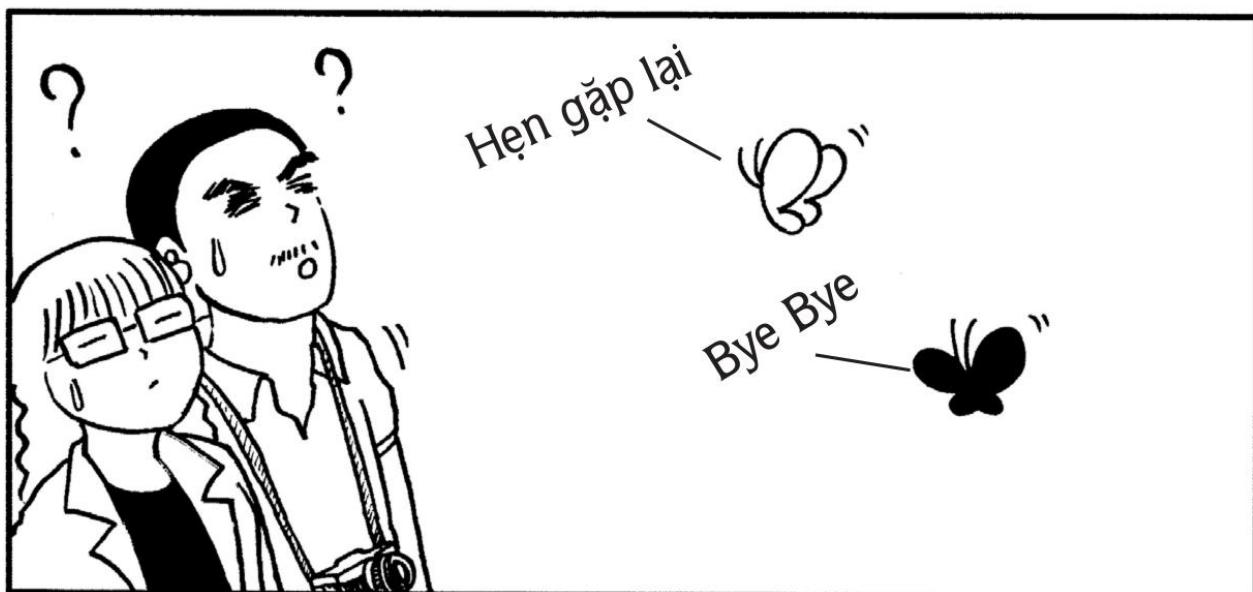


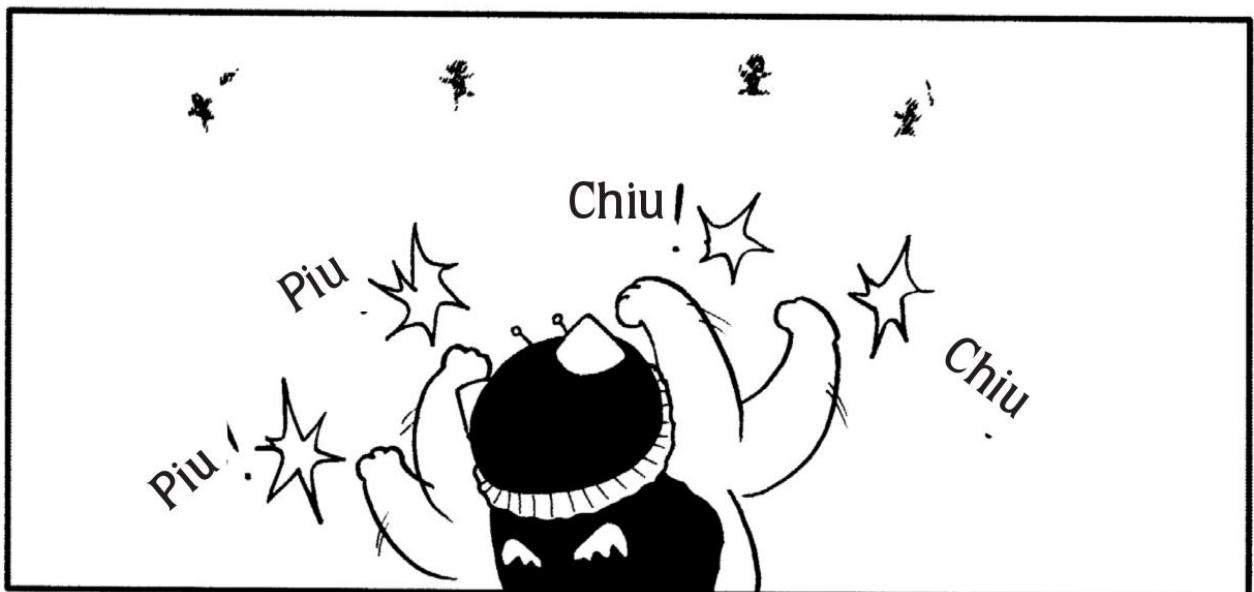
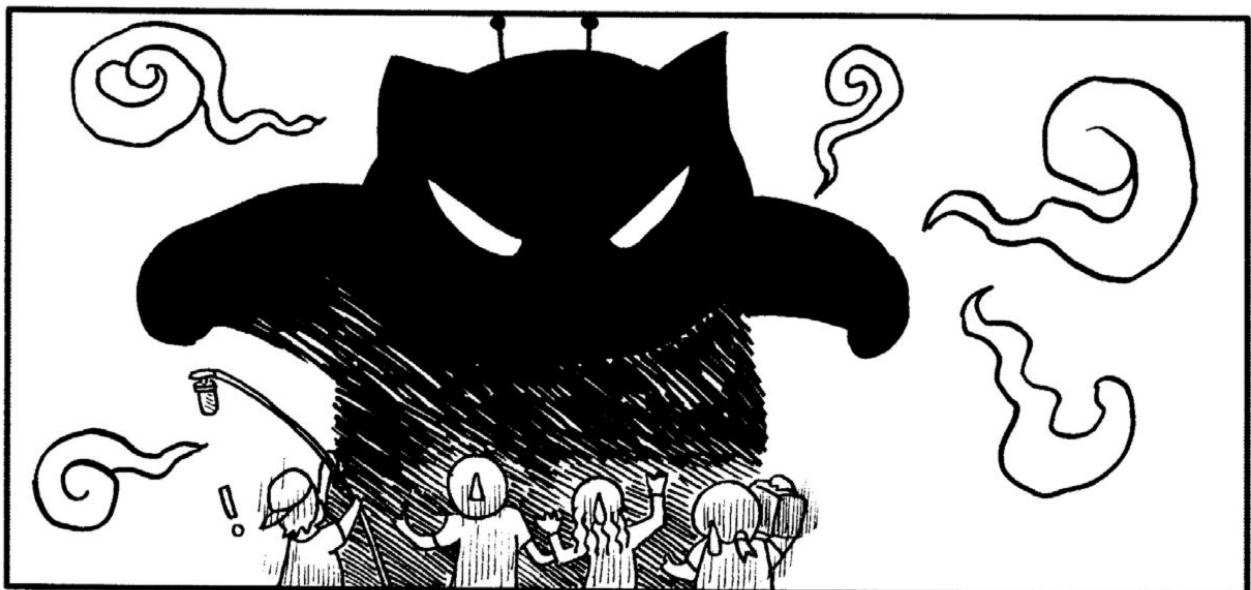






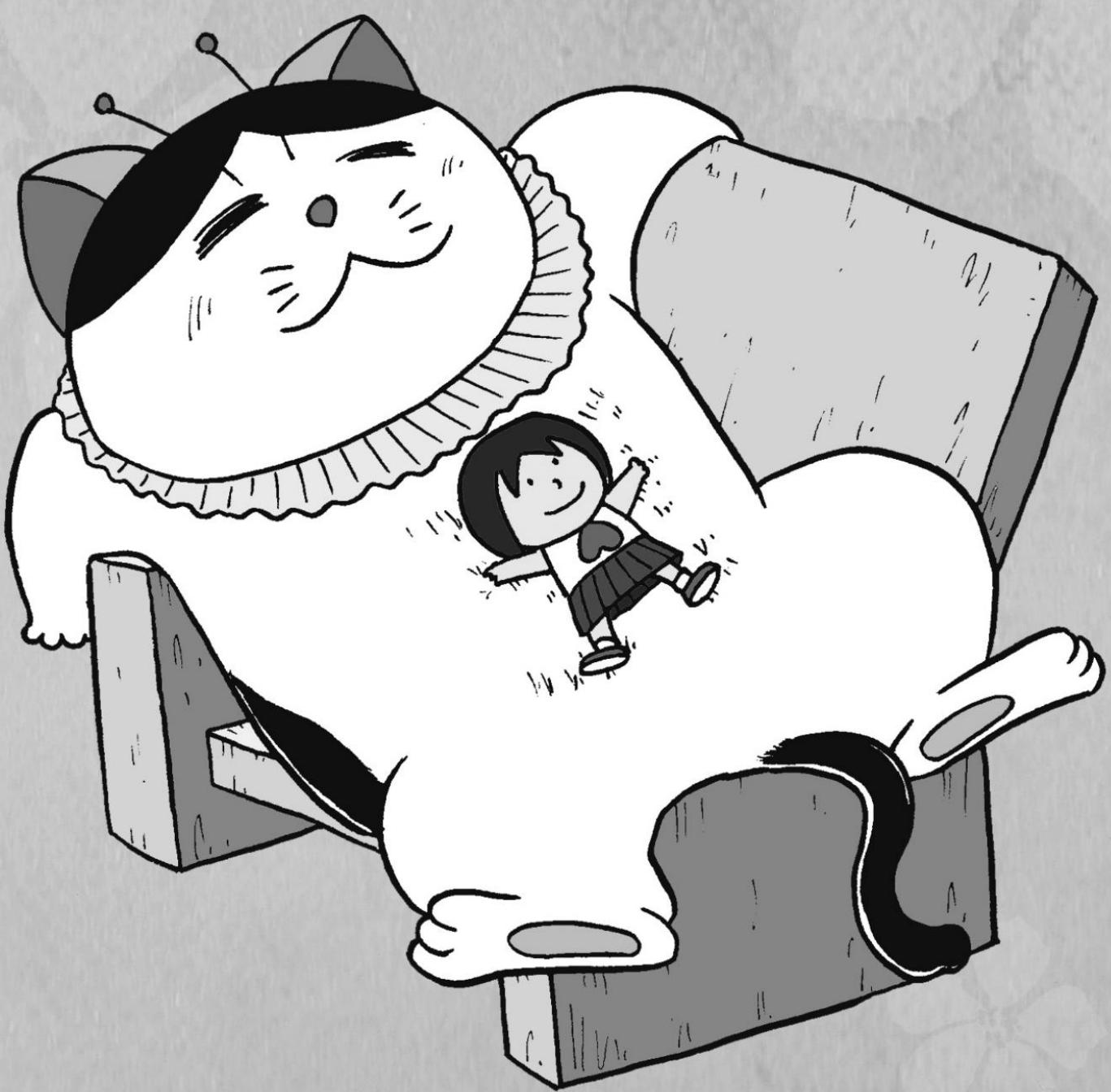


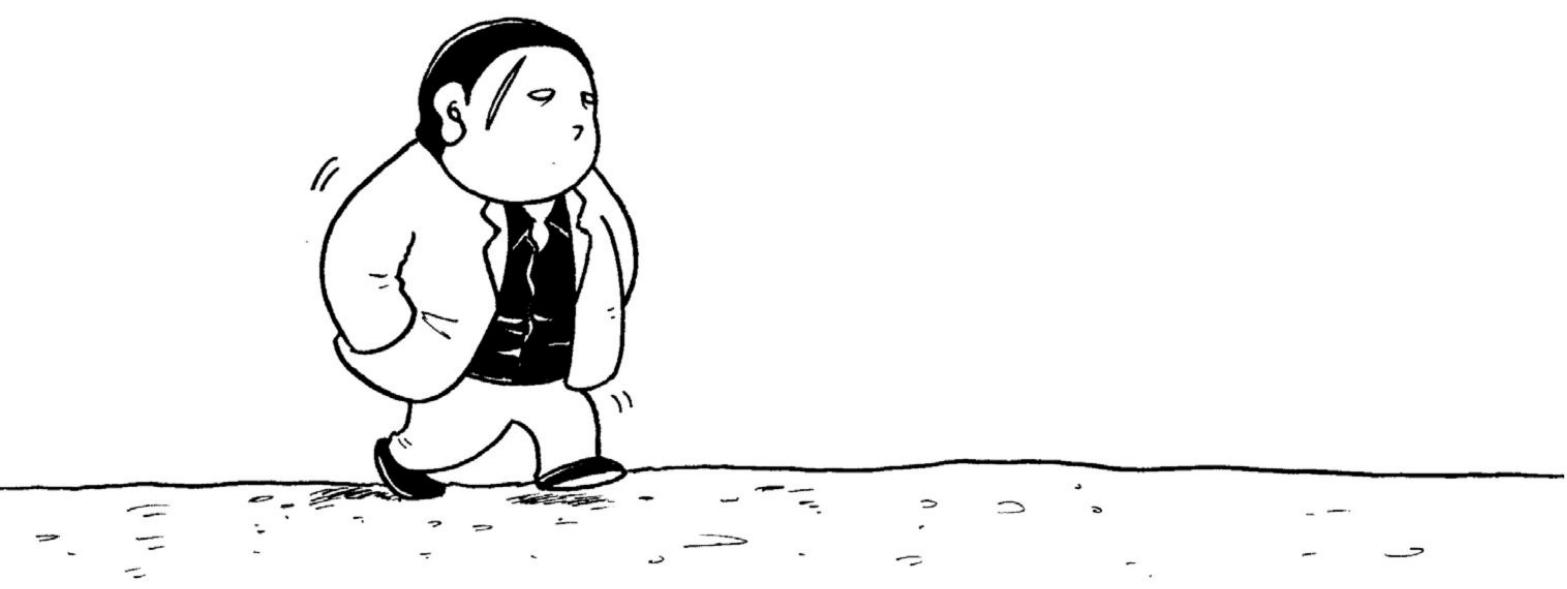




Đừng chà đạp lên
những nhành hoa
trên con đường bước
tới thành công









Hối cái lú
Ohalahkikku kia.
Ta nhất định
phải rửa mối hận
thù này.



Nợ máu phải
trả bằng máu.

Nhưng giờ chỉ
còn mình ta...



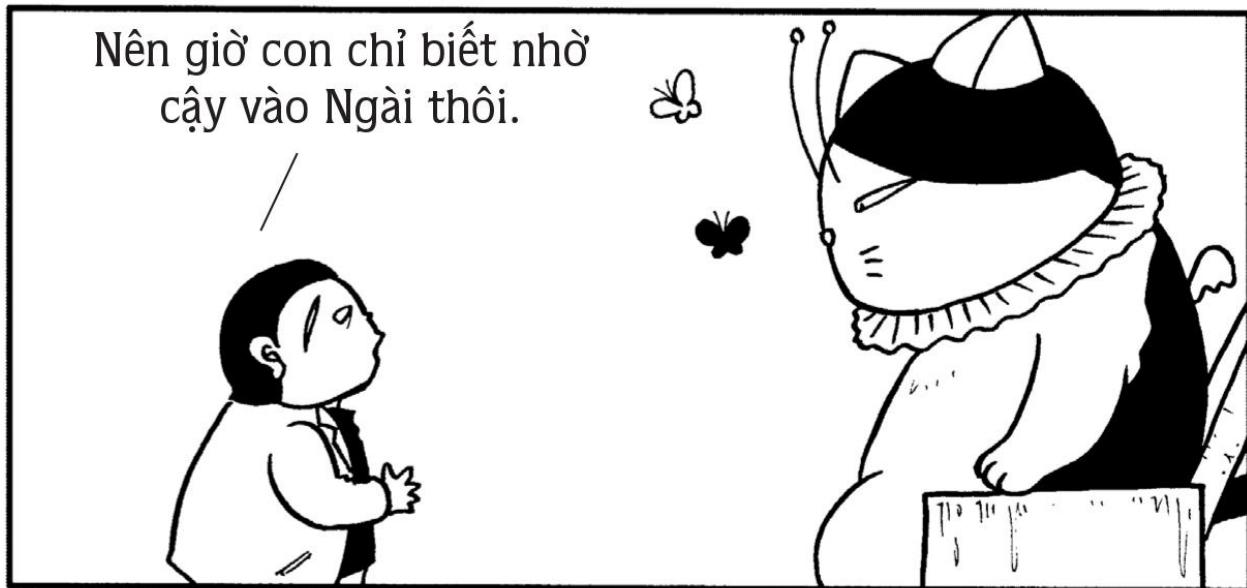
... chẳng thể nào
động tới bọn
Ohalahkikku
kia được.

So với vị thế của
Ohalahkikku
hiện tại...



... ta chỉ như
“châu chấu đá xe”
mà thôi, không bô
để chúng bận tay.

Nên giờ con chỉ biết nhờ
cậy vào Ngài thôi.



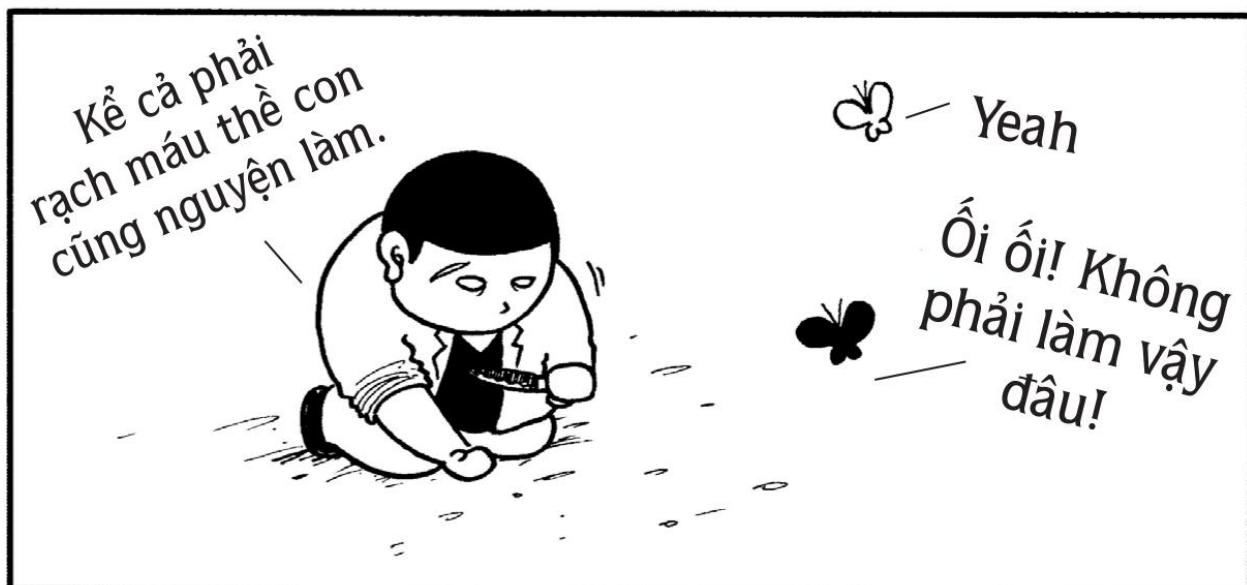
Xin Ngài hãy cho con
gia nhập bang Thần
Mèo của Ngài.



Kẻ cả phải
rạch máu thê con
cũng nguyện làm.

Yeah

Ôi ôi! Không
phải làm vậy
đâu!



Sao ngăn hắn ta
làm chi? Đang
vui mà. " 

"  Nếu có máu chảy
thì thể nào cũng
bị nói là nhân vật
bạo lực, sẽ bị cắt
mắt giải thưởng.
Chưa kể còn phải
đi dọn nữa.

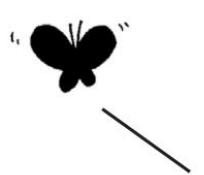
Các ngươi là ai?



Ta – Bướm đen
BOBO



Còn ta là bướm
trắng BABA

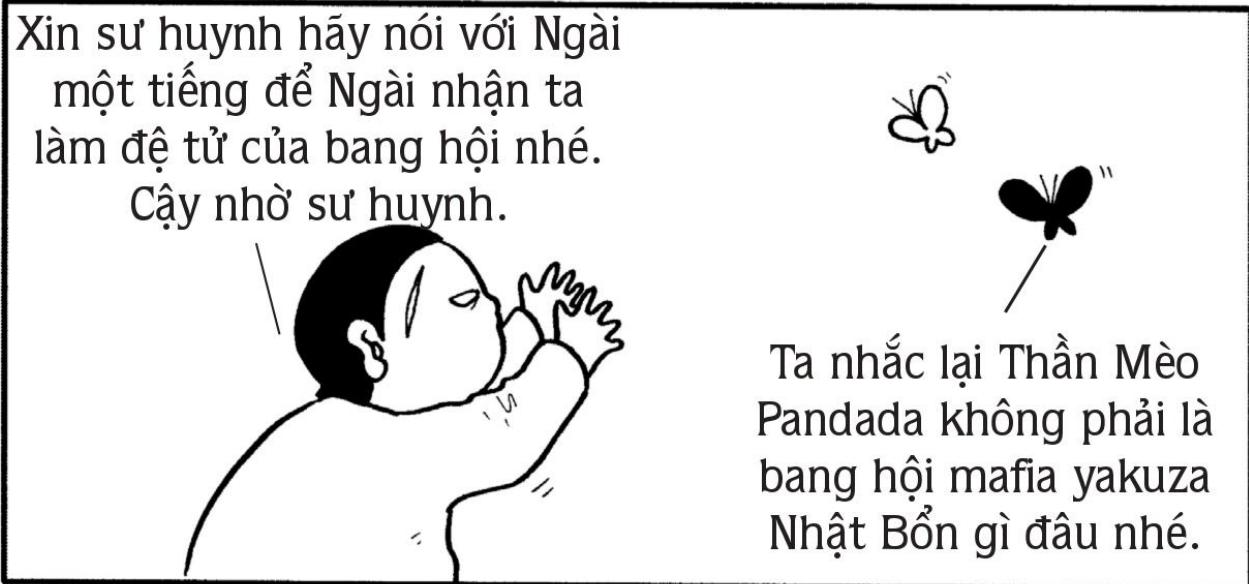


Hai chúng ta là thư ký kiêm trợ lý
phiên dịch của Ngài.

Ôi! Thật là thất kính,
thất kính! Các sư huynh
nhận của tiểu đệ một lạy!!!



Xin sư huynh hãy nói với Ngài
một tiếng để Ngài nhận ta
làm đệ tử của bang hội nhé.
Cậy nhờ sư huynh.

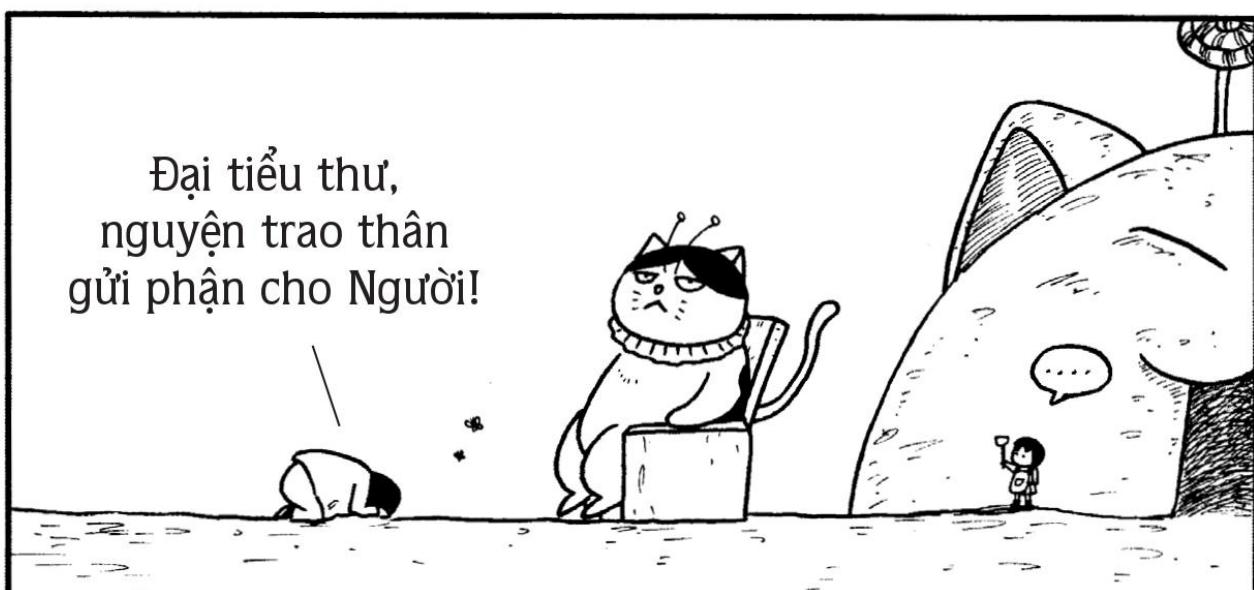


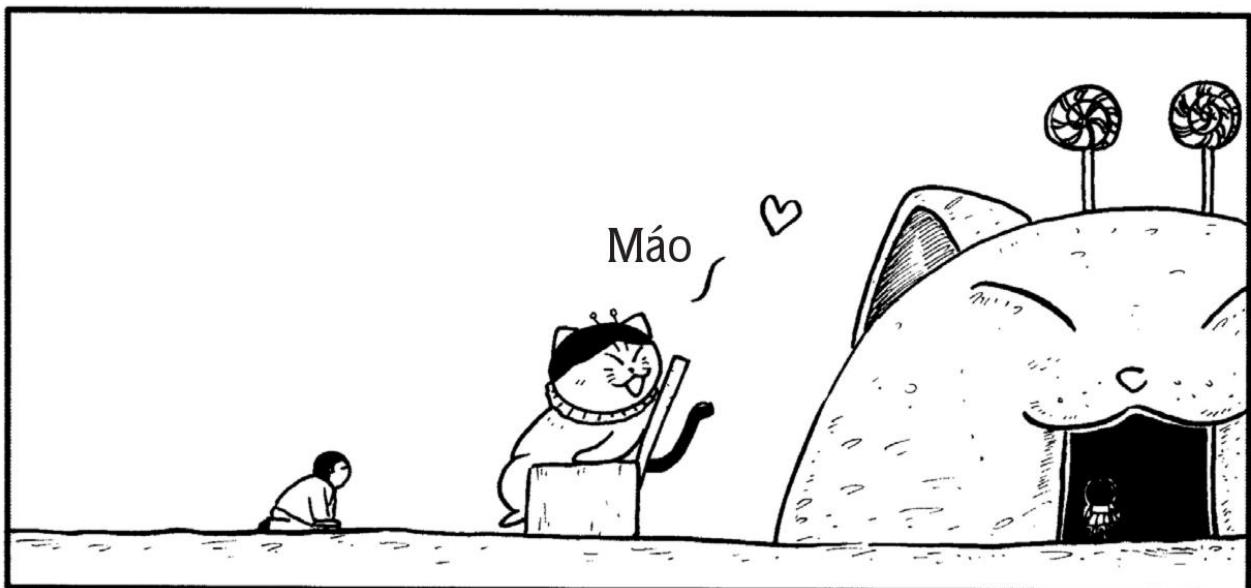
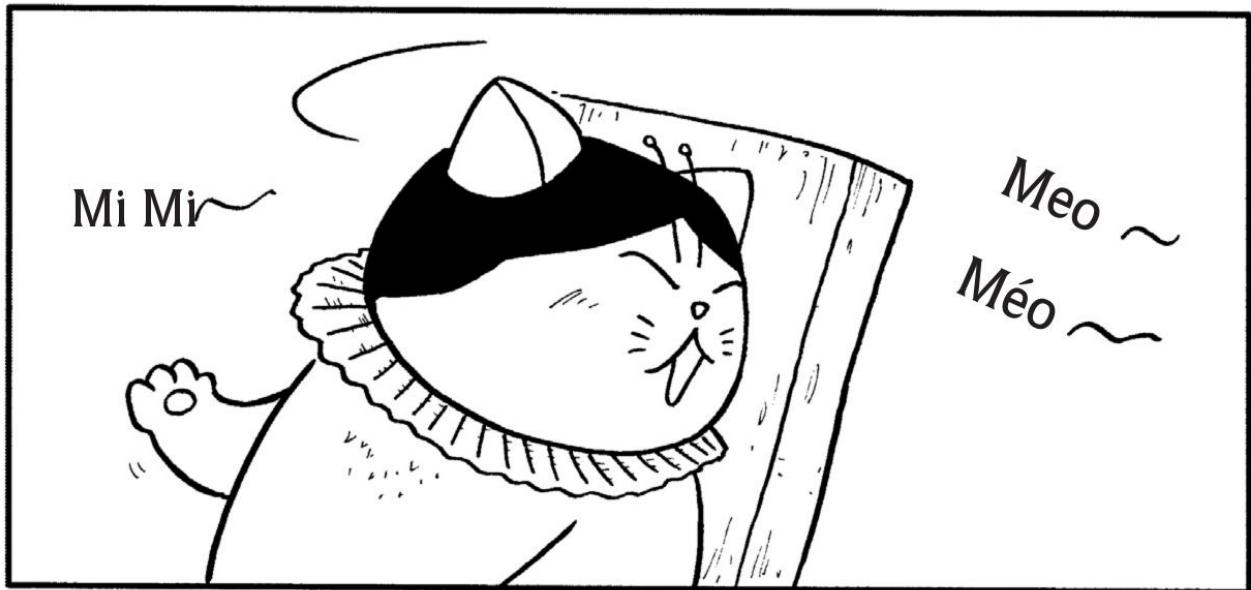
Ta nhắc lại Thần Mèo
Pandada không phải là
bang hội mafia yakuza
Nhật Bản gì đâu nhé.

Cho dù nét mặt Ngài
cũng có nét giống đi
chăng nữa.

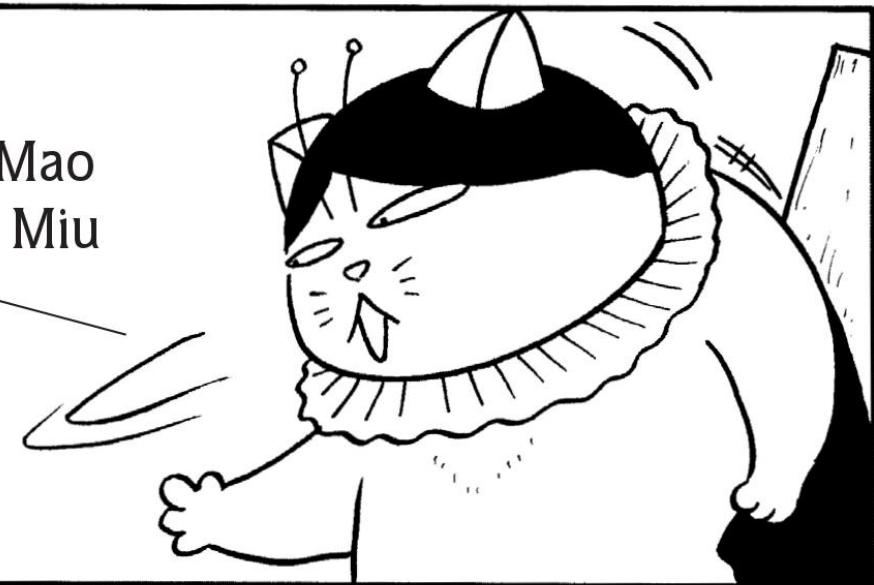








Mieo Mieo Mao
Mao Ngheo Miu



Ngài nói gì vậy? Có phải
chấp nhận tôi rồi không?

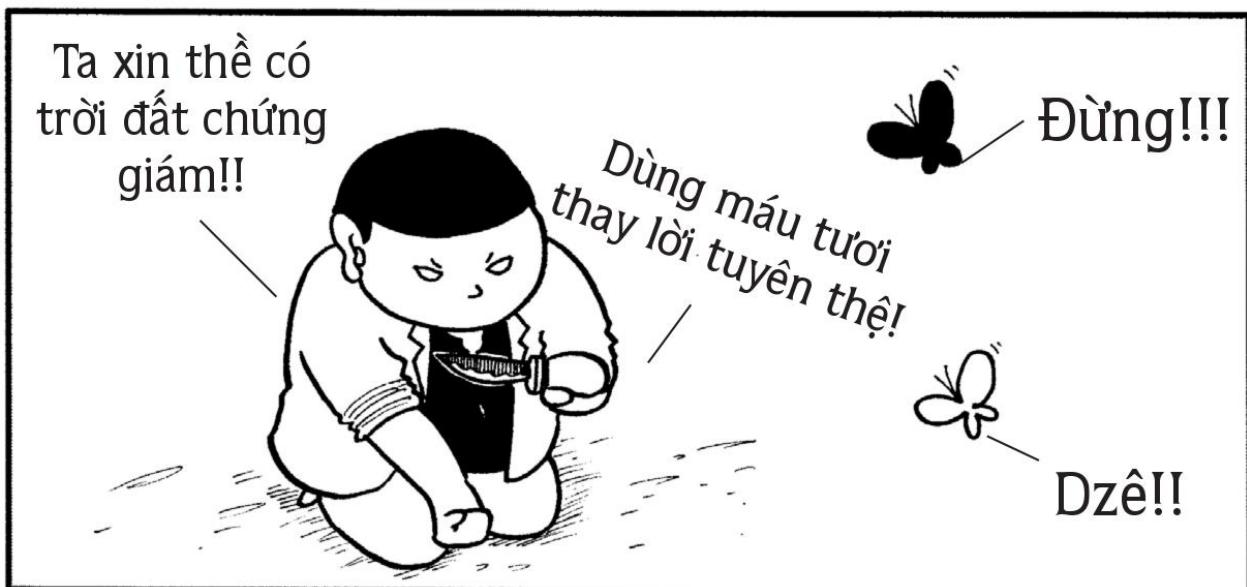


Ngài bảo rằng người có
chắc chắn sẽ làm theo
mọi điều Ngài sai bảo?

Quân tử
nhất ngôn cửu đỉnh,
tứ mã nan truy”



Sinh ra mang
phận sát thủ “đầu
mưng mủ”, đã nói
là làm. Muốn xử lý
ai hãy cho ta biết
tên tuổi địa điểm,
việc còn lại ta sẽ lo
liệu êm đẹp!!!





Ôi chao! Hồi hộp quá! Chắc
sẽ là nhiệm vụ gian nan
thách thức lắm đây. Nhưng
ta sẽ quyết chí một phen!!



Ngài bảo rằng nhiệm
vụ đầu tiên người cần
hoàn thành đó là...



Rời bỏ thị phi trần
gian, một lòng
tinh tâm hướng
đến cái thiện.

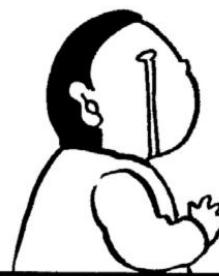


Tu tâm tích đức một
cách nghiêm túc
trong vòng 10 năm.



Nếu làm được việc này
thành công mà vẫn muôn
gia nhập hội Thần Mèo
Pandada thì Ngài sẽ để cho
giữ chức Phó bang chủ phụ
trách tại 3 lục địa.

Ngài nói đùa tôi
phải không?...



Bang chủ Thần Mèo
Pandada chưa biết
nói đùa là gì.



Anh hùng nói lời
phải giữ lấy lời.

Nếu không làm
được thì đừng
quay lại đây nữa!!



Máooooo!



Mày nghĩ nó sẽ quay —
lại đây chứ?

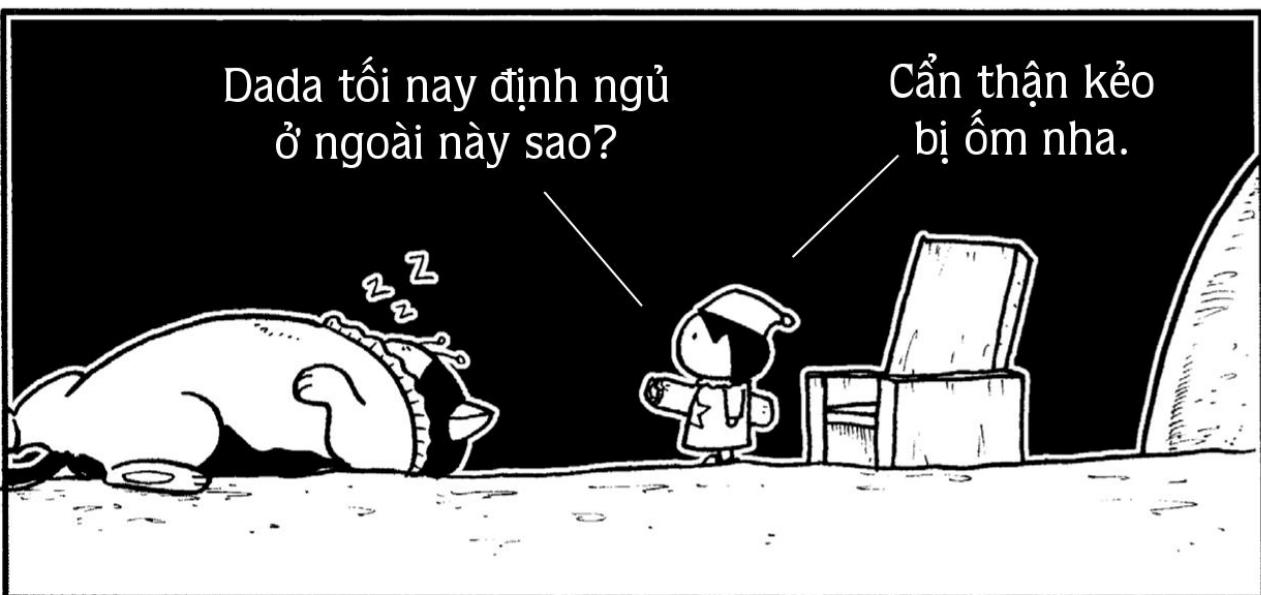
Ai mà biết được...

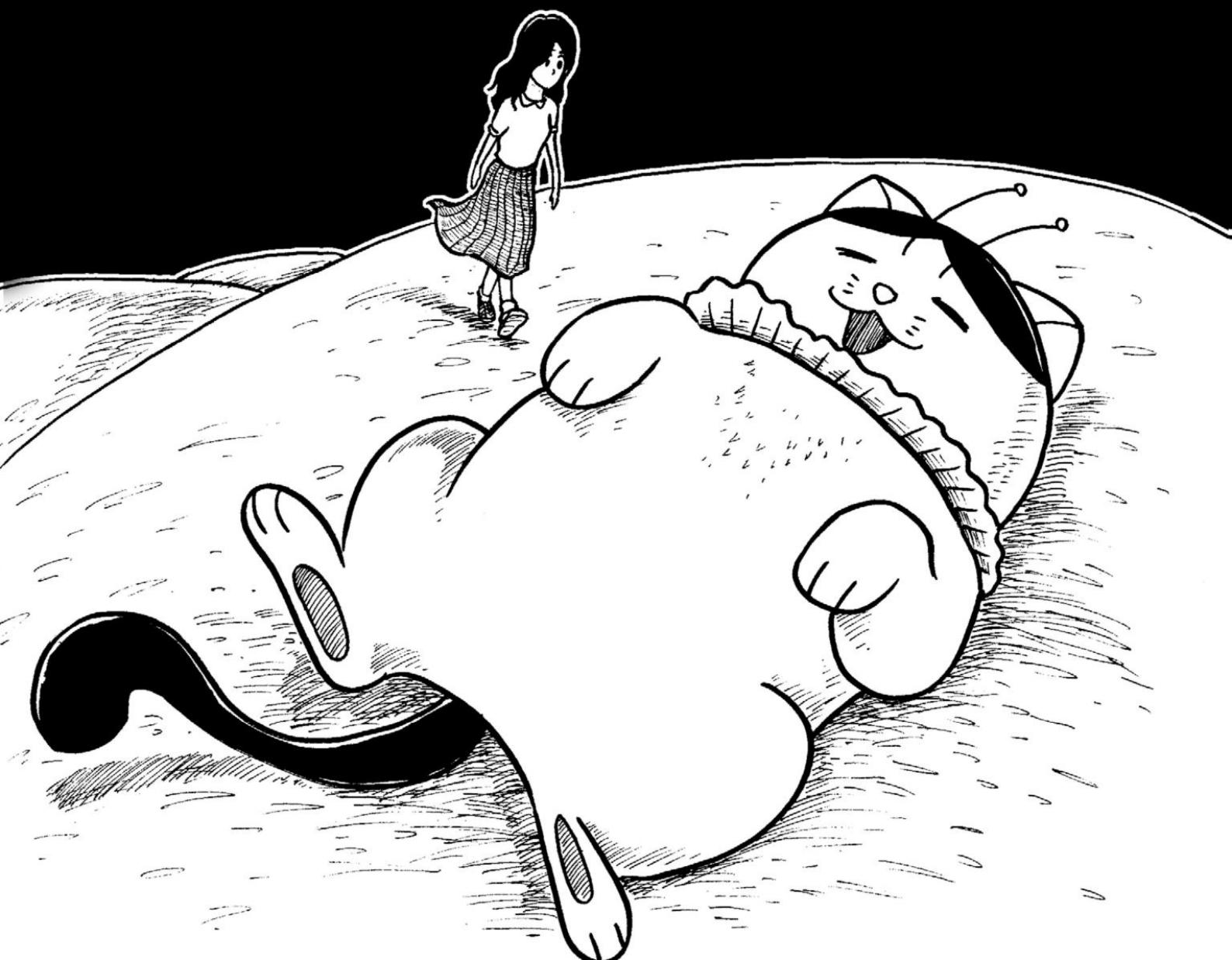
... chỉ biết là ông
chủ của chúng
ta ghê gớm quá
mức thôi hà.

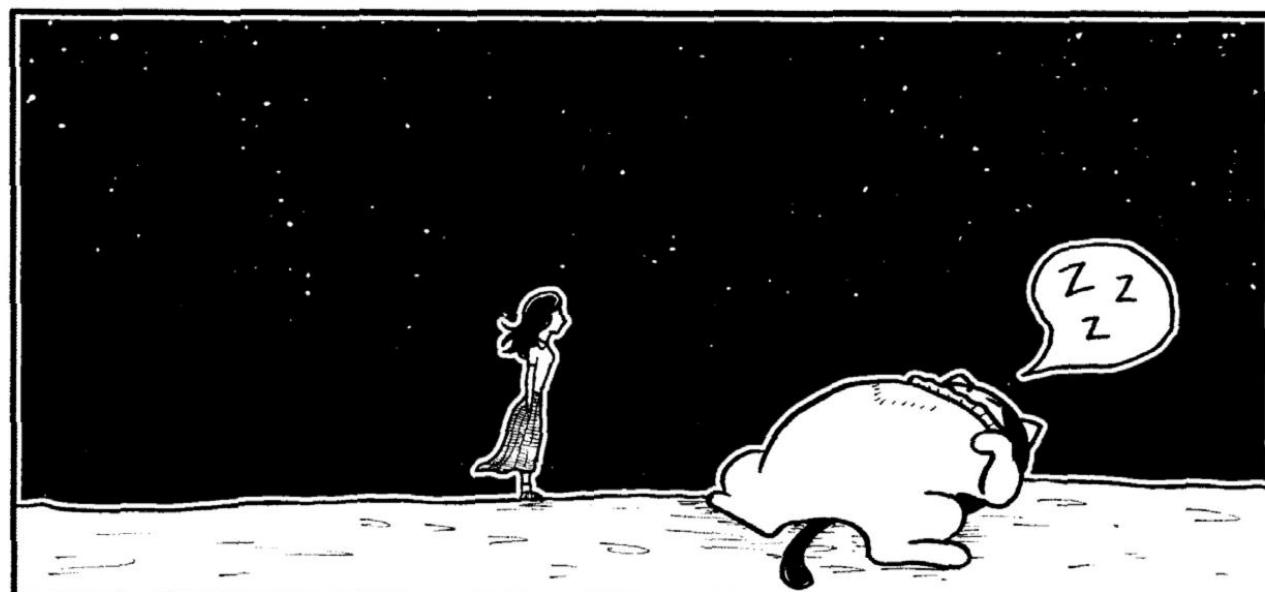


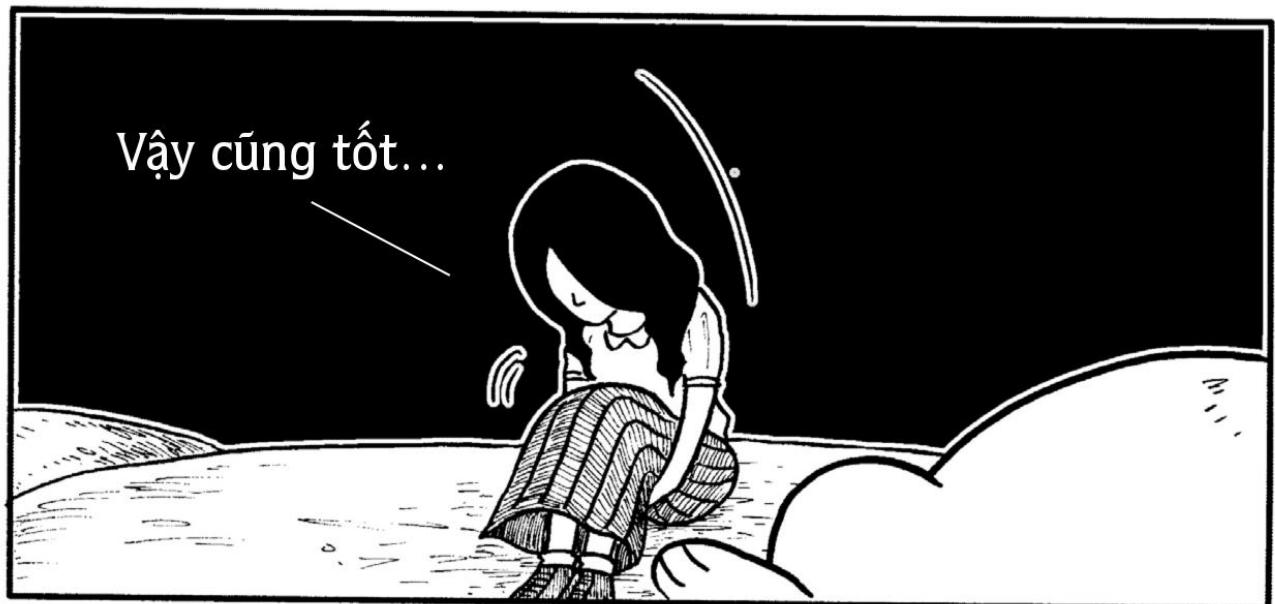
Muốn đáp
trả ai hãy
dùng tâm tĩnh
để giải quyết
sự việc

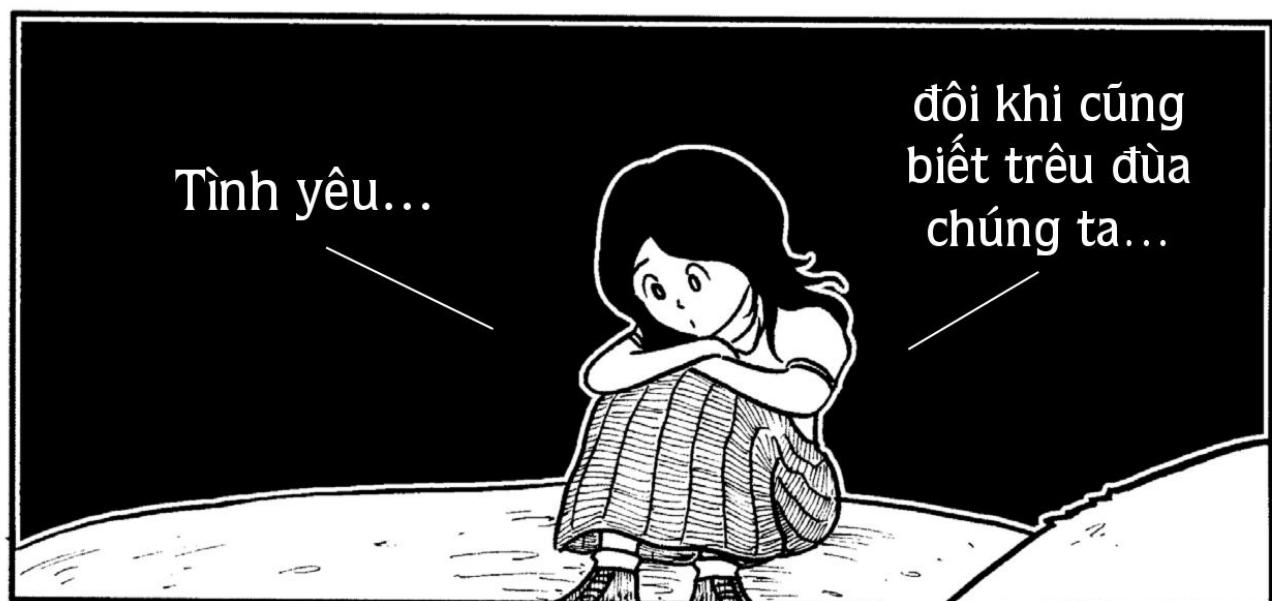




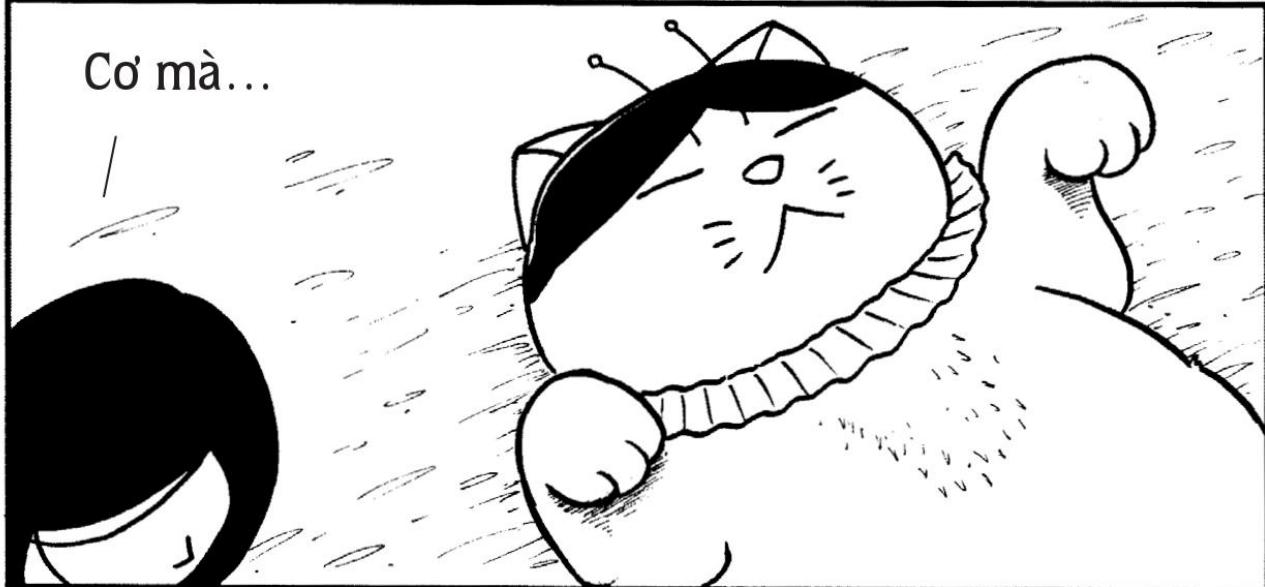








Cơ mà...

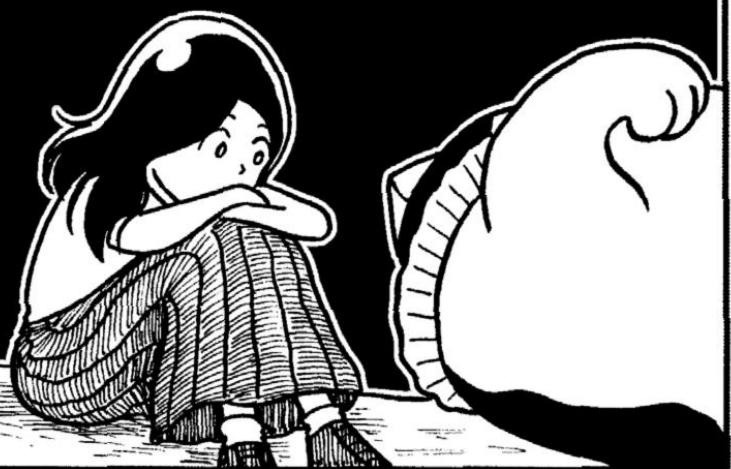


... giờ người ấy... đã trở
thành một người hoàn toàn
khác rồi còn đâu...



Người ấy đã có người thương... bắn
thân mình cũng vậy... Chuyện này dù
có hỏi ai cũng không phải

Vì người ấy đang có
một tình yêu thật đẹp
... Còn mình thì vẫn
dành trọn vẹn cả trái
tim cho một người.



Và cho dù có như thế nào
đi chăng nữa, mình cũng sẽ
không để cho bản thân dẫn sâu
vào chuyện này hơn nữa, thậm
chí là không thể biểu hiện ra
ngoài cho người khác biết...



Thật dễ dàng để
sự thật có thể điều
khiển bản thân ta,
không cho ta làm
những điều sai trái.



Nhưng còn trái tim ta,
liệu có điều gì có thể kiểm
soát được cơ chứ?



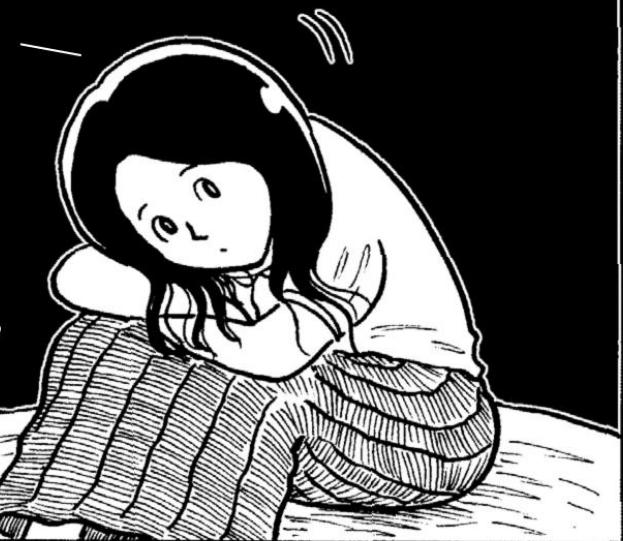
Đến lúc nhận ra mọi thứ...
thì tâm trí ta đã nhớ đến
người ấy tự lúc nào



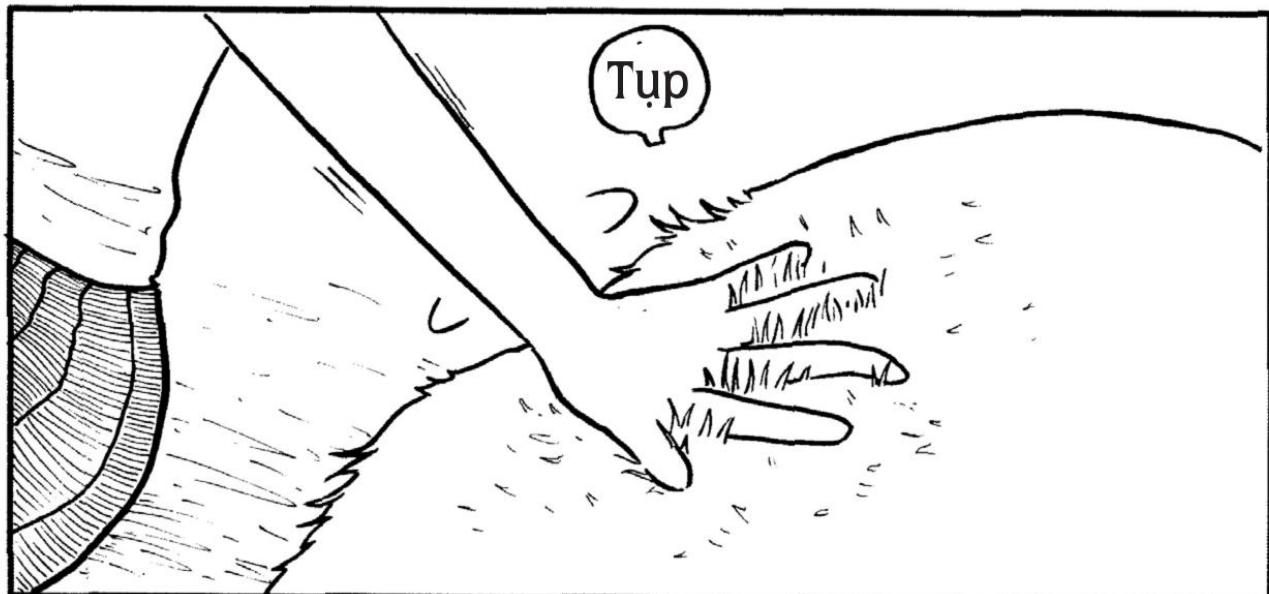
Chẳng có gì là sai trái cả...
Khi ngẩng đầu lên ngắm nhìn
những vì sao trên bầu trời đêm
và rồi bất chợt nhớ tới một
người thay vì phải nghĩ tới một
người khác... Vì mình biết rất
rõ rằng cảm xúc đó là điều chân
thật nhất xuất phát từ trái tim
đang thốn thức.



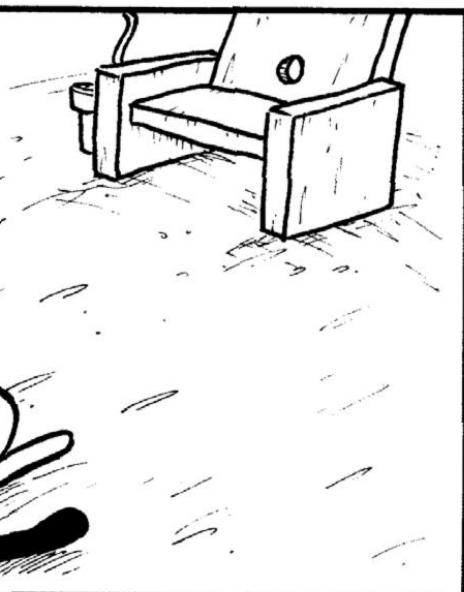
Mình cũng không biết...
liệu đã có người phụ nữ khác
từng trải qua cảm giác như
vậy hay chưa? Vì chỉ có cách
giữ chặt trong lòng mới có thể
khiến những câu chuyện như
vậy vẹn nguyên và ý nghĩa như
nó vốn đã xảy ra.

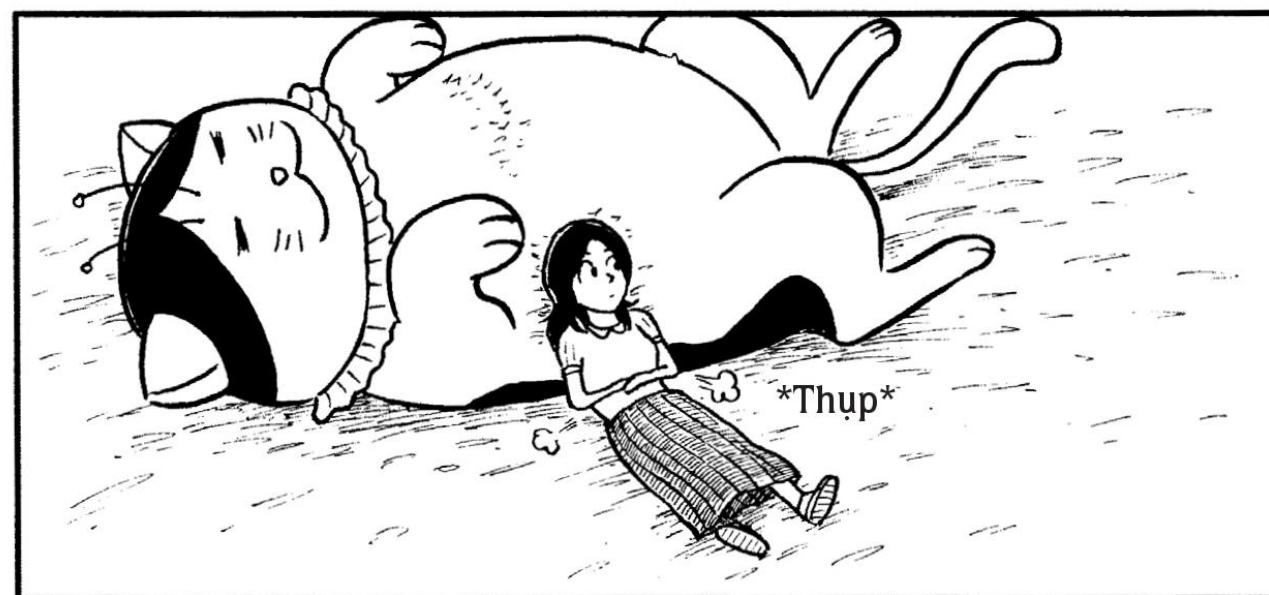


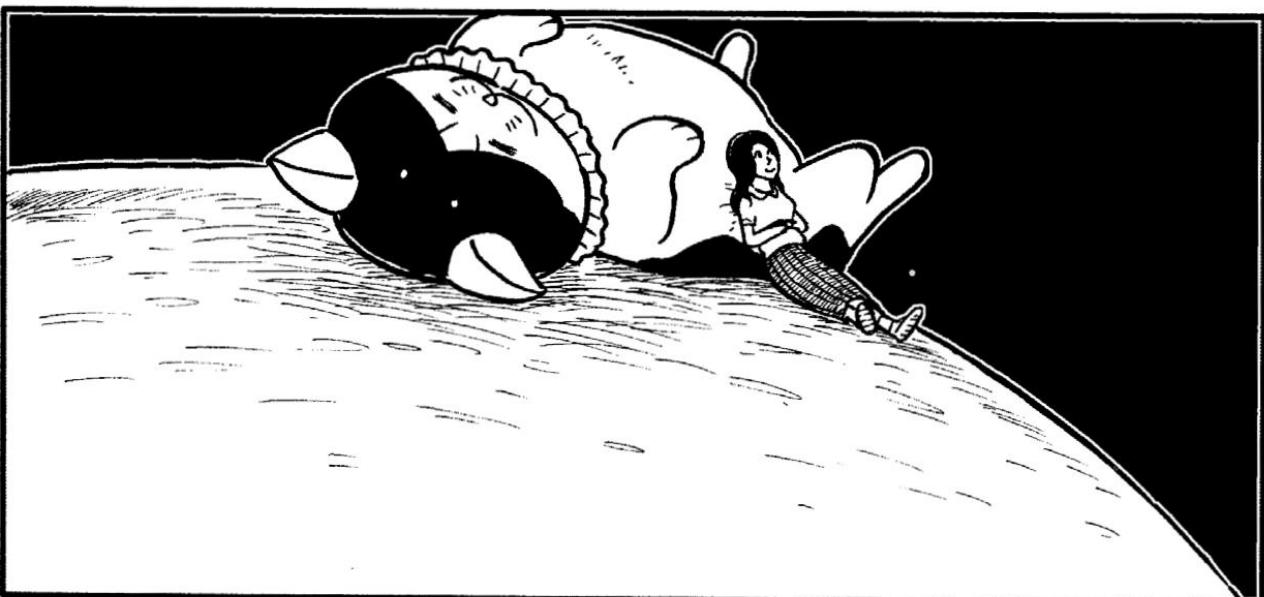
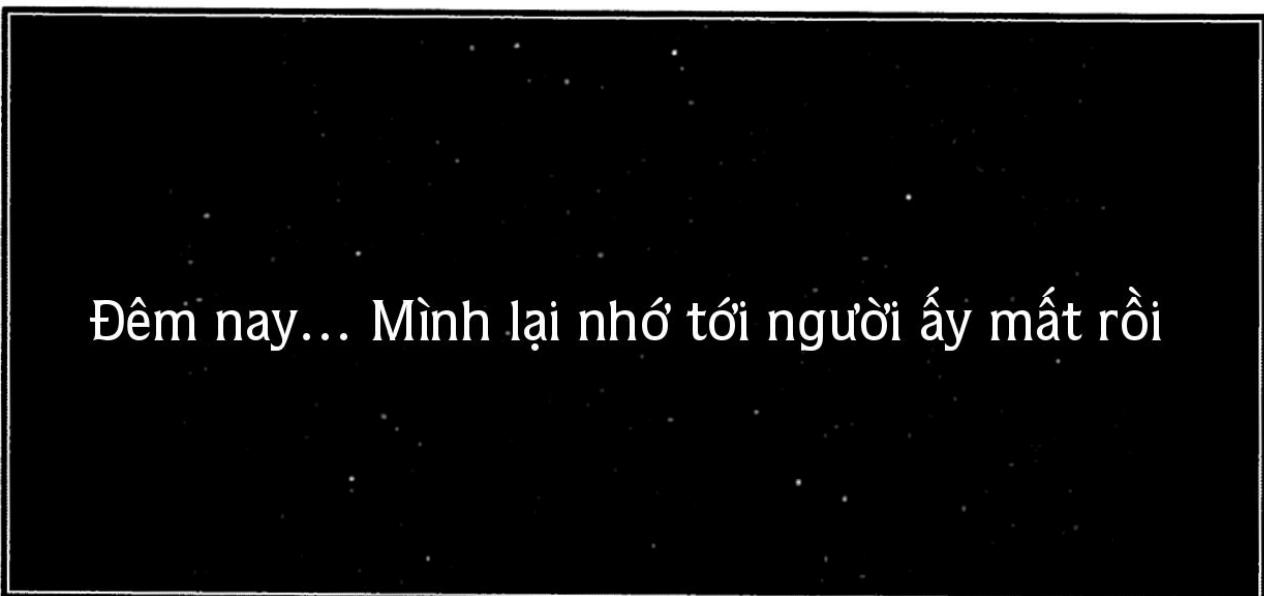
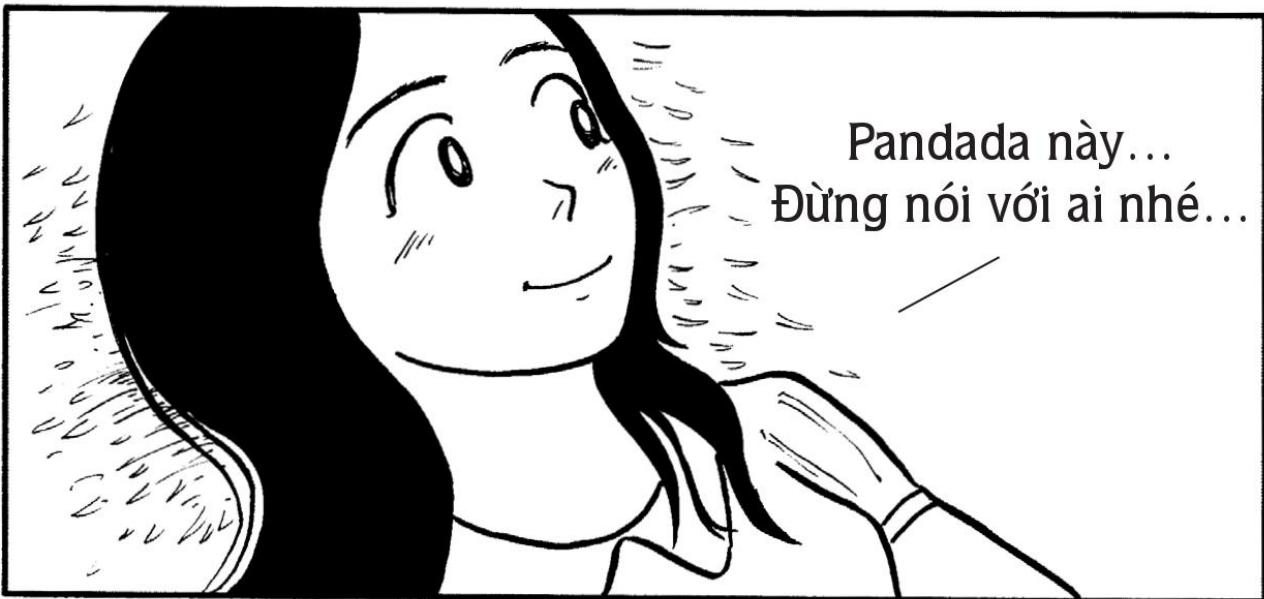
Tụp



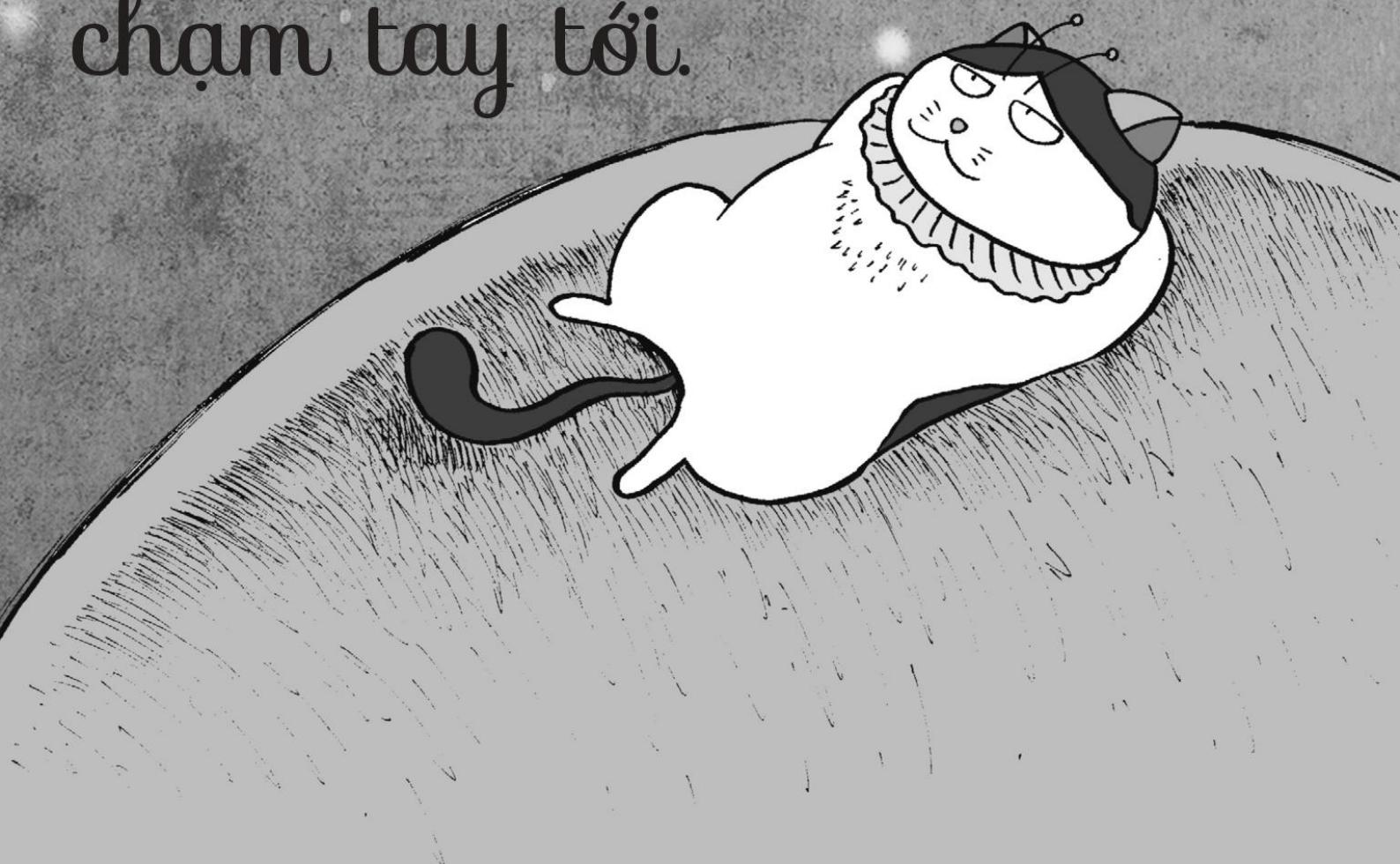
Một số chuyện ta không thể tâm
sự với bất cứ ai, dù đó là gia đình
hay bạn thân đi chăng nữa.



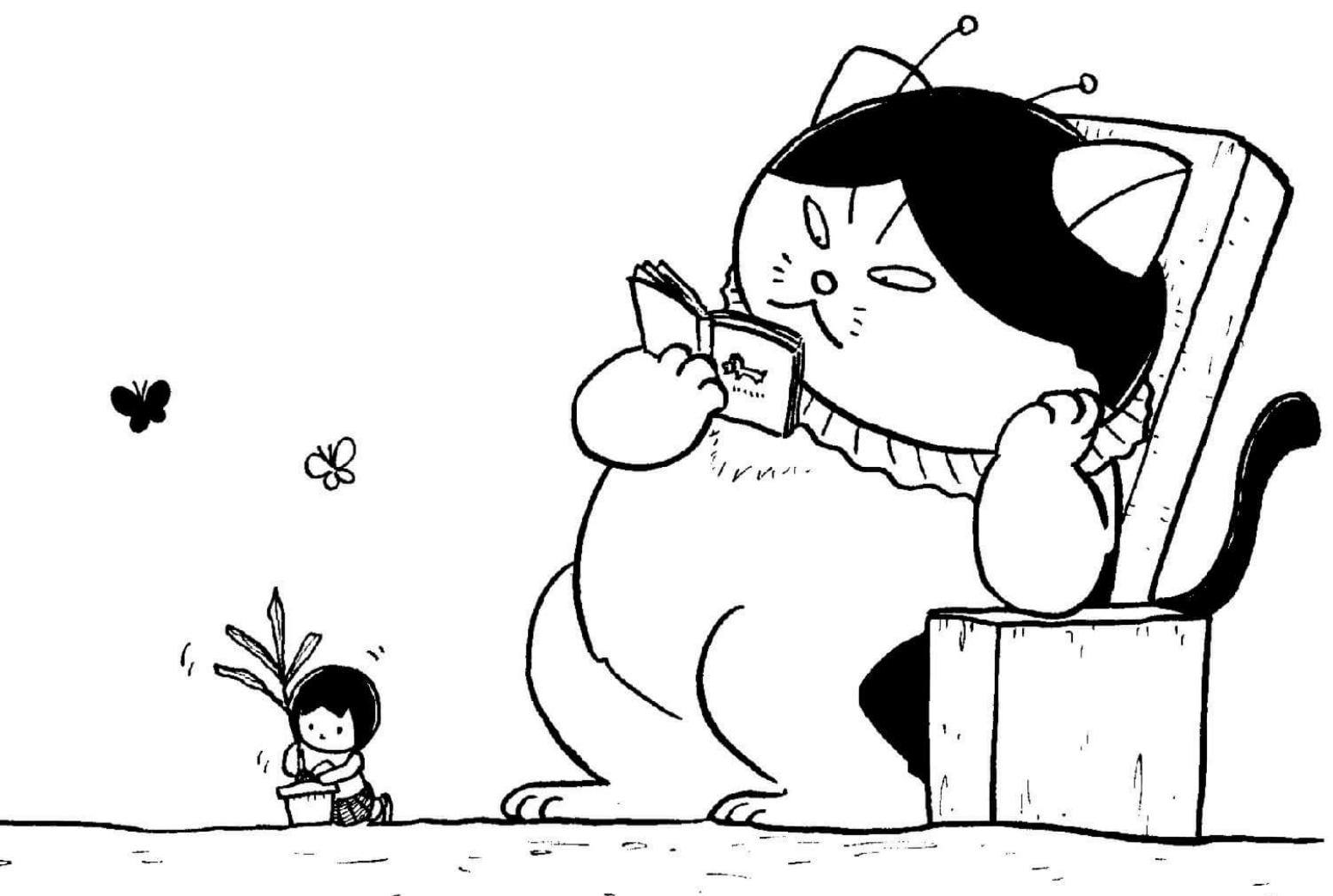




Điều có thể chiếu rọi
sáng rõ nhất trong đêm
tối bao trùm bởi nỗi
cô đơn không phải là
những vì sao trên bầu
trời mà là nỗi nhớ một
người ta đã không thể
chạm tay tới.







Ở đây có phải là Động
Mèo... À là nhà của
Thần Mèo Padada phải
không ạ?



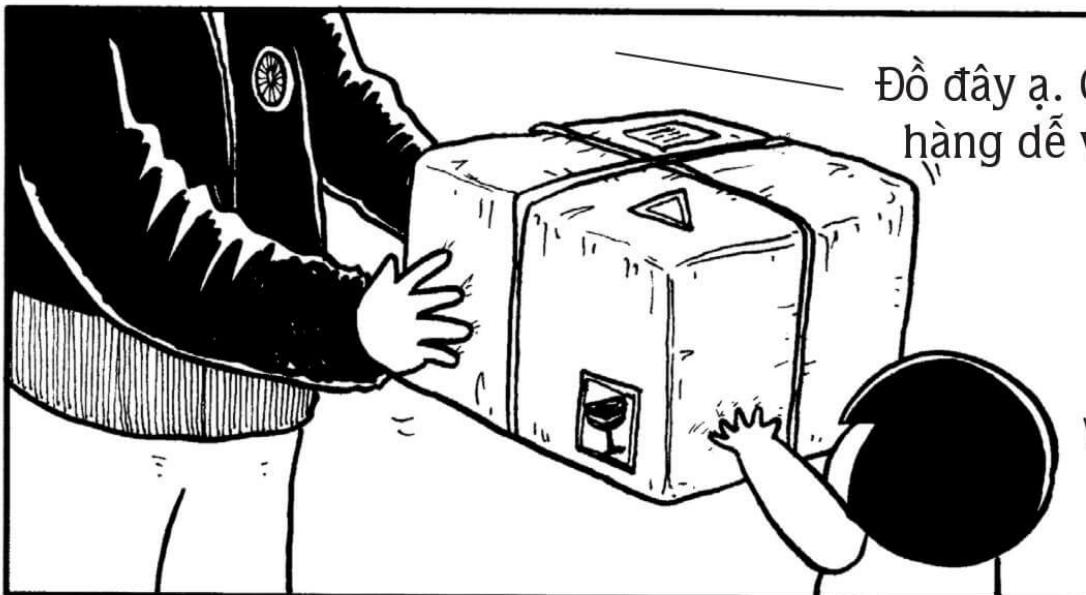
Đúng rồi.



Có đồ gửi cho Thần Mèo ạ
Kí xác nhận giúp tôi vào
phiếu nhận hàng nhé.



Đồ đây ạ. Cẩn thận
hàng dễ vỡ nhé.





Thầy không?
Thậm chí còn
chẳng có tí
mùi gì cả.



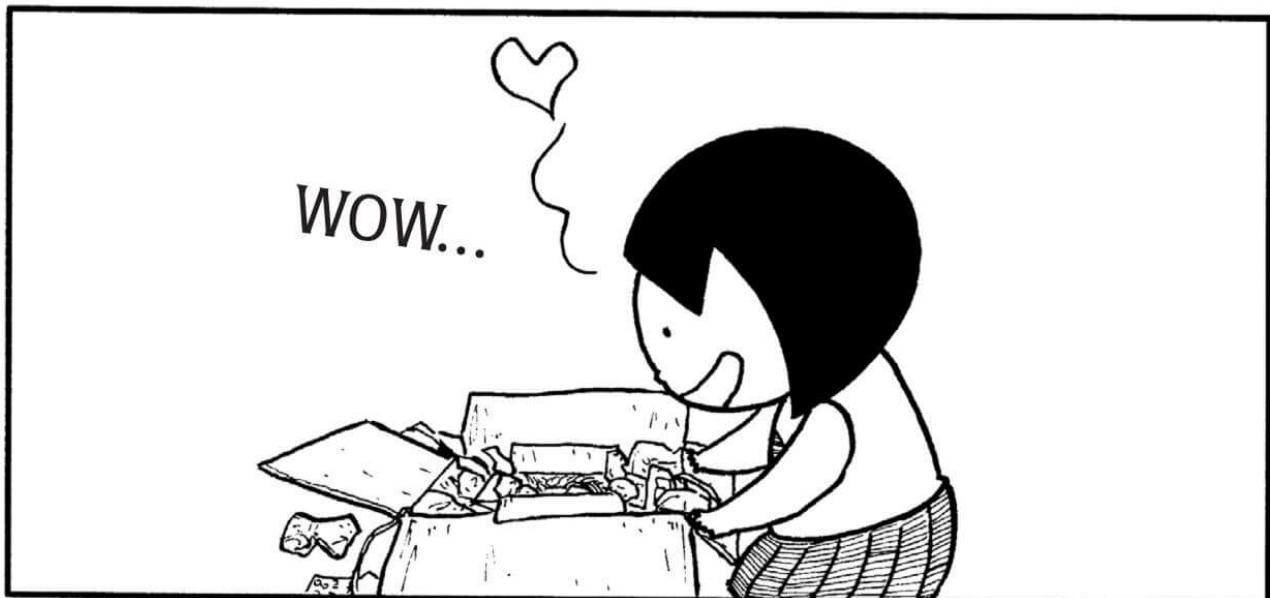
! òa

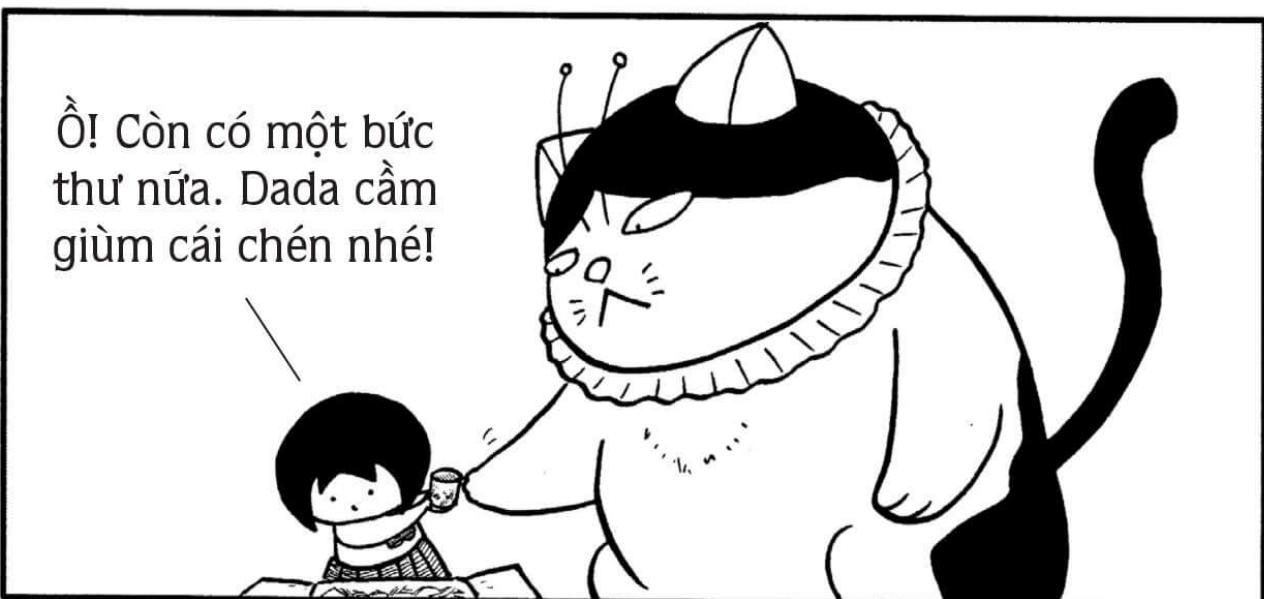


Cảm ơn BABA và BOBO
nhé. Tí nữa thì...







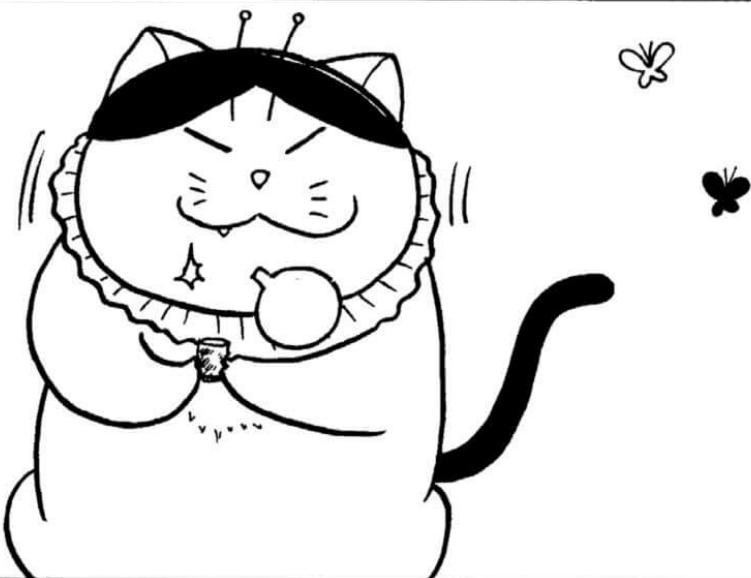


Chén uống trà
này là một cổ vật
vô cùng có giá trị.

Kít



Được coi là tài
sản lớn của nhân
loại mà không thể
định giá được.

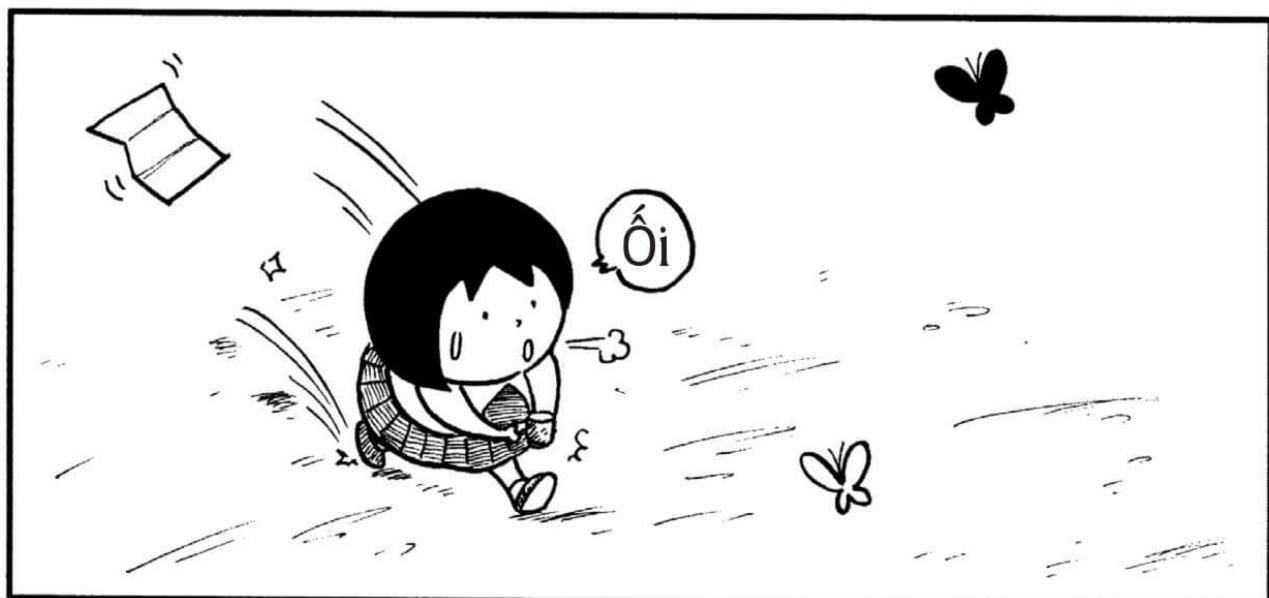
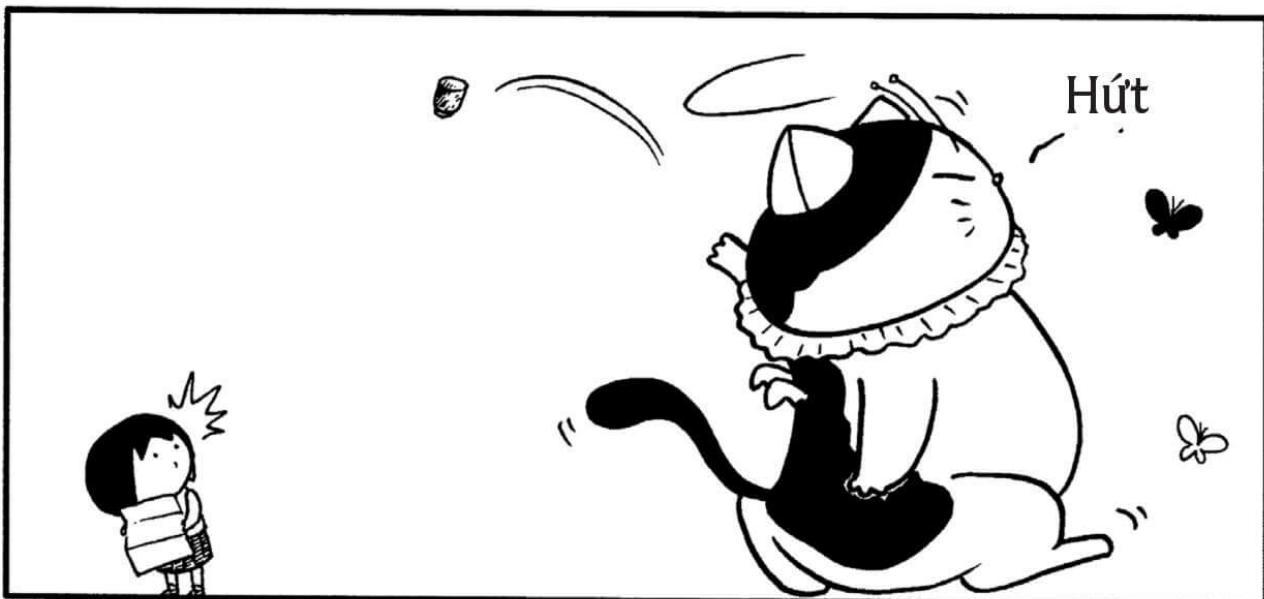


!



Thủi





Bạn chén trà
nằm đợi mình ở
đây một lát nhé.



Từ từ đă!!
Chúng ta có chuyện
cần nói với nhau đó
thưa Thần Mèo.



Cứ xử như vậy chẳng
dễ thương chút nào cả.

Làm theo ý của
bản thân cũng
được thôi, nhưng
sao không thể giải
quyết một cách nhẹ
nhàng hơn.





Nếu có điều gì quan trọng xảy ra thì biết phải làm sao?



♪ À mà nhân tiện đây thì cũng nói luôn cả chuyện này nữa, Pandada không được phép đánh những ai bảo Pandada “béo” lên bờ xuống ruộng, rồi bay xa tít tắp thành vì sao trên trời cao như vậy nữa nhé.



Không thì LaLa sẽ không nói chuyện với Pandada, không nấu đồ ăn ngon cho Pandada ăn, cả không trồng hoa nữa.



... Đó là những lời ca ngợi mà con người
dành tặng cho tôi, nhưng cũng chẳng khiến
tôi cảm thấy đáng tự hào chút xíu nào cả.



Tôi cảm thấy mình
chỉ là một chén trà
thừa thãi trên cõi
đời này, là một chén
trà không mang lại
chút ý nghĩa gì cho
cuộc sống...



cho dù mọi người luôn
coi trọng và chăm sóc
tôi hết sức cẩn thận,
nhưng điều đó lại càng
khiến tôi cảm thấy
mình chẳng còn chút
giá trị nào cả.

Tôi là một chén trà chưa từng được sử dụng một lần, được
tạo nên bởi một nghệ nhân có tên tuổi, rồi được đặt trong
một viện bảo tàng. Mọi người chỉ quan tâm đến chất liệu,
hình dáng, màu sắc, vẻ đẹp đầy tính nghệ thuật chứ chẳng
ai màng tới chuyện tôi muôn trở thành một cái chén trà
như thế nào, chỉ quan tâm chủ sở hữu của tôi là ai, được
định giá bao nhiêu mà không ai quan tâm tôi vui hay buồn.
Và rồi tôi trở thành một thứ vô giá trong mắt tất cả mọi
người... ngoại trừ chính bản thân tôi.

Nên tôi quyết định sẽ làm cho
mình tan vỡ ra thành từng
mảnh. Nhưng bản thân thì
không thể tự làm được điều ấy.
Đó là quy luật bất thành văn
của tạo hóa rồi.



Tôi cũng không thể nhờ ai đó phá
bỏ chính bản thân mình vì có lẽ
chẳng có ai dám làm vỡ tôi – một
kho báu mà mọi người coi là vô giá,
càng để lâu càng có giá trị.



Do vậy tôi đã lên một kế hoạch vô
cùng phức tạp, tự gửi bản thân mình
từ địa chỉ là bảo tàng tới tận tay Ngài
– vị Thần Mèo đáng kính, với mong
muốn Ngài rủ lòng thương giúp tôi từ
giã cõi đời này. Vì chỉ có Ngài mới có
thể làm điều này một cách dễ dàng
nhất mà chẳng chút bận tâm rằng tôi
là đồ vật có giá trị đến cỡ nào.

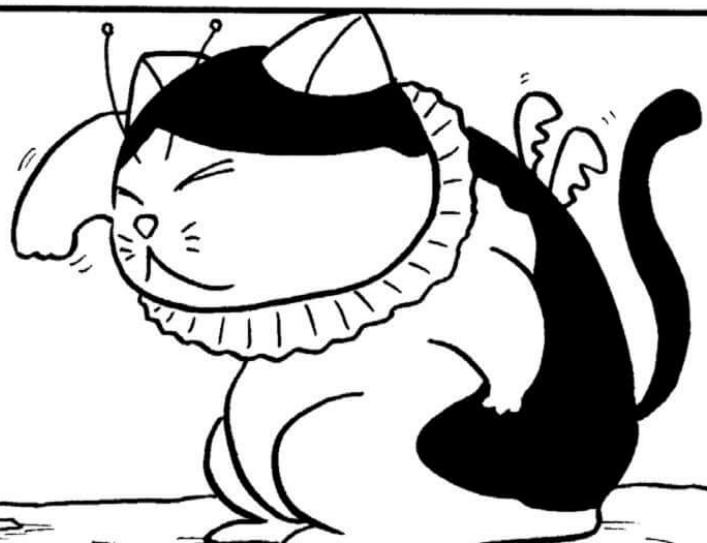


Lời cuối cùng, tôi mong rằng
Ngài có thể giúp cho ước mơ
nhỏ nhoi của tôi trở thành hiện
thực, được trở về là cát bụi
như thuở ban đầu để có thể
sống một cuộc đời mới ở kiếp
sau. Trân trọng cảm ơn Ngài.

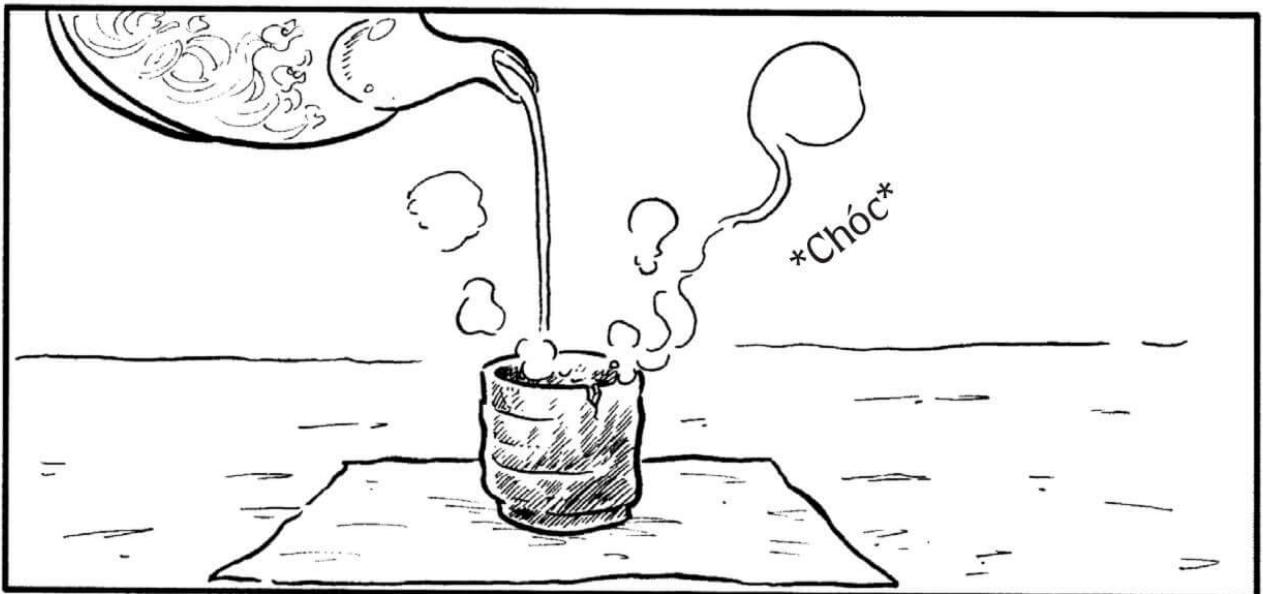
Kính thư, Chén Trà.

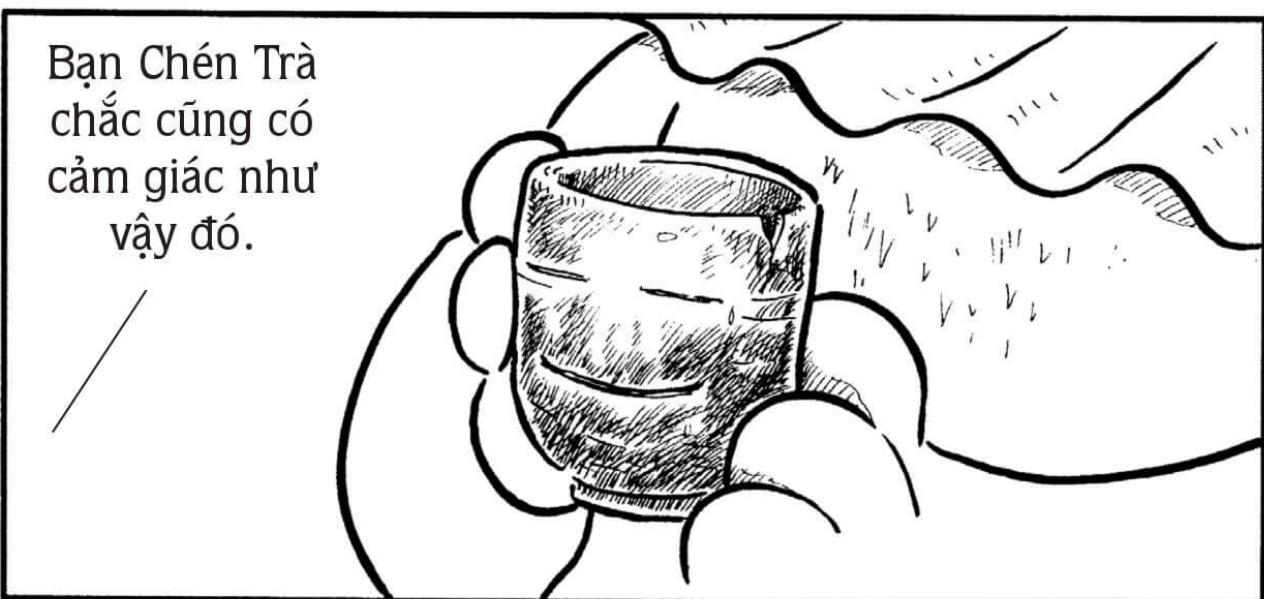
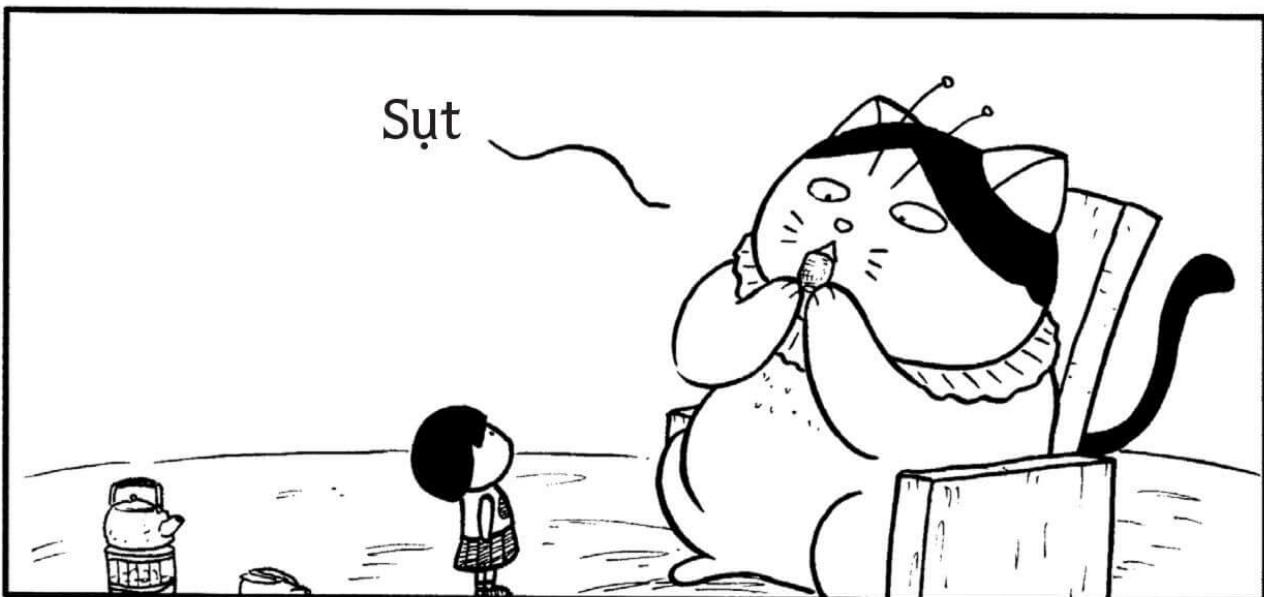


TƯ TỪ ĐÃ!!!



Cũng đâu nhất thiết
phải thực hiện đúng như
trong bức thư đã viết...



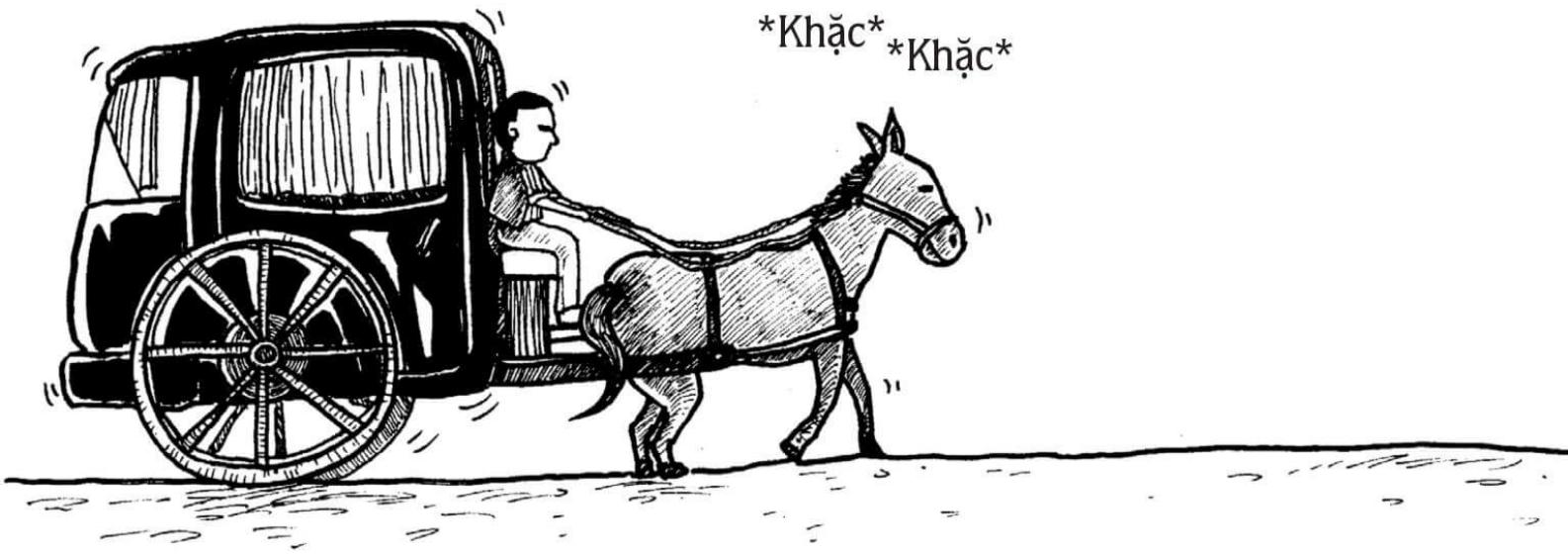


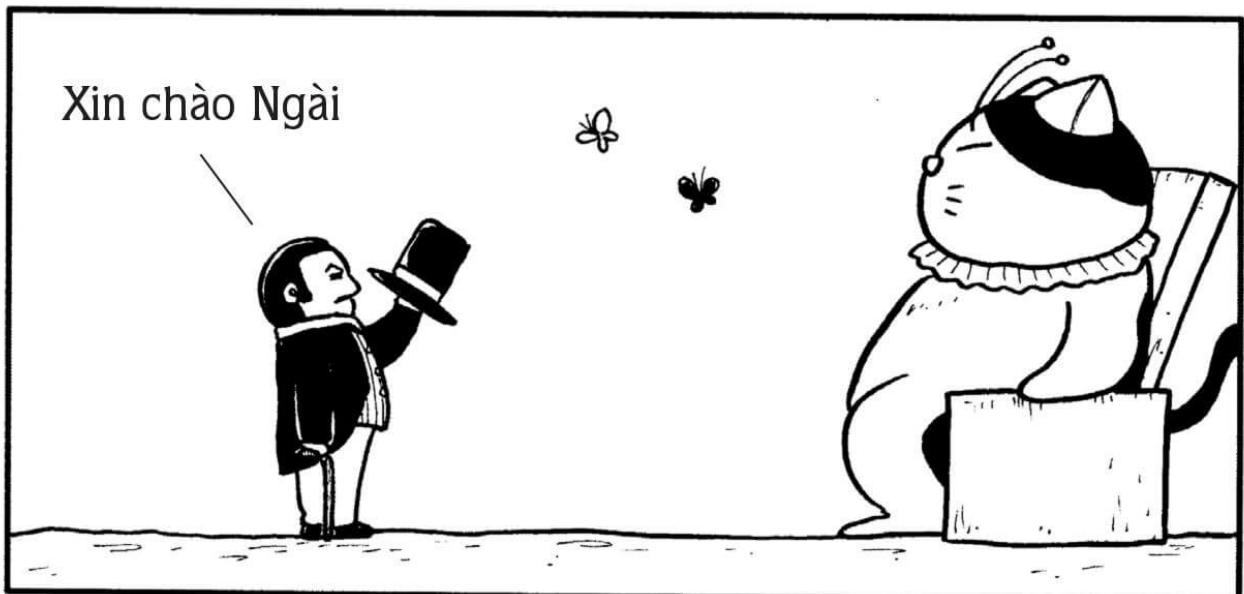
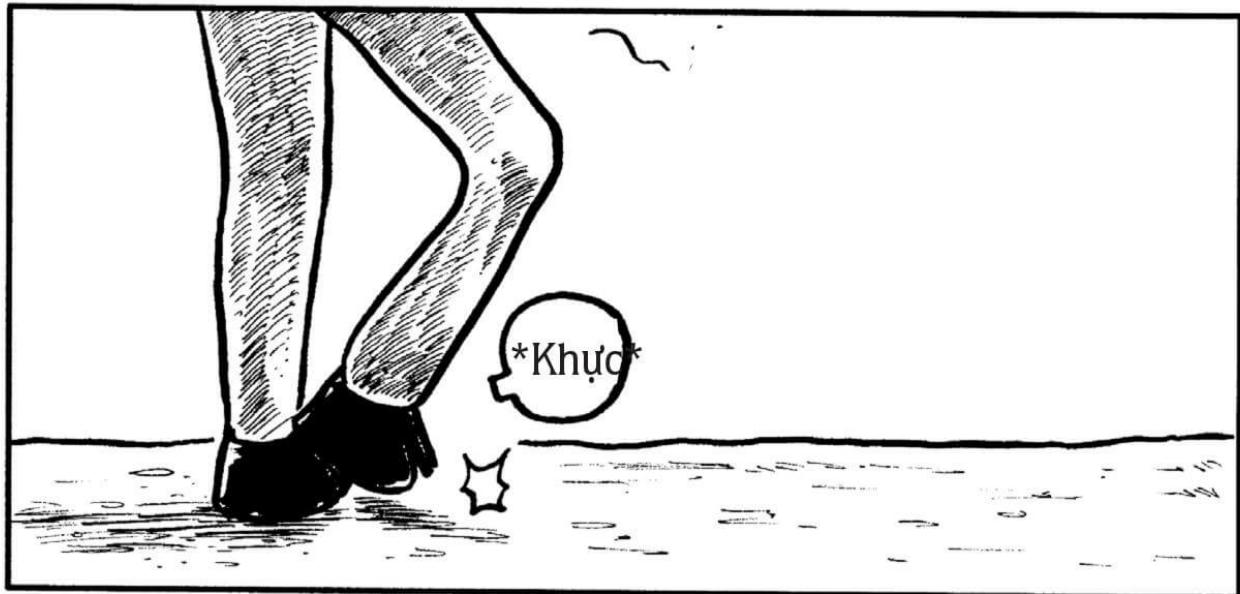
Giá trị vật chất là
điều ta có thể nhìn
thấy bên ngoài
trong khi giá trị
tinh thần thù lại ẩn
sâu bên trong



Khục *Khục*

Khặc *Khặc*



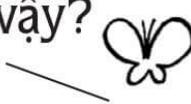


Tôi là Cảnh sát
trưởng Đại tướng
- Giáo sư - Tiến sĩ -
Bác sĩ - Hoàng tử -
Tổng tư lệnh - ???
NingNong

Có chuyện muốn nhờ
Thần Mèo chỉ dạy.



Trời! Gì mà dài vậy?



Dài vậy.



Không biết quý tính đại
danh của hai vị là?



Chúng ta BABA và BOBO là
thư ký riêng của Thần Mèo.

Tôi xin trình bày với Ngài rằng...



Cảnh sát trưởng Đại Tướng - Giáo sư - Tiến sĩ - Bác sĩ - Hoàng tử - Tổng tư lệnh NingNong muốn xin diện kiến Ngài, mong Ngài chỉ dạy giúp tôi chuyện quan trọng này.

Thưa ngài tiến sĩ NingNong... —



Không thể gọi như thế được mà phải gọi là “Cảnh sát trưởng Đại tướng - Giáo sư - Tiến sĩ - Bác sĩ - Hoàng tử - Tổng tư lệnh NingNong”

OK! OK! Ngài Cảnh sát trưởng Đại tướng - Tiến sĩ NingNong muốn diện kiến Ngài, Thần Mèo Pandada.





Vì lẽ đó, để
cuộc nói
chuyện được
diễn ra một
cách tốt đẹp

Xin hãy gọi danh
xưng của tôi một
cách đầy đủ và
chính xác.



Thưa... Hoàng tử -
Tiến sĩ...



Không được ạ. Trước
đó là chức vụ “Cảnh
sát trưởng”... rồi
mới đến...

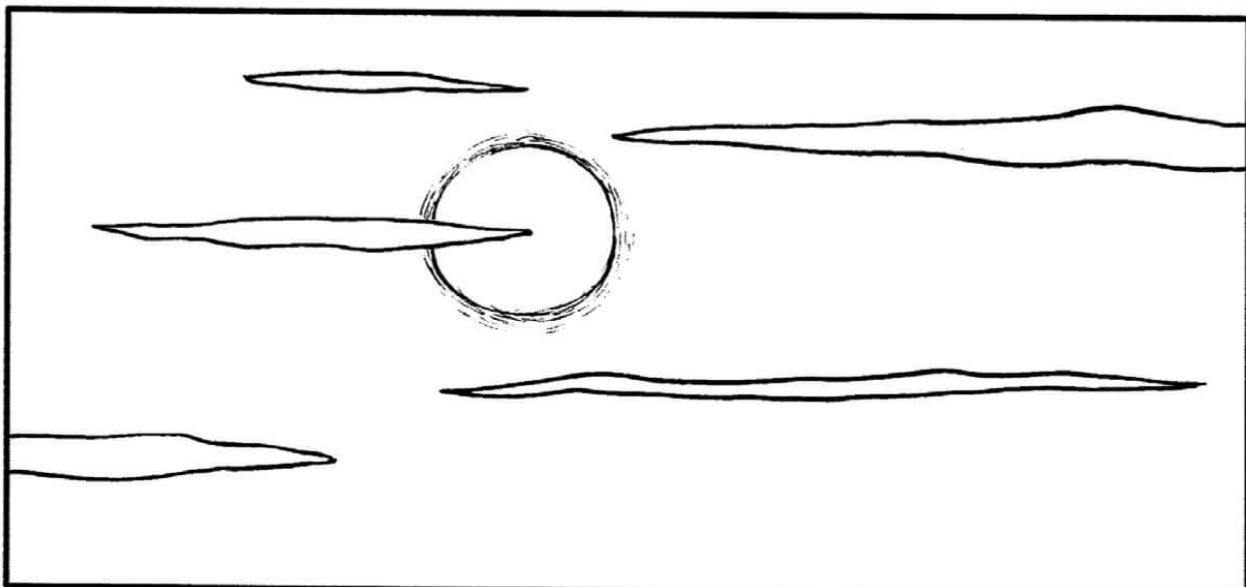
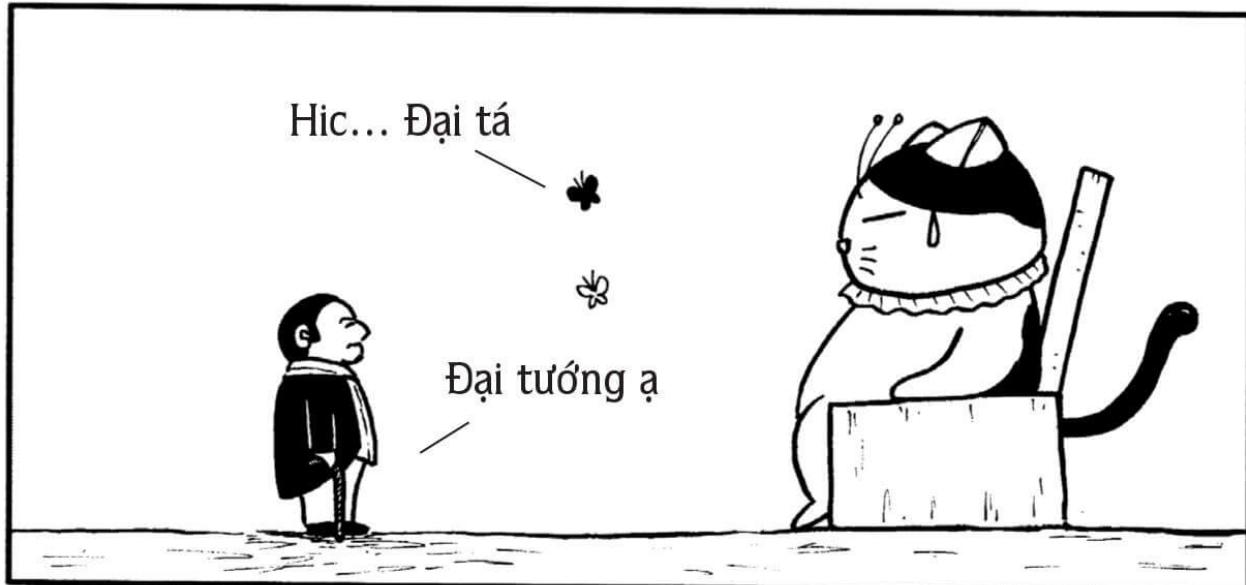


Trời ạ... Cảnh sát
trưởng - Tiến sĩ -
Hoàng...

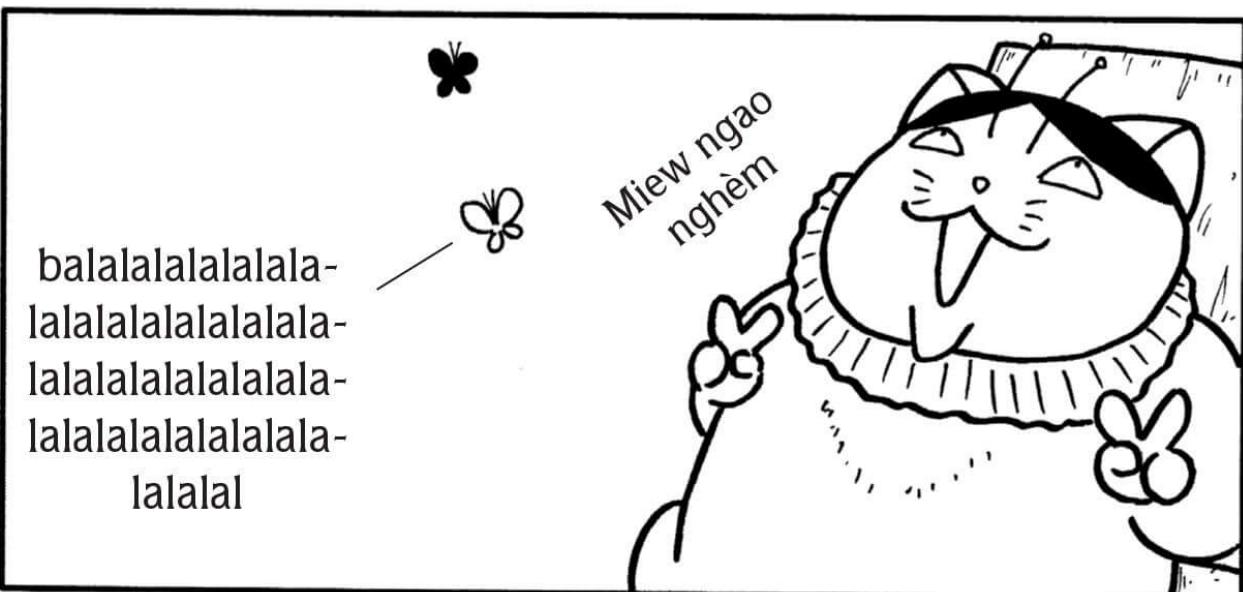
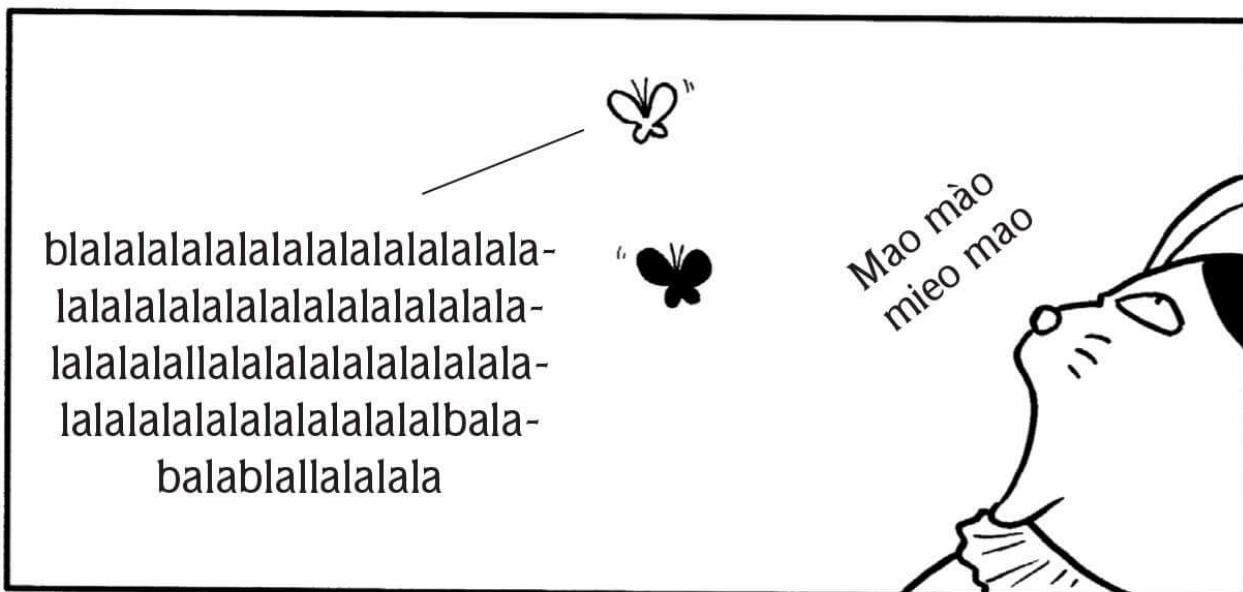


Vẫn chưa được ạ.
Thiếu mất học hàm
Giáo sư và chức
danh Bác sĩ rồi ạ.









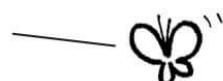
Hả... Vậy Ngài có tên gọi ngắn hơn không thể...



Ngài nói rằng Ngài muốn
được gọi đầy đủ họ tên,
nhưng cũng không sao, vì
Thần Mèo không phải người
háo danh hiệu tước vị nên
cho phép người gọi Ngài
bằng biệt danh riêng



blalalalalalalalalalalalalala-
lalalalalalalalalalalalalala-
lalalalalalalalal



alalablablalala

blalalala...

106

THẦN MÈO PANDADA

Đủ rồi đó!!!

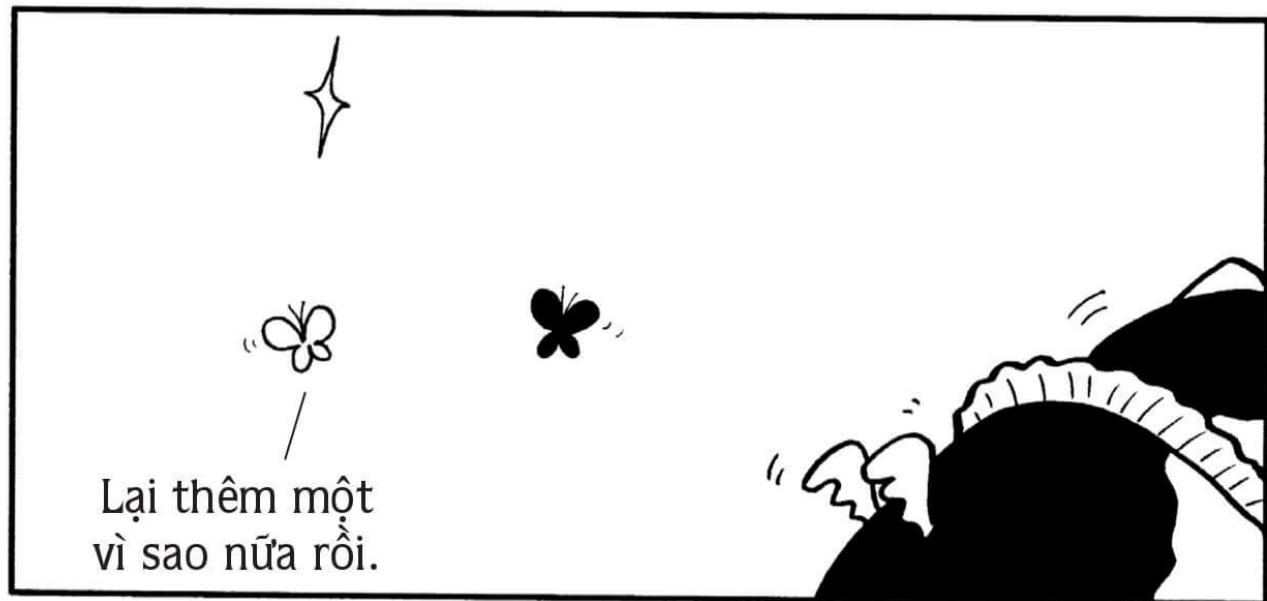
Các người cỗ
tình trêu đùa
ta có phải
không? Cứ
như thế này
thì bao giờ mới
bắt đầu cuộc
nói chuyện
được đây?

OK! OK! Vậy tôi đồng ý để
Ngài gọi tôi là "Tiến sĩ
NingNong" cũng được. Còn
tôi sẽ gọi Ngài là Thần Mèo Ú
nhé. OK?!

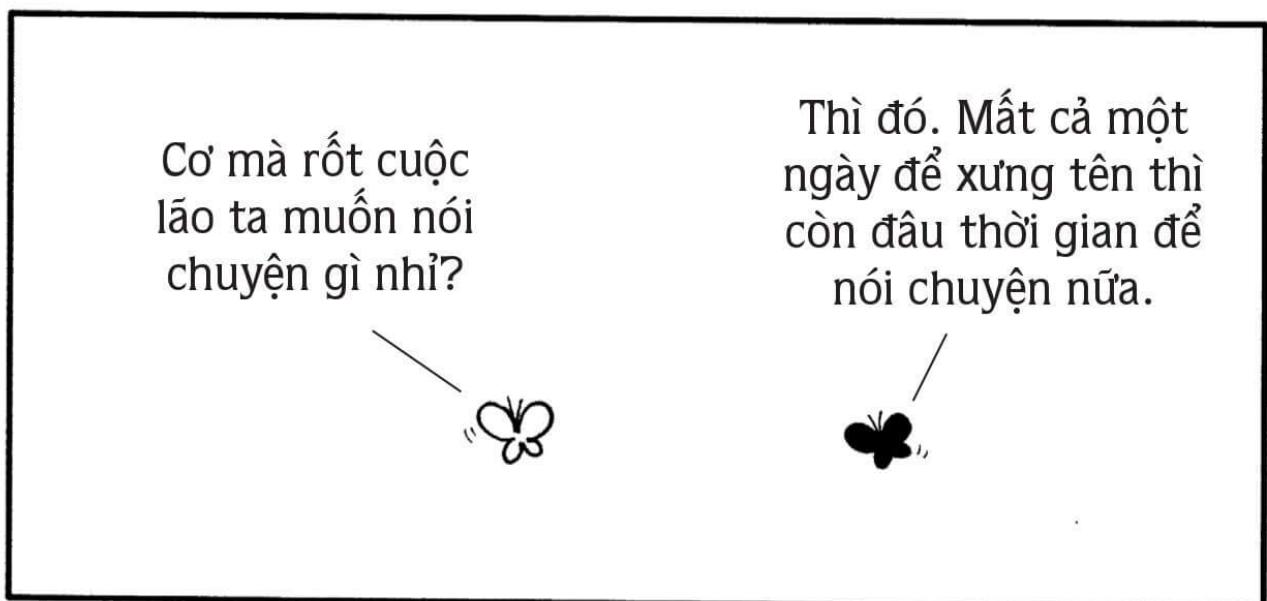
Hừm

Ôi!!





Lại thêm một
vì sao nữa rồi.



Cơ mà rốt cuộc
lão ta muốn nói
chuyện gì nhỉ?

Thì đó. Mất cả một
ngày để xưng tên thì
còn đâu thời gian để
nói chuyện nữa.



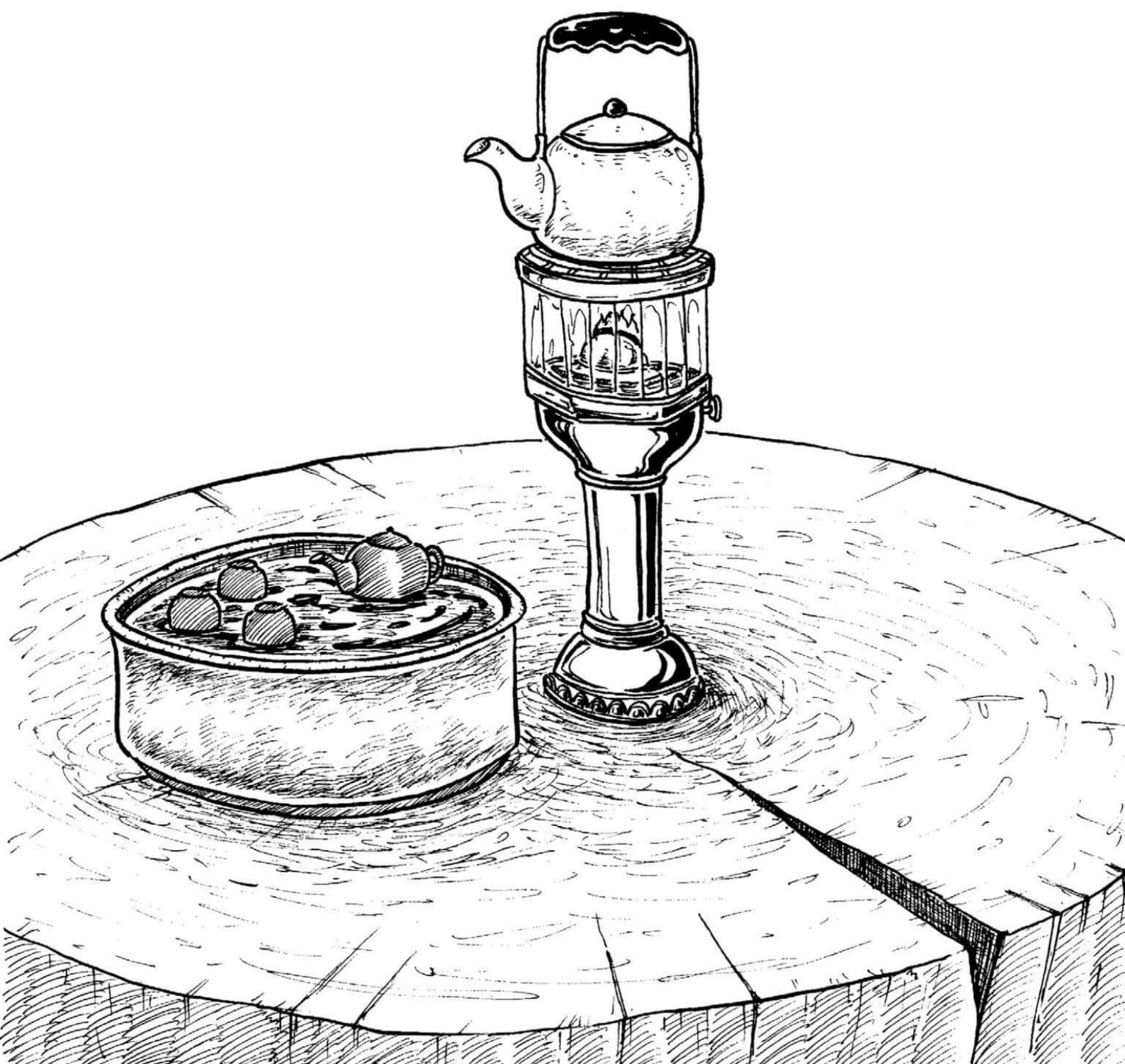
Pandada.
Đến giờ ăn cơm thôi!!!

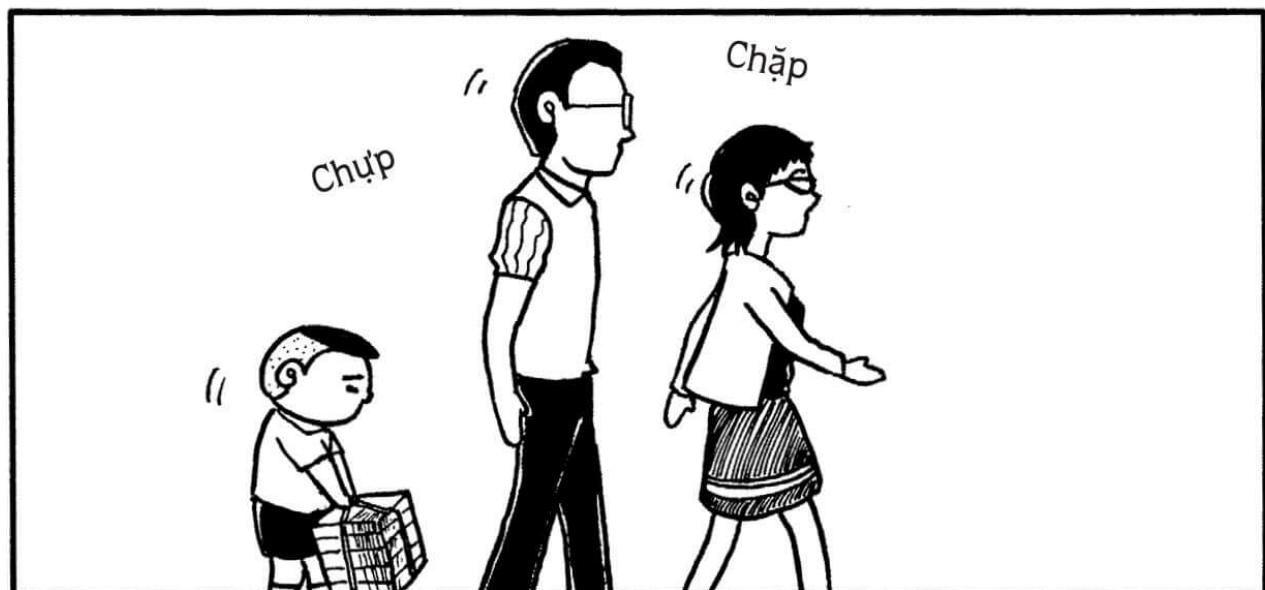
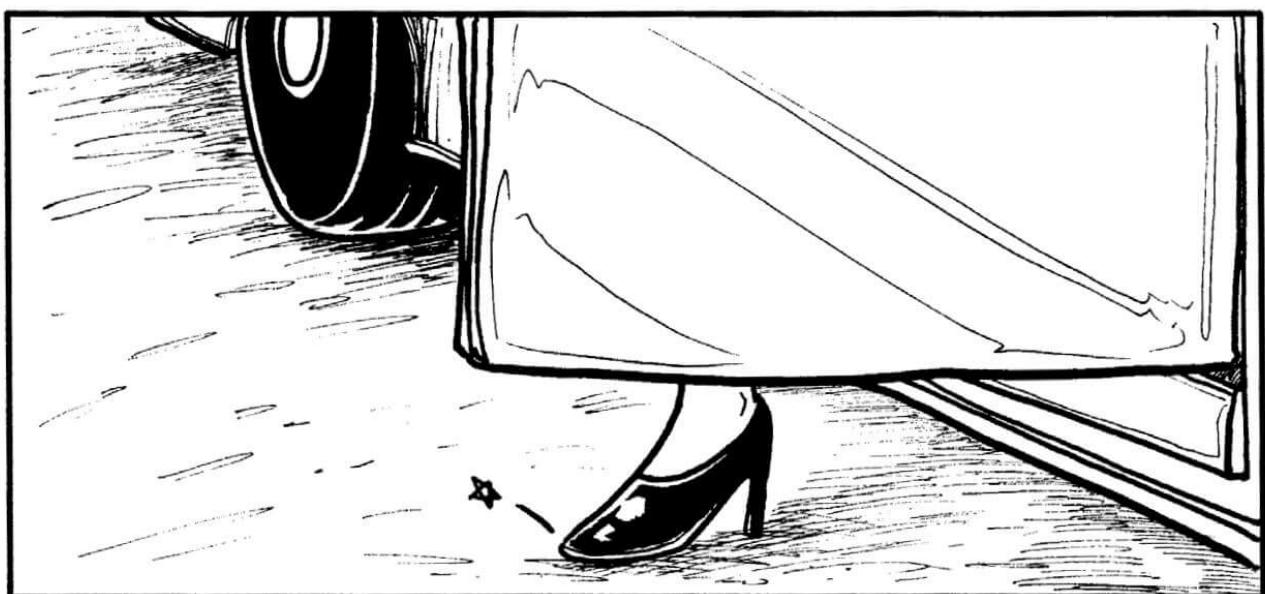
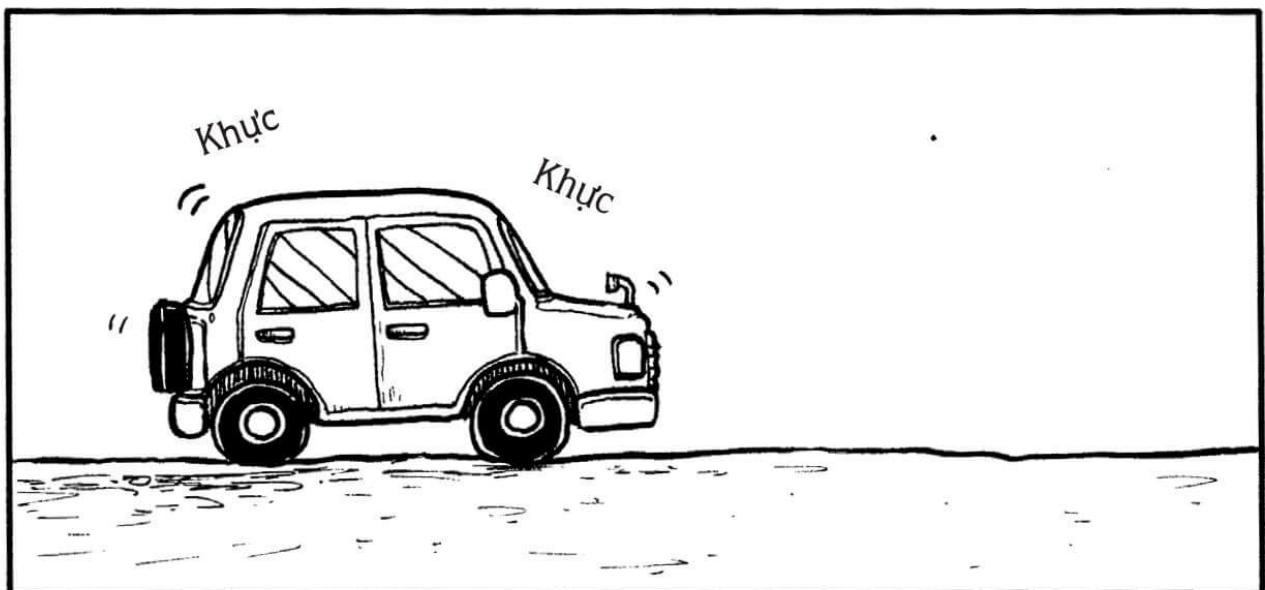


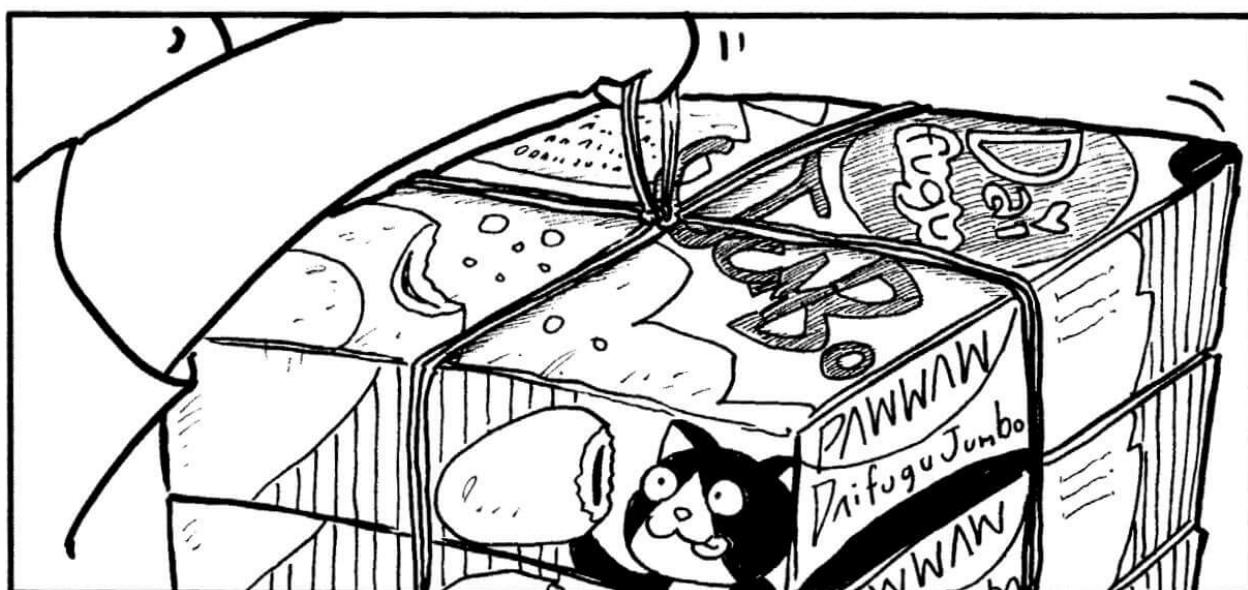


Đanh hiệu hay
tước vị cũng chỉ
như “tiếng xì hơi”
của Thần Mèo
mà thôi









Bột tươi DaiFuKu
hang xách tay từ
tỉnh Nakornsawan
ạ. Cố đặc biệt đó ạ.

Chúng con đặt
riêng cho Ngài
loại bự nhất đó ạ.



Còn đây là con
trai của con.

Tên là
“SukBandit” đang
học lớp 4 ạ.



Con đặt tên cho nó là
SukBandit vì mong nó
khi lớn lên sẽ là người
hoc rộng tài cao và
sống hạnh phúc ạ.



Nhưng càng lớn thì chúng
con càng thấy nó chẳng
còn vui vẻ như trước nữa.
Chắc là do kết quả học
tập của nó ở trường càng
ngày càng đi xuống.



Ngày trước lúc nào nó cũng
đạt điểm tuyệt đối ở tất cả các
môn học nhưng học kỳ vừa rồi
thì điểm trung bình chung kém
hẳn khi có hẳn hai môn không
đạt điểm tuyệt đối. Chồng con
và con cũng căng thẳng thay
cho nó, tìm mọi cách để giúp
nó vực lại kết quả học tập
như trước.



Bản thân nó cũng buồn bã
nhiều hơn. Con cũng cố gắng
tìm những lớp học thêm buổi tối
hay lò luyện hàng đầu cả nước
cho nó, dù chỗ đó có xa xôi hay
học phí có đắt đỏ cỡ nào chăng
nữa, thì hai vợ chồng con cũng
dồn hết tâm sức vì nhìn thấy vẻ
mặt buồn bã của nó là chúng
con lại càng xót xa.





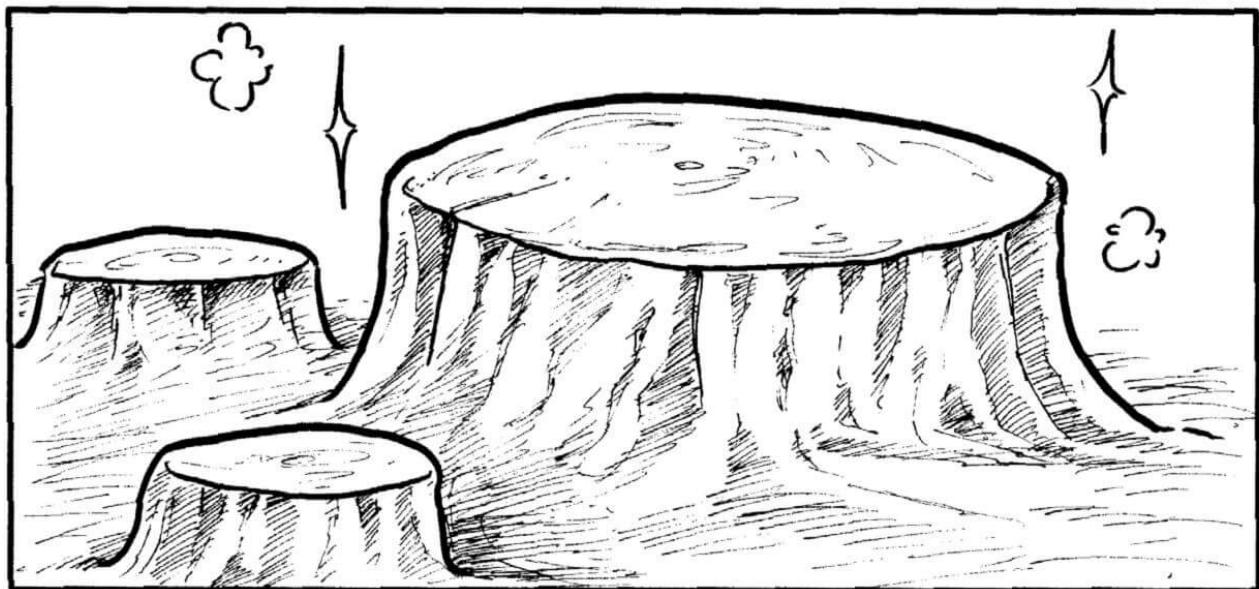
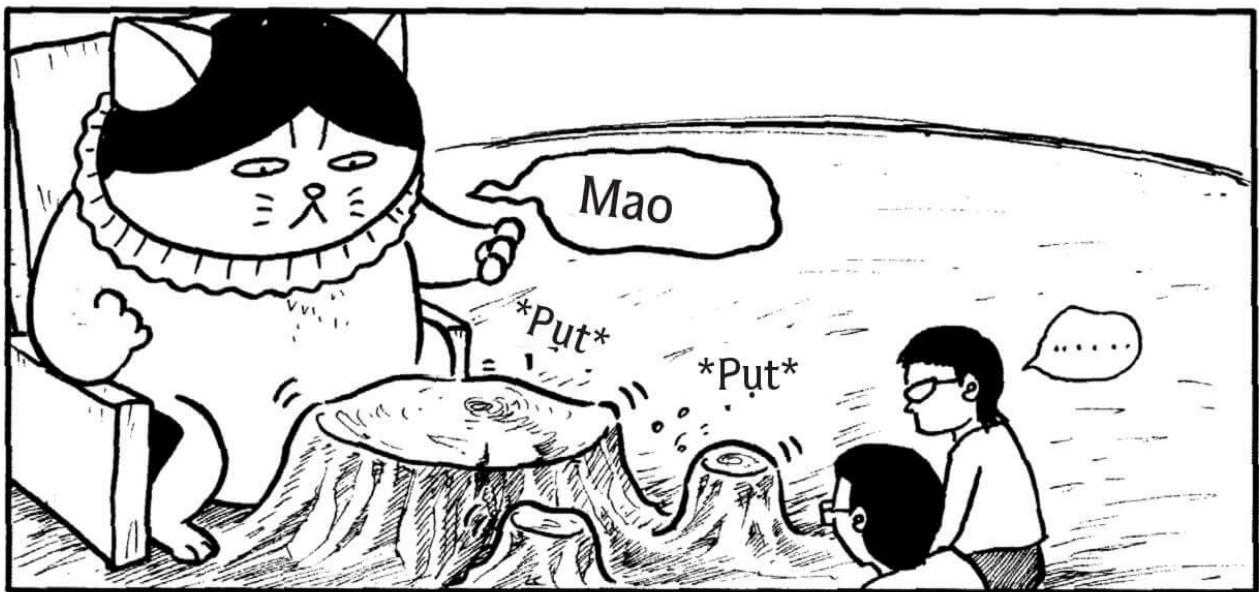
Hiện tại đã sắp đến kỳ thi cuối kỳ. Thầy nó lo lắng nhiều quá nên con đã dẫn nó đăng ký học thêm ngoài giờ học chính ở trường, cả vật lý, sinh học, tiếng Nga, lịch sử Eskimo, rồi là luật quốc tế, và nhiều môn khác nữa. Cứ chuẩn bị trước cho chắc chắn vì chẳng biết đề bài kiểm tra họ sẽ ra theo hướng nào, môn nào.

Về đến nhà, con cũng hướng dẫn nó làm bài trước khi đi ngủ, nhưng vẫn thấy sự lo lắng hiện trên khuôn mặt nó, nên con dẫn nó đến gặp Thần Mèo mong rằng sự thông tuệ của Ngài sẽ mang đến cho nó những lời khuyên hữu ích.



Ban phước lành hay định hướng học tập thế nào cũng mong Ngài dốc hết tấm lòng mà Ngài có để ban ơn cho con của chúng con. Năm sau nó lên lớp 5 rồi à. Nếu không thi đậu trường cấp 2 nào tốt tốt chắc tương lai của nó cũng chẳng sáng sủa là mấy.





Ôi! Đủ cả bàn và ghế.
Vậy là đích thân Ngài
sẽ hướng dẫn cho
con trai chúng
con phải
không ạ?



Thật là một ân
huệ không gì
sánh được.



Kìa! SukBandit lại đây
nào con. Đến đây ngồi
học cùng Thần Mèo
nào. Phải biết quý
trọng thời gian chứ.

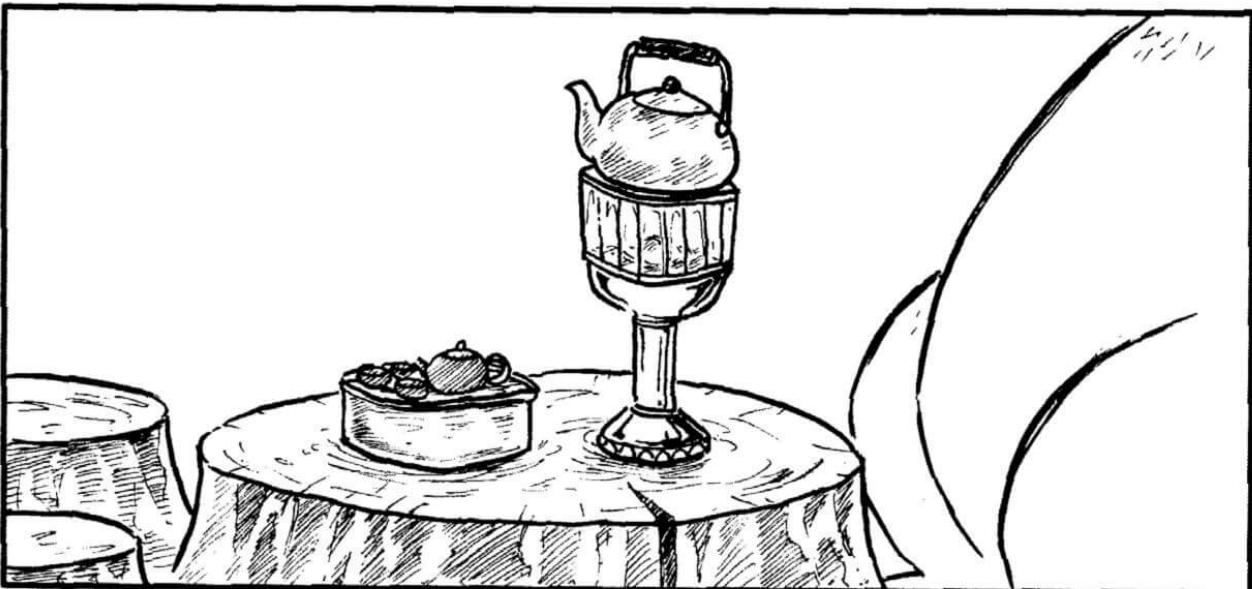
Miao?

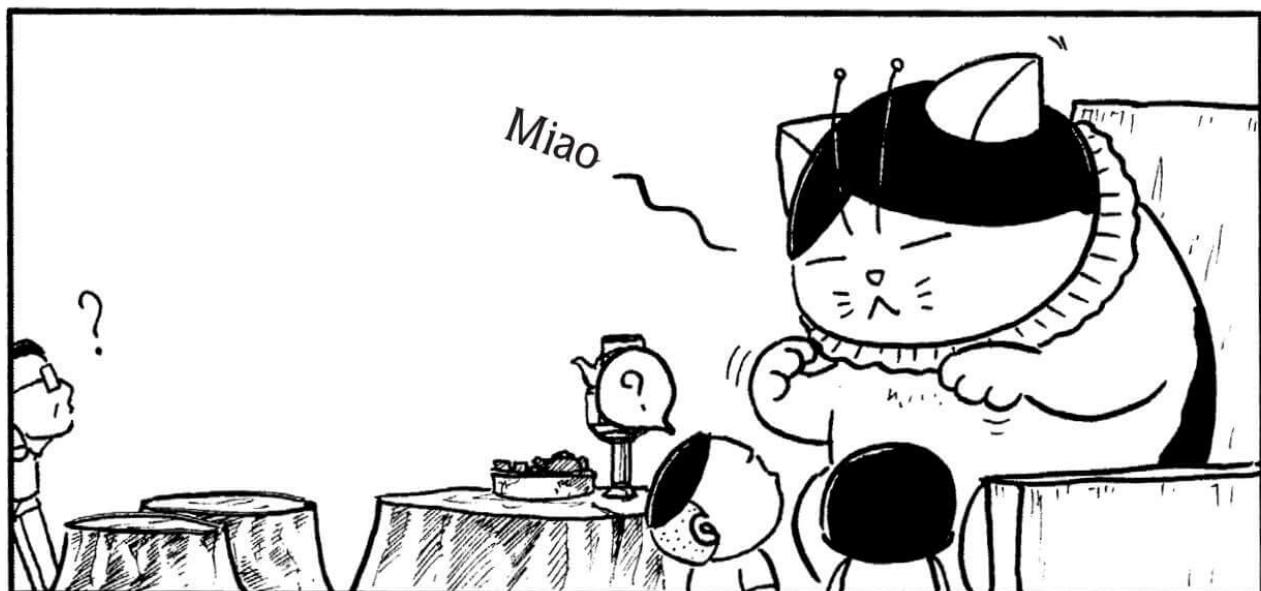
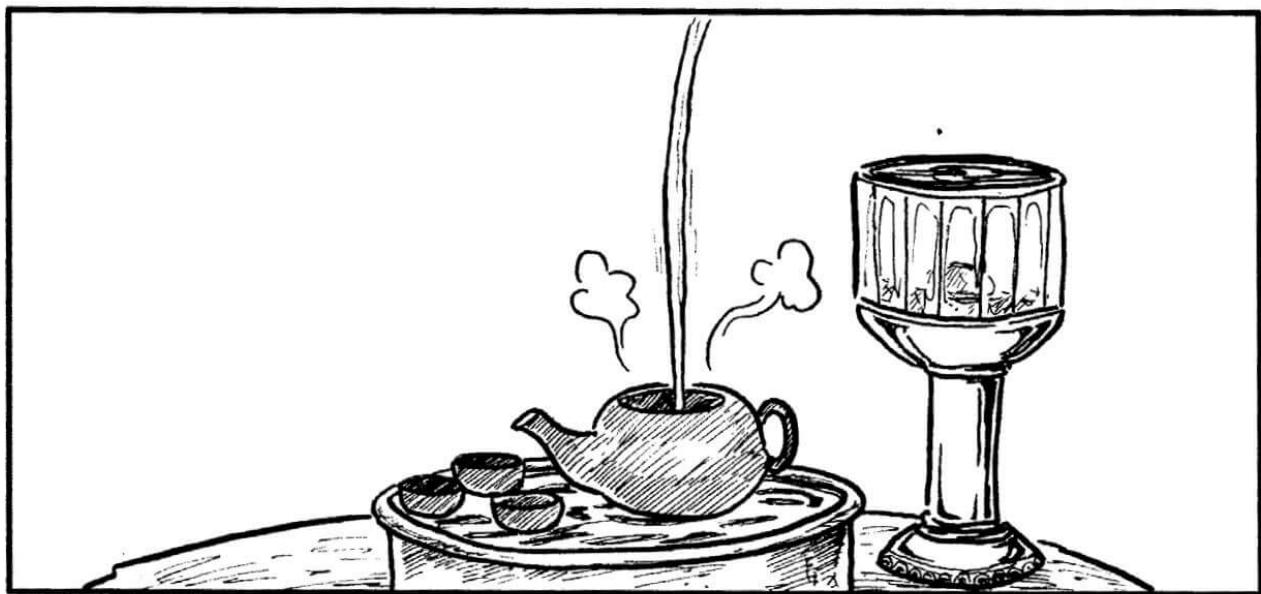
Cảm ơn Ngài

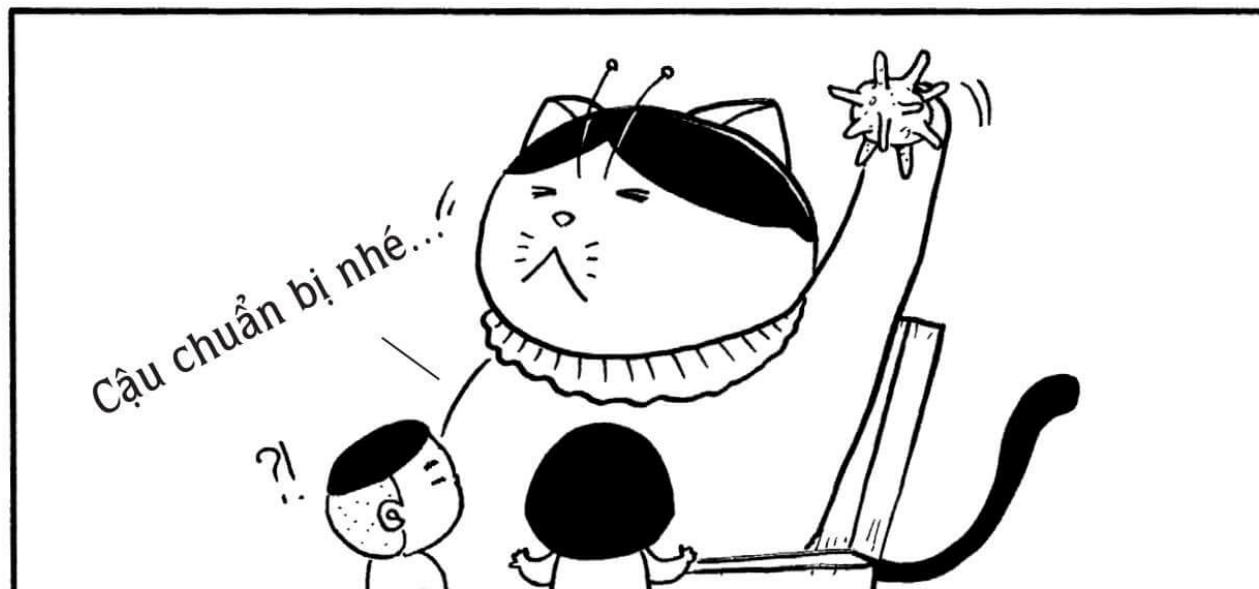
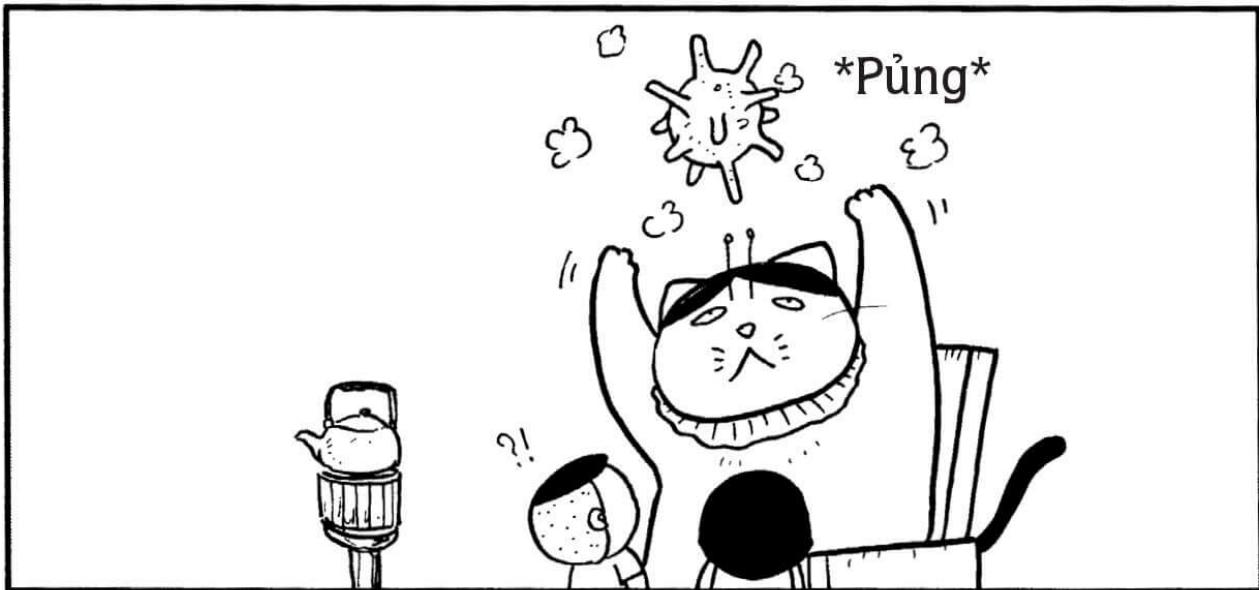


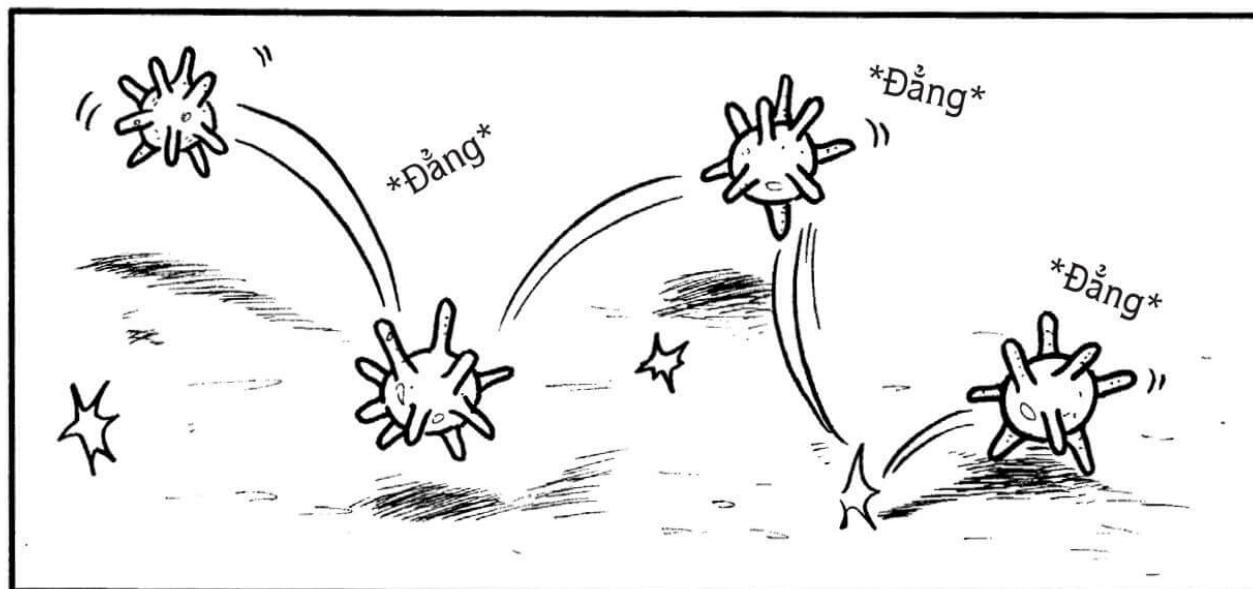
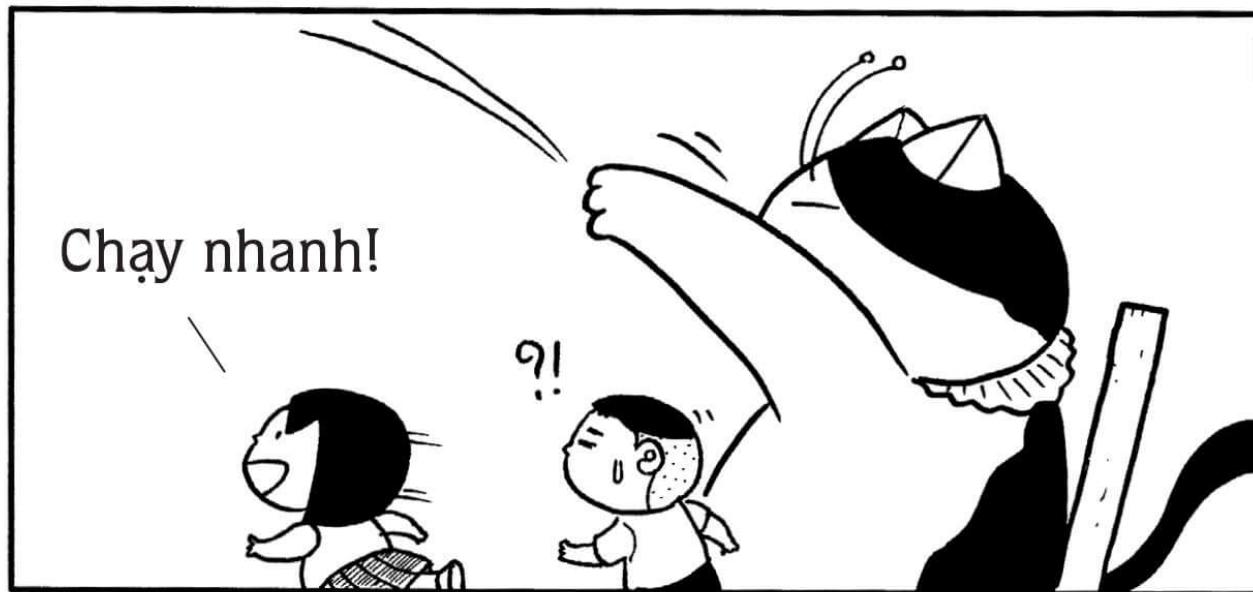
Biết rồi nhé nên
là tôi mang đến
đây.

Pe
Pe







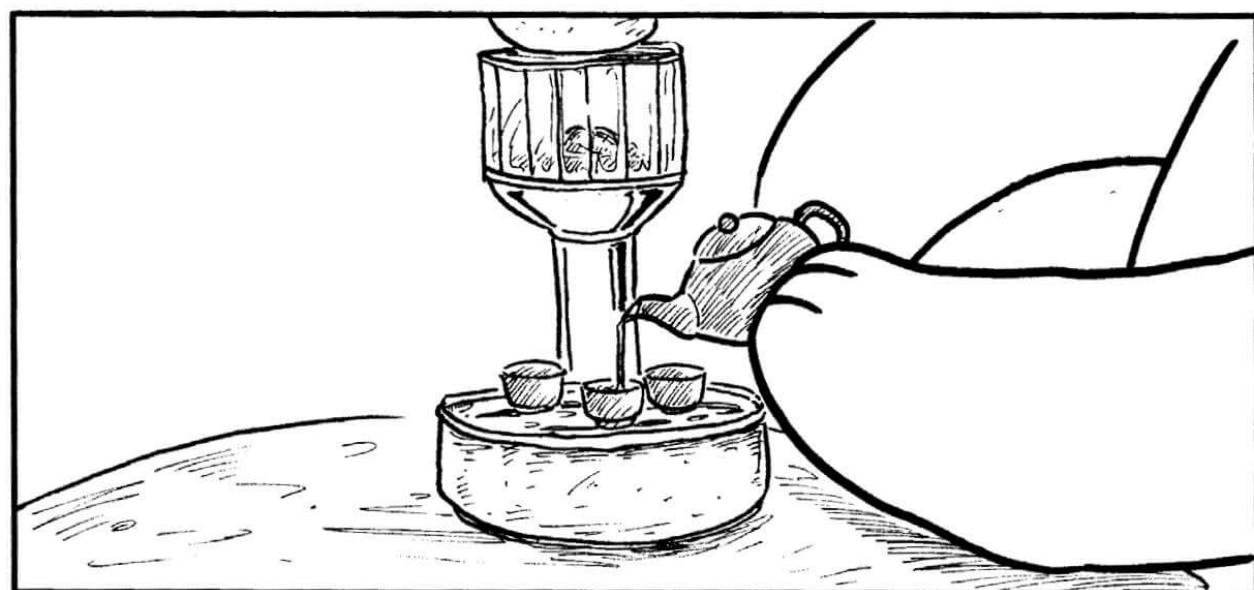


Ơ... Đây có phải là cách
giáo dục toàn diện
đúng không ạ?



Mão

Mão



Ngài mời
chúng con
uống trà ư?

Có thể là phương pháp
giáo dục mới. Hoặc là
ẩn chứa một triết lý
sâu xa nào đó.



Chắc đây
là nước
thánh.

Không thì
cũng là một
loại vitamin.

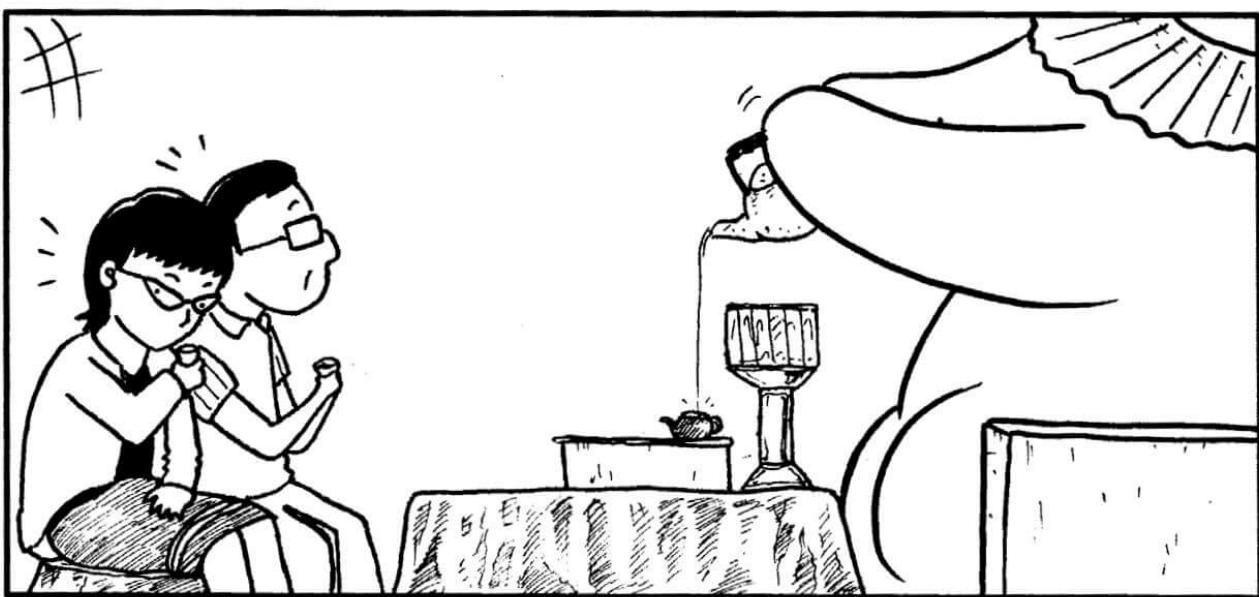
Sụt

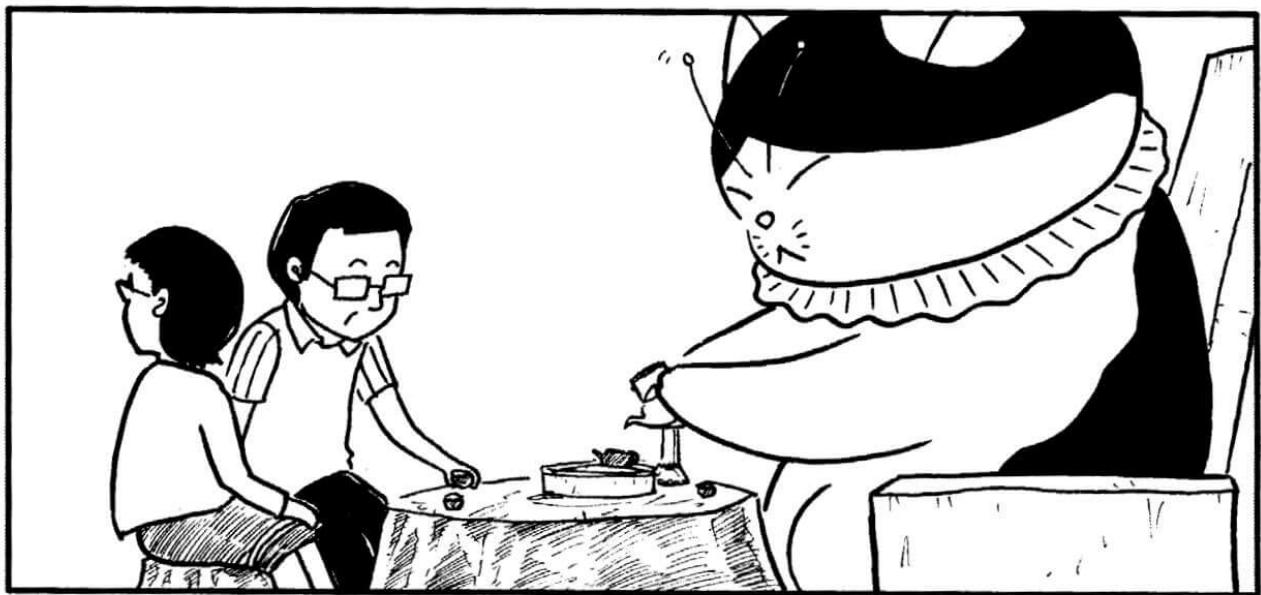


Sụt

Khà

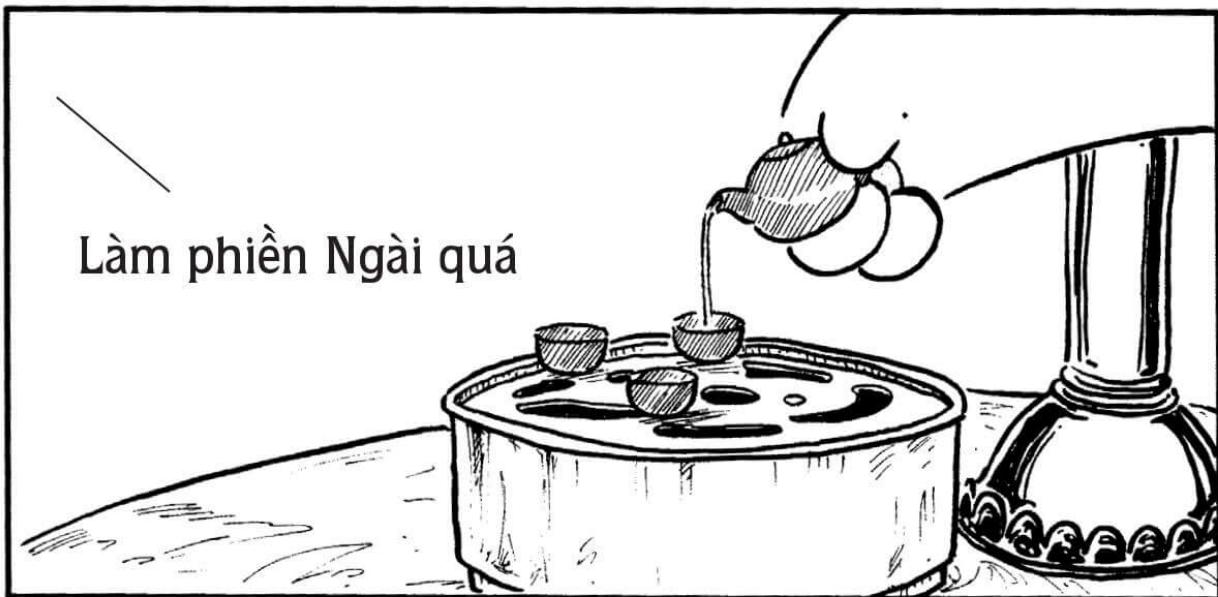




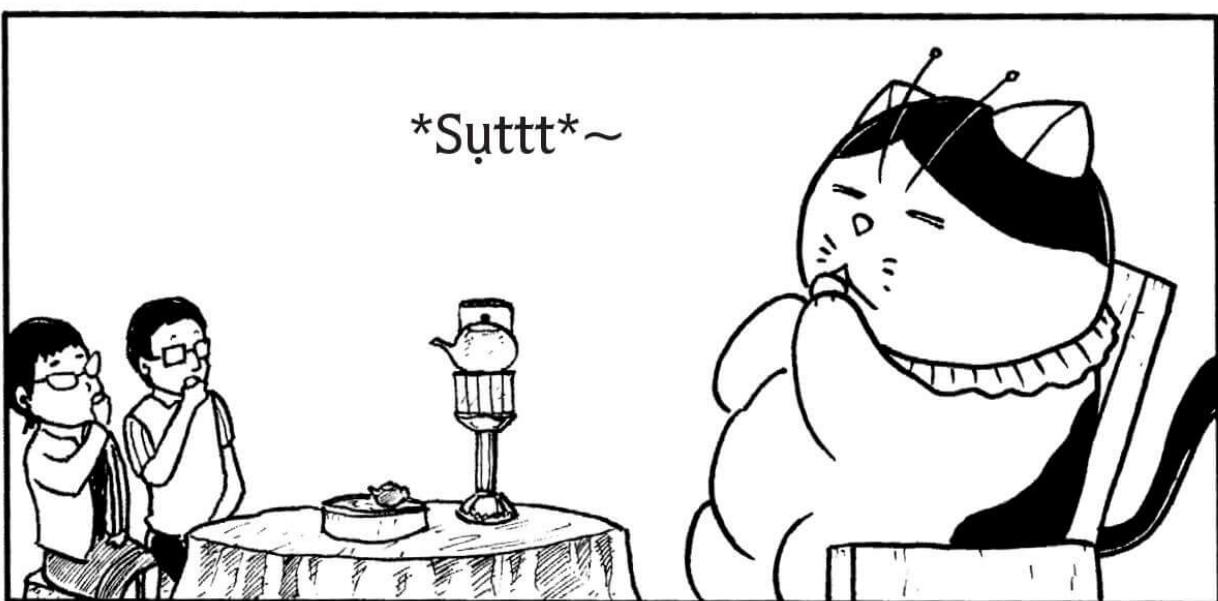




Làm phiền Ngài quá



Suttt~

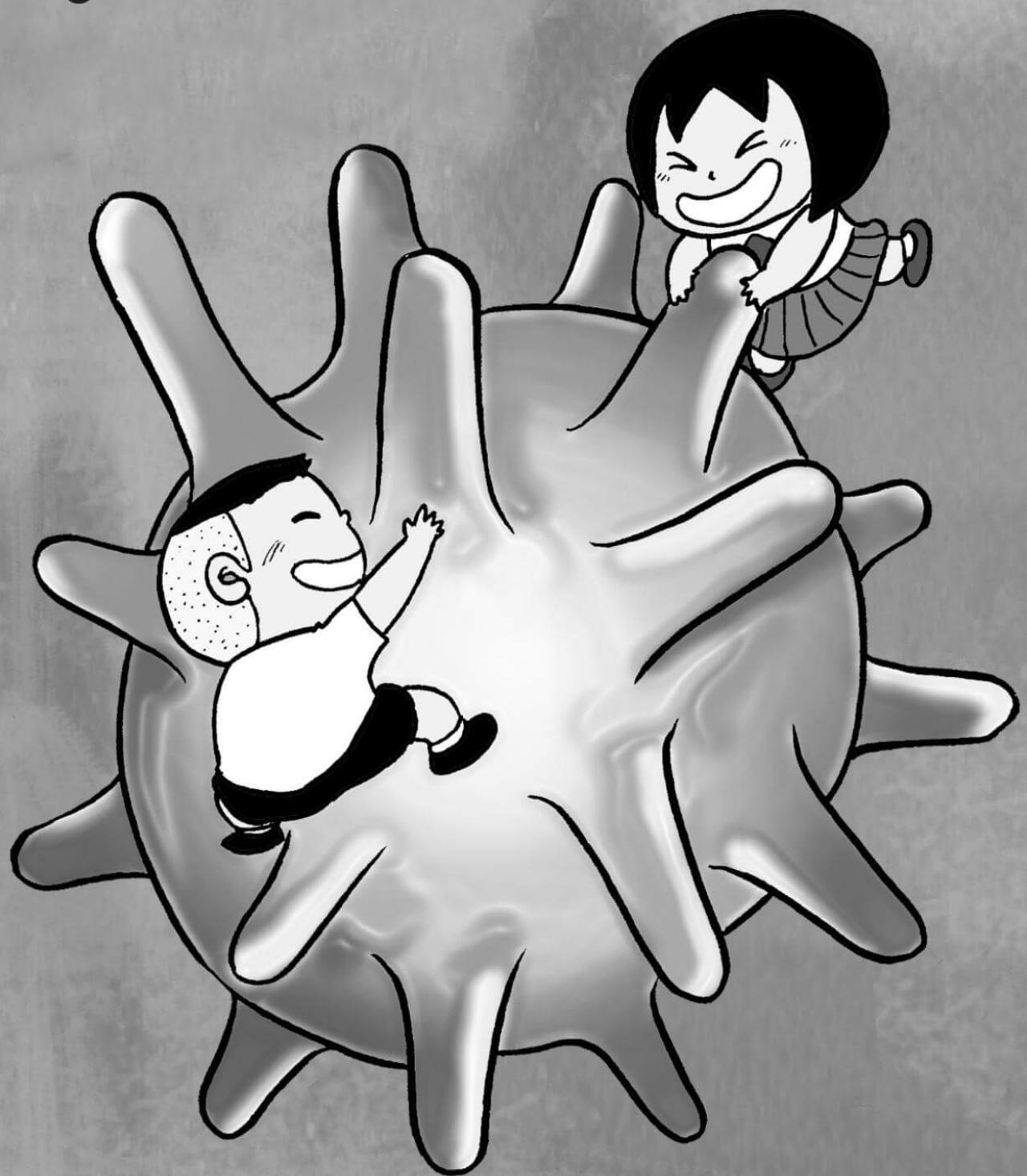


Khà

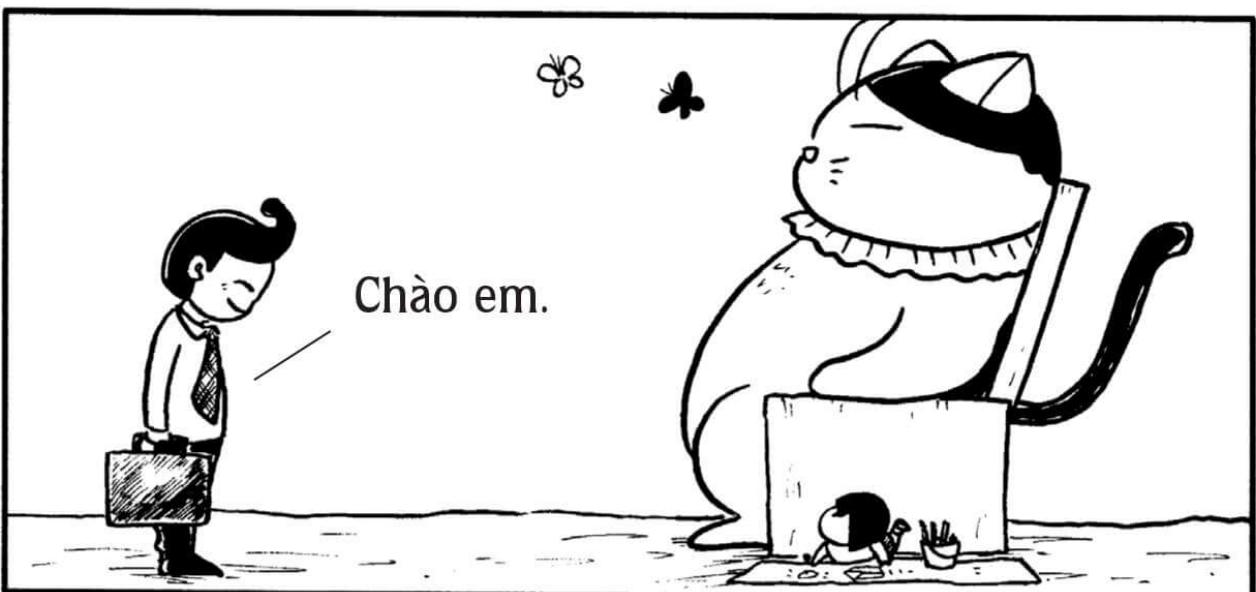
Khà



Niềm vui phải
trau dồi, rèn
luyện mới có

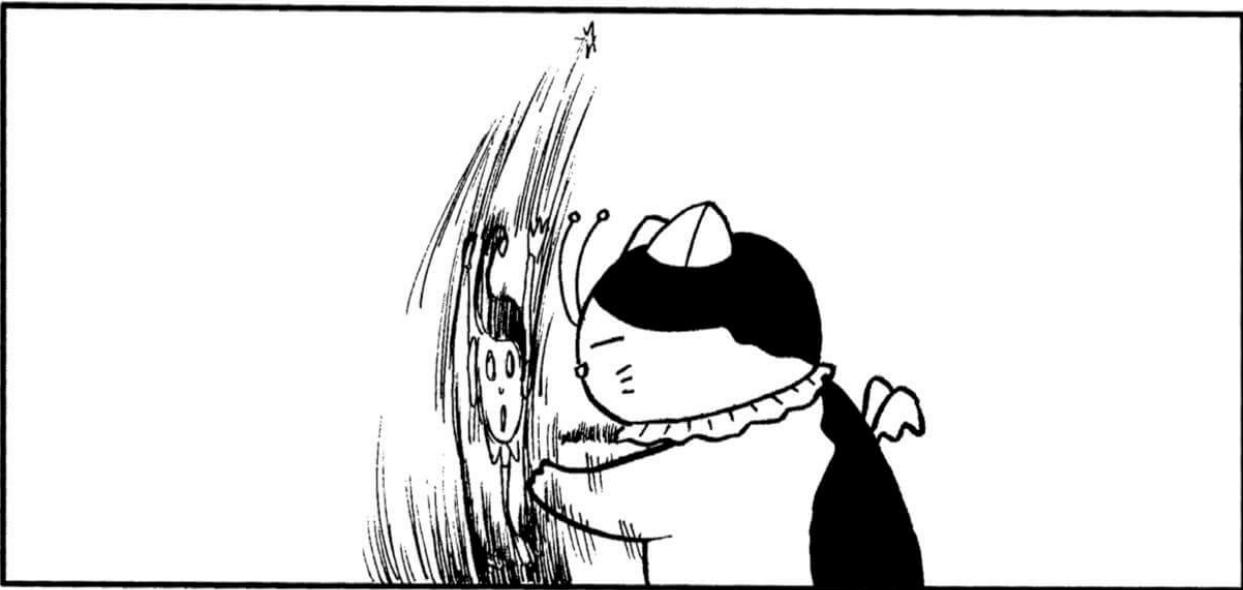














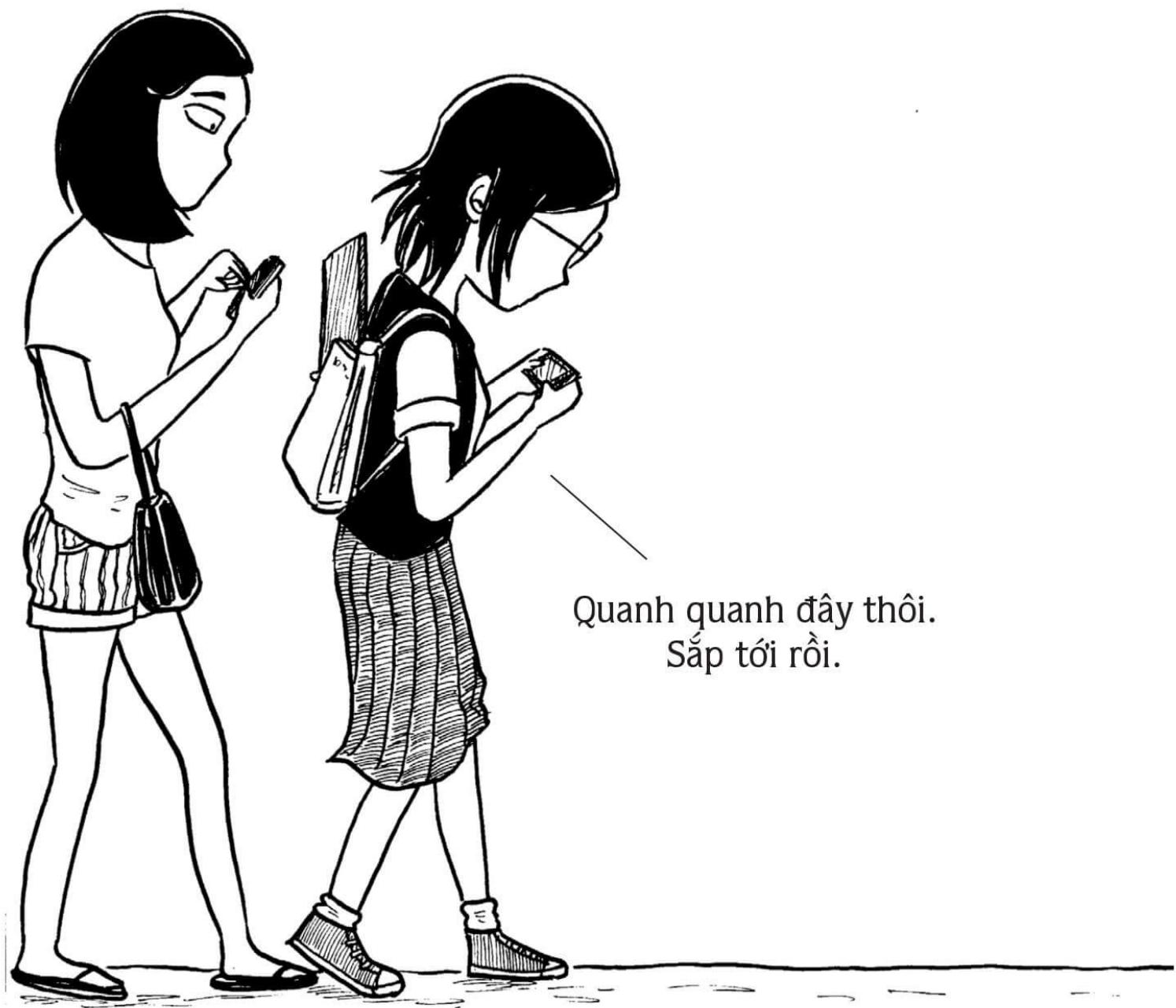
Có việc gì thì nói nhanh
lên. Sắp đến giờ nghỉ
trưa của Ngài rồi.



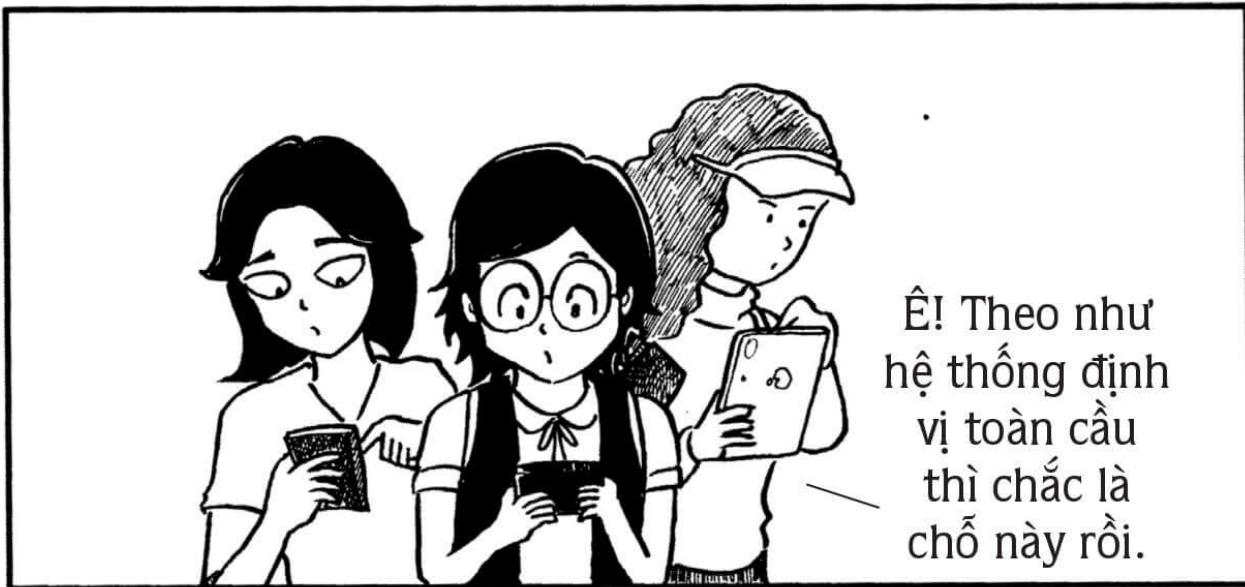


Đừng vượt
qua ngưỡng
giới hạn
cho phép

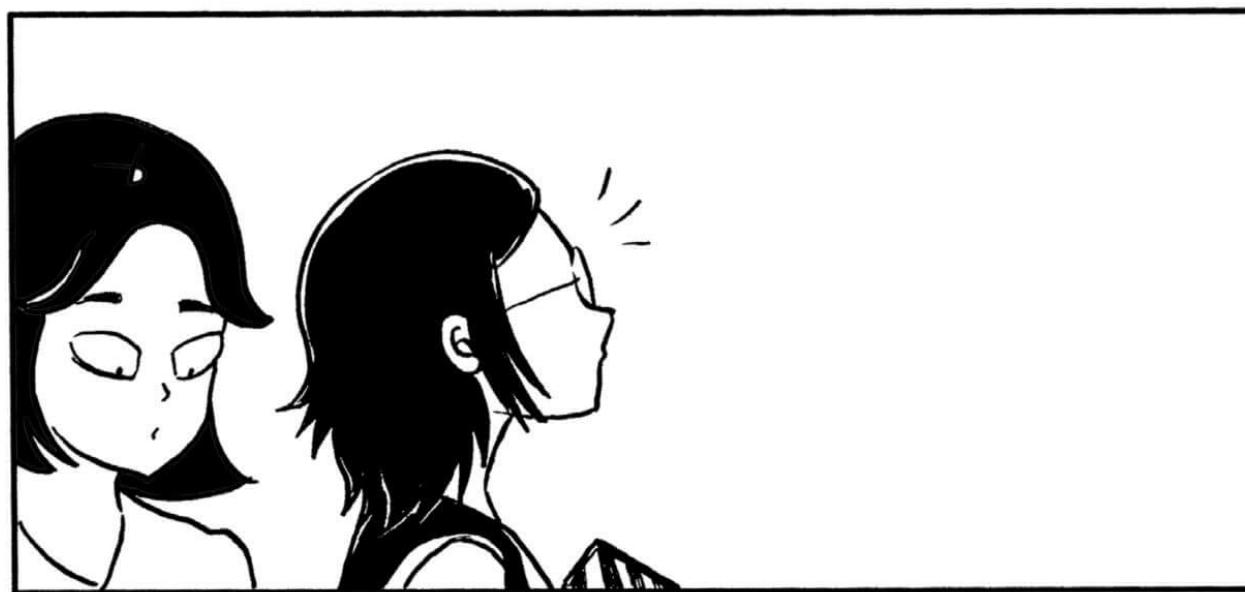




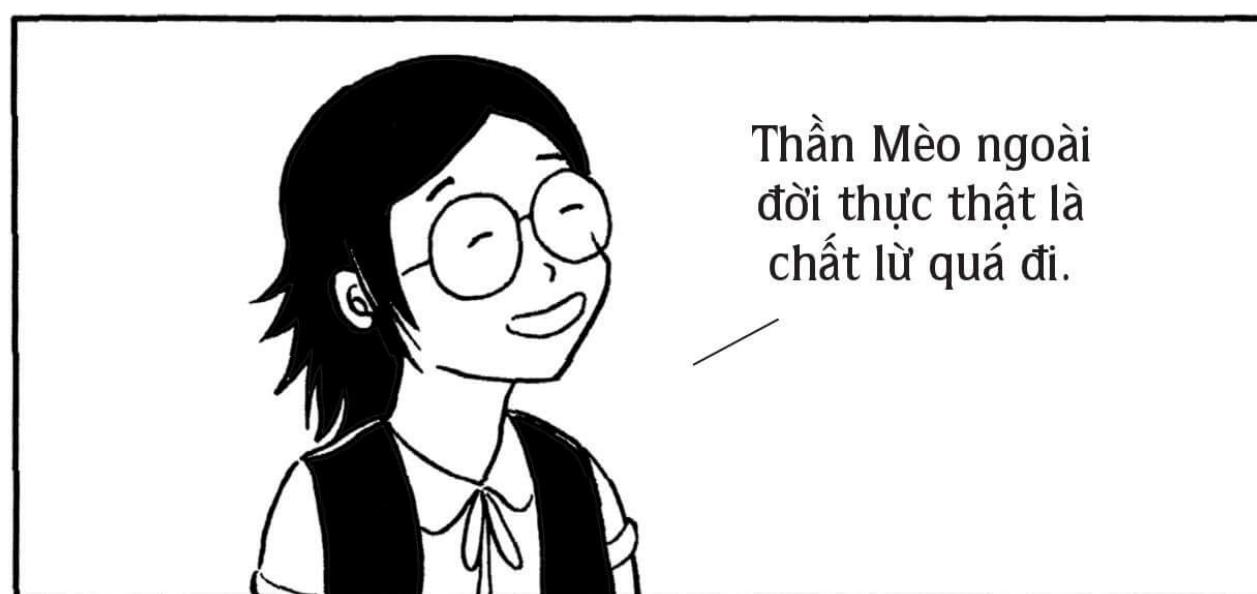
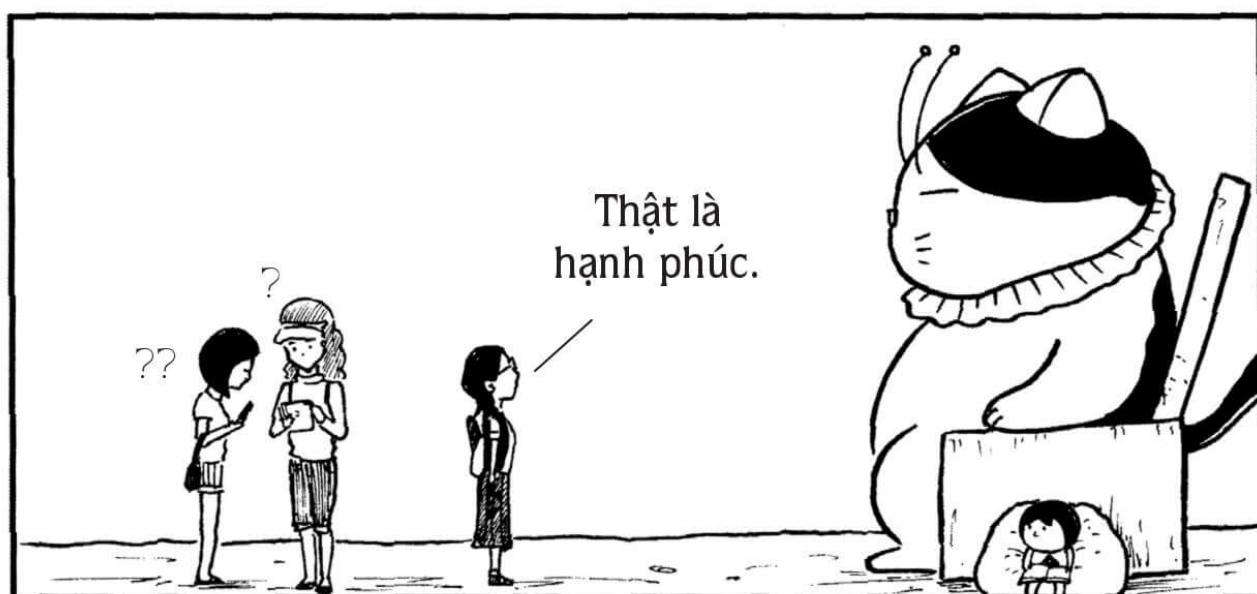
Quanh quanh đây thôi.
Sắp tối rồi.

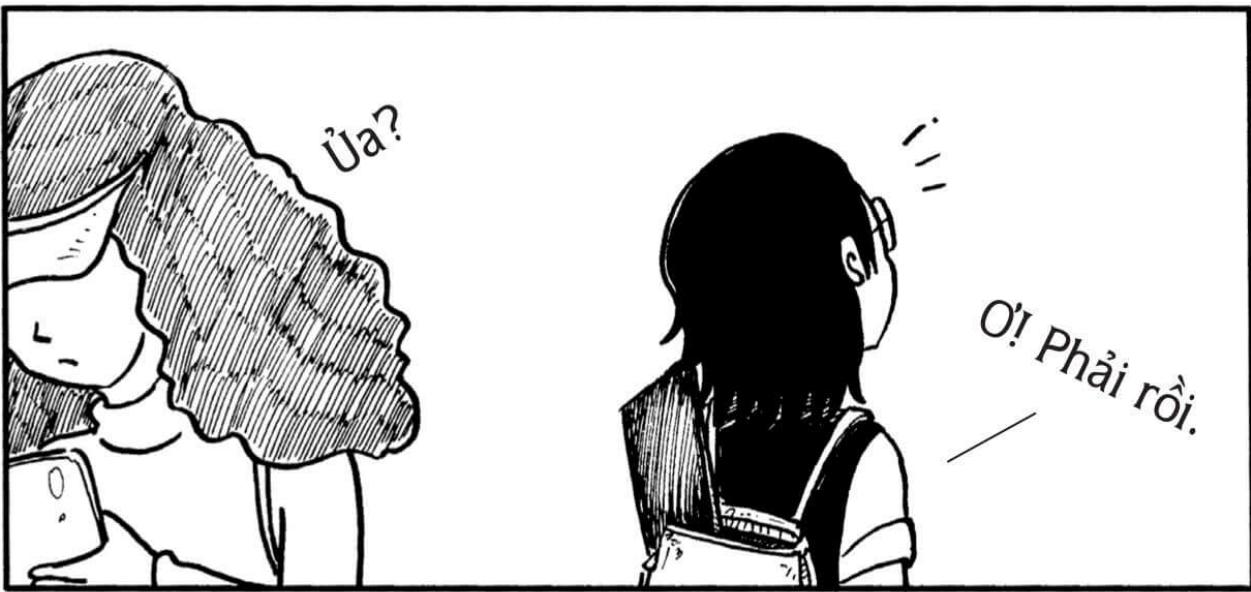


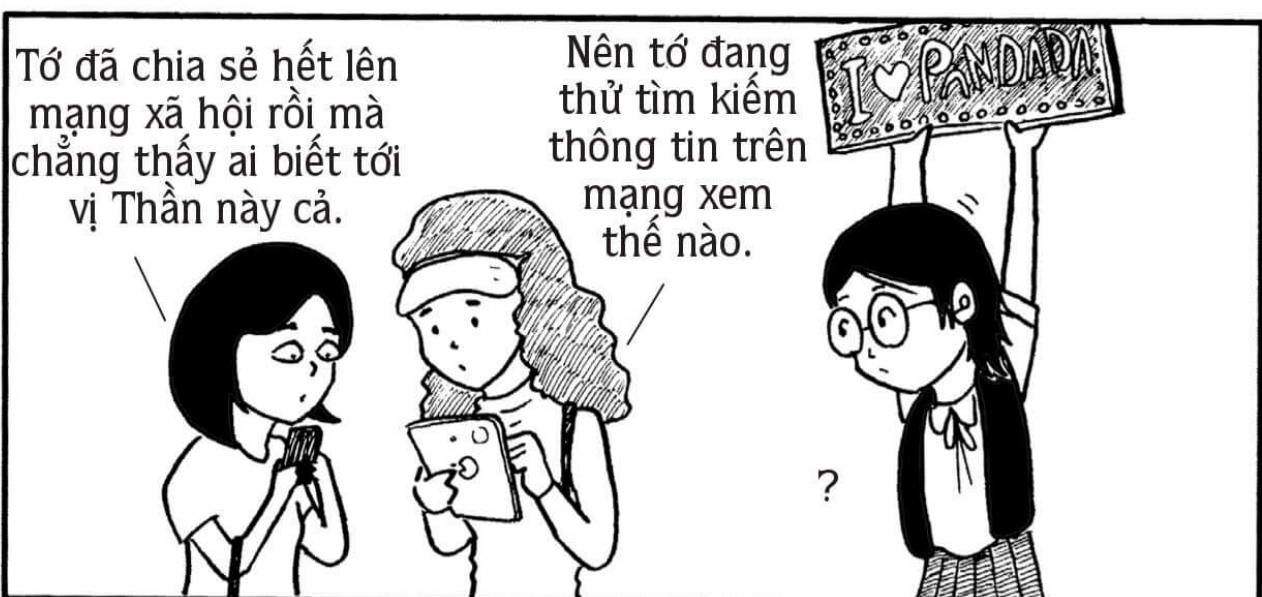
Ê! Theo như
hệ thống định
vị toàn cầu
thì chắc là
chỗ này rồi.











Chả thấy “hót” tí nào cả. Hỏi đứa bạn hay cập nhật mạng xã hội nhất Vịnh Bắc Bộ mà nó cũng không biết luôn. Nó bảo không phải nó bỏ lỡ xu thế mà là nó chưa từng có khái niệm luôn.



Được xưng tụng là Thần Mèo mà lại chẳng có ai biết tới, thậm chí còn không nổi mà cũng chẳng đáng yêu bằng những con mèo bình thường khác.

Lượng “LIKE” trên fanpage còn ít hơn cả của con King-Koo mà tao đang nuôi nữa.

Tao cũng đoán trước được điều này vì nếu thực sự đáng yêu, nổi tiếng thì lúc đến gần trái tim đã phải “thốn thức” lắm rồi.

Quan trọng hơn, nếu là mèo idol nổi tiếng hay có khả năng đặc biệt thì cũng chẳng dễ dàng mà tiếp cận được như này.



Nhin xung quanh xem. Đồng không mông quạnh, chẳng có một tí gì là người hâm mộ bao quanh, không phóng viên truyền hình, người chụp ảnh, không có đám đông hò hét cổ vũ. Có khi không nổi bằng một con chó hoang ven đường

tiếng gió thổi
vivu



Thôi ngưng phát cuồng
vì Thần này đi. Nhìn
ông ấy chẳng có chút
tướng mạo nào để trở
nên nổi tiếng cả.



Tao hiểu cho mày nhé. Cái
cảm giác hồi hộp đến nỗi
không ngủ được lúc chưa
gặp mặt mà giờ chỉ là
một con mèo trông
dẩm dở như này.

Đừng nghĩ nhiều
nhé. Ai mà chẳng
có lúc lầm lỡ đặt
tình cảm sai chỗ.

Lần sau nếu muốn
làm fan hâm mộ ai
đó thì nhớ
kiểm tra đối tượng
đó kỹ lưỡng, không
nhất thiết cứ phải
nổi đình nổi đám
nhưng đừng để
phải xấu hổ với
người khác.

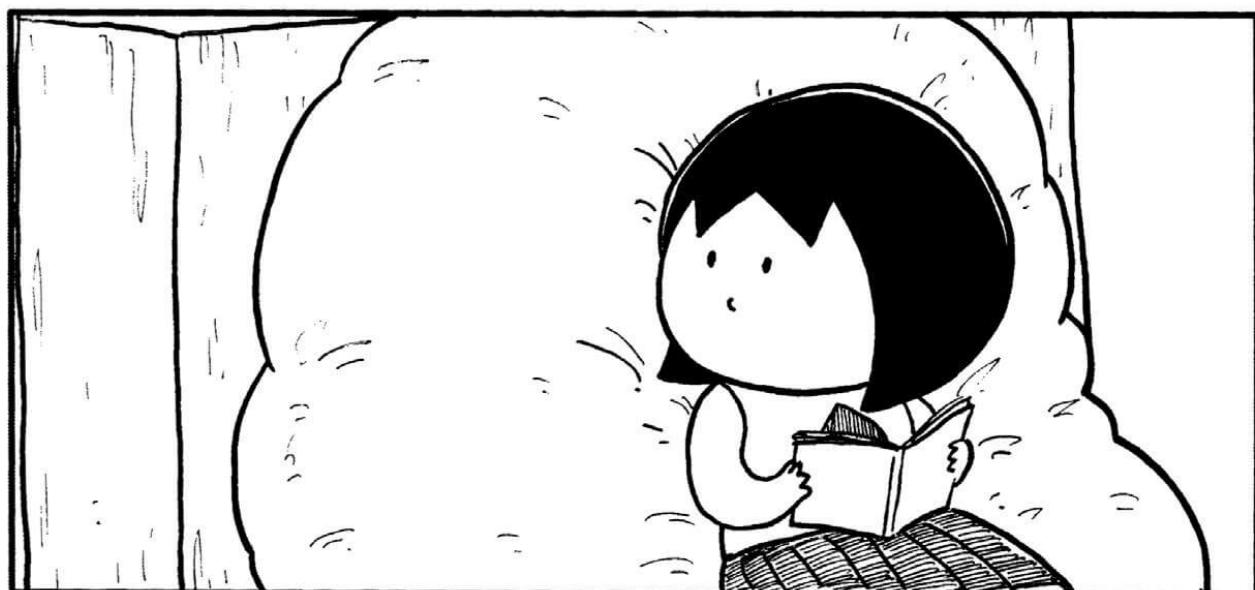
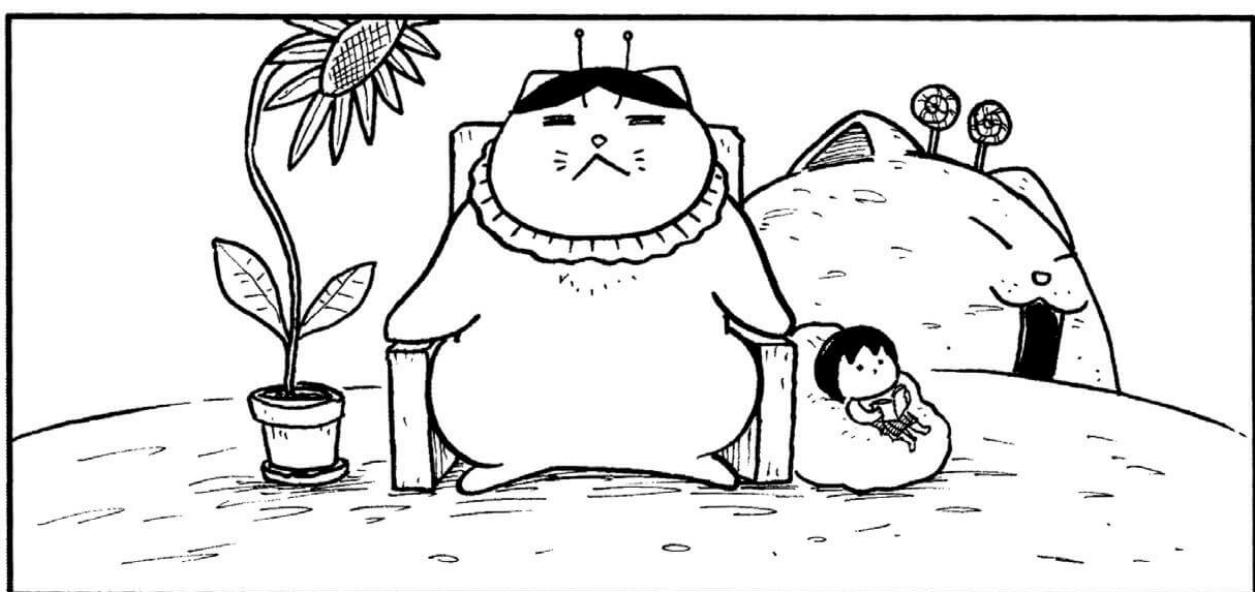
Tấm bảng
diện tử có thể
điều chỉnh lại
được nhé. Idol
nổi tiếng,
quý phái còn
cả rổ mà. Có
gì tao sẽ giới
thiệu cho mày.

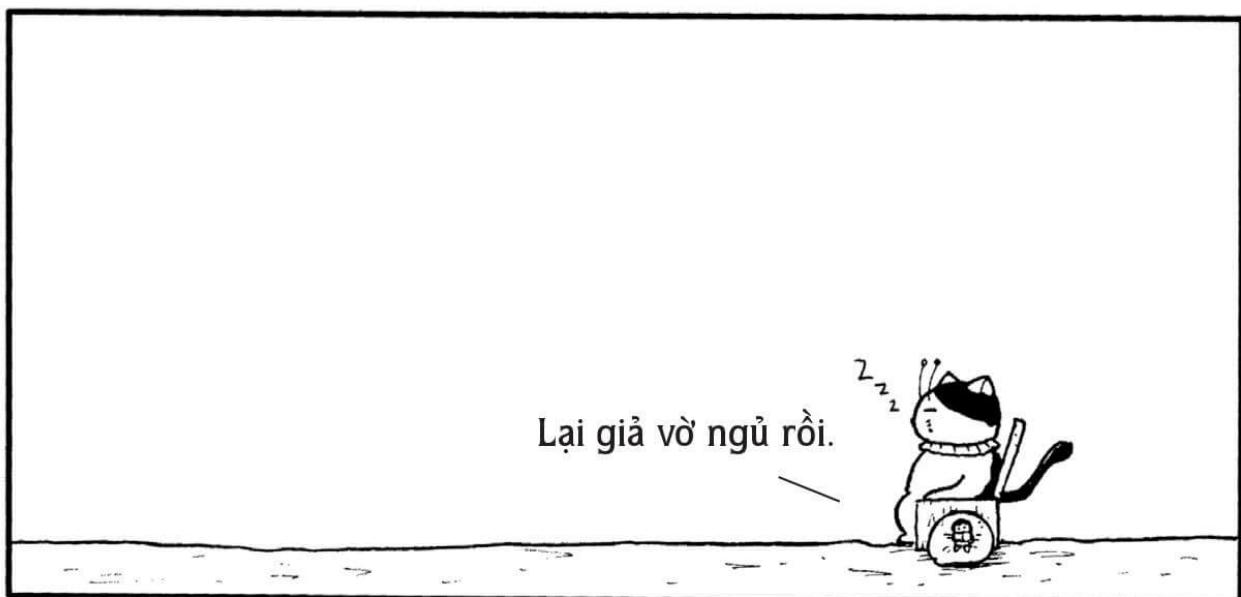
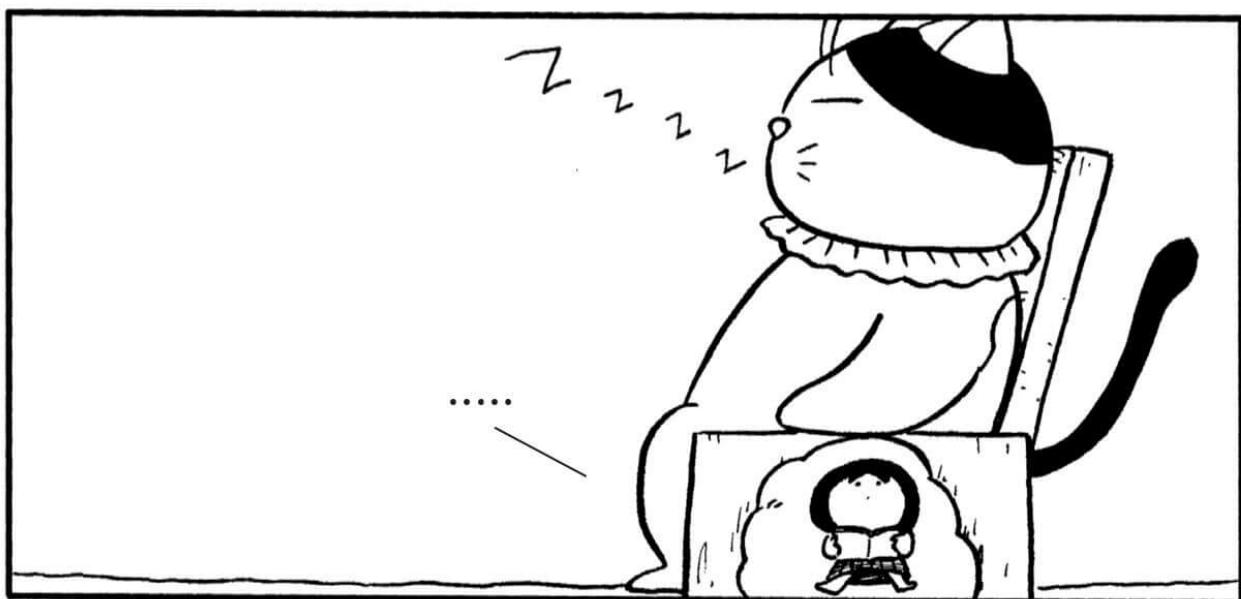
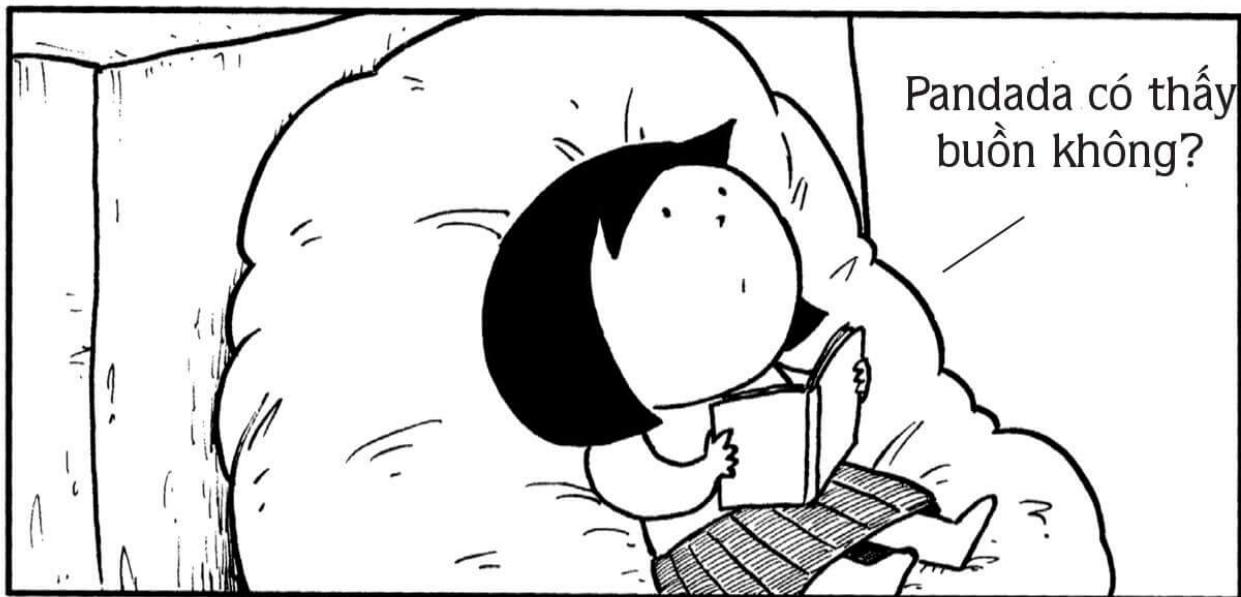


Nhớ cập nhật xu hướng một tí thì
mới bắt kịp được. Ai mà hay xuất
hiện trên truyền thông nhiều nhiều
í, không thì ít nhất cũng
phải thuộc dạng mà
người nổi tiếng họ ca
ngợi hay nhắc đến.

Phụ nam phụ nữ
đều được tuốt. Lập
dị một tí cũng được,
càng nghệ sĩ.

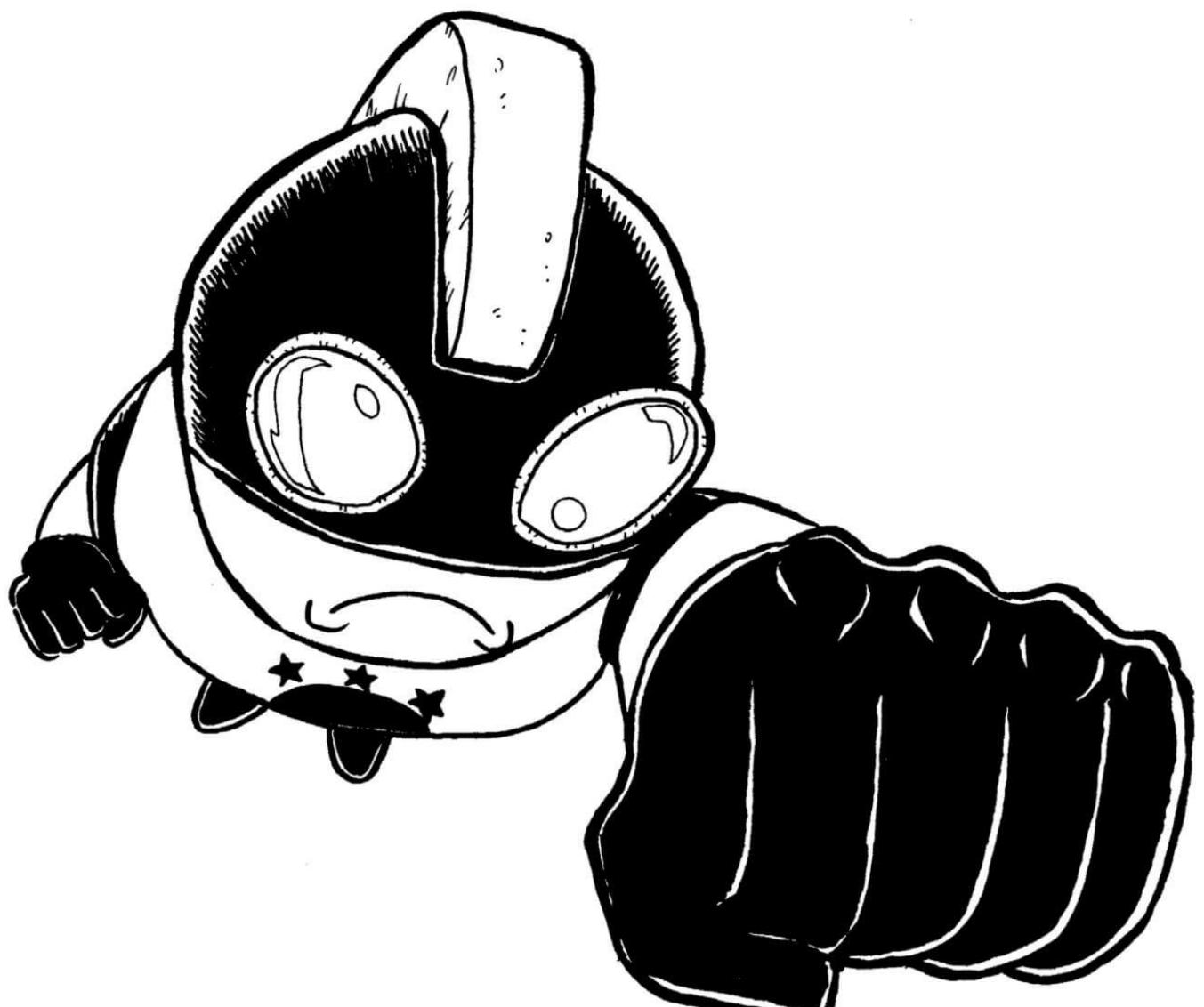
Thực ra thì nhìn lượng
“thích” với “theo dõi”
trên fanpage trước
cũng được mà. Sẽ
không bị nhầm lẫn.

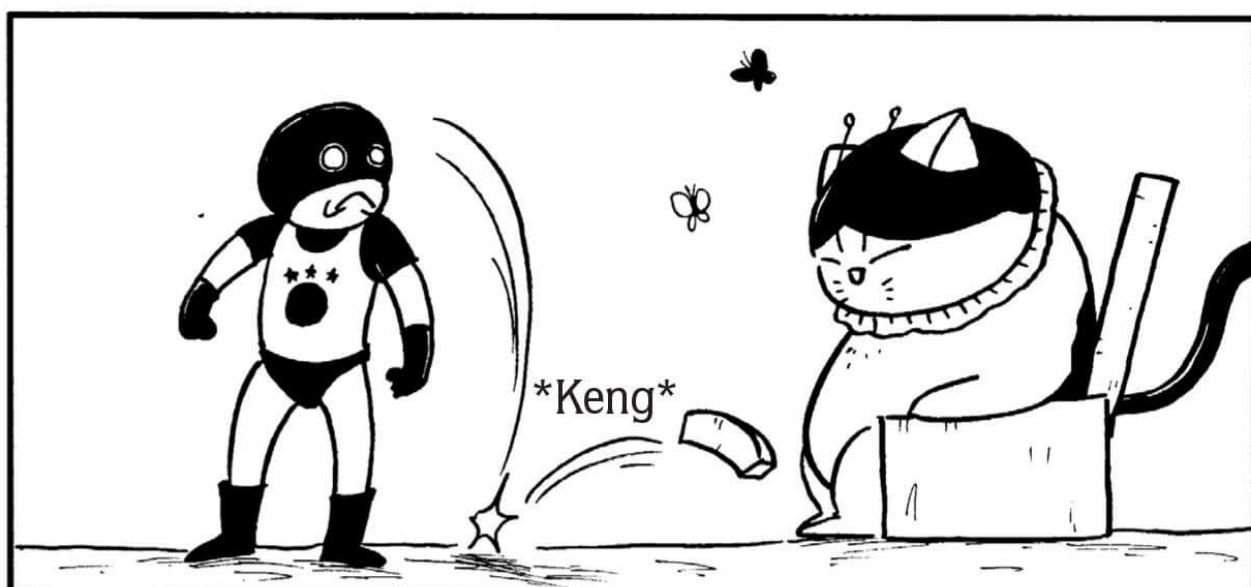




Hãy yêu
người khiến
trái tim mình
rung động
thổn thức

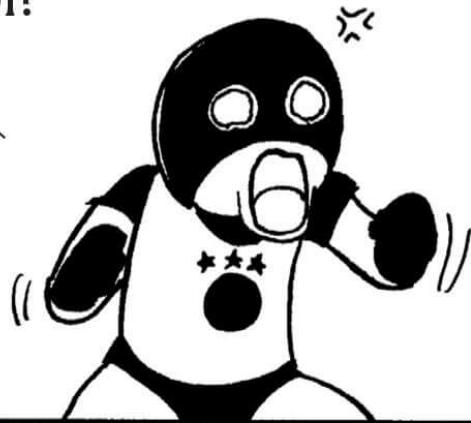




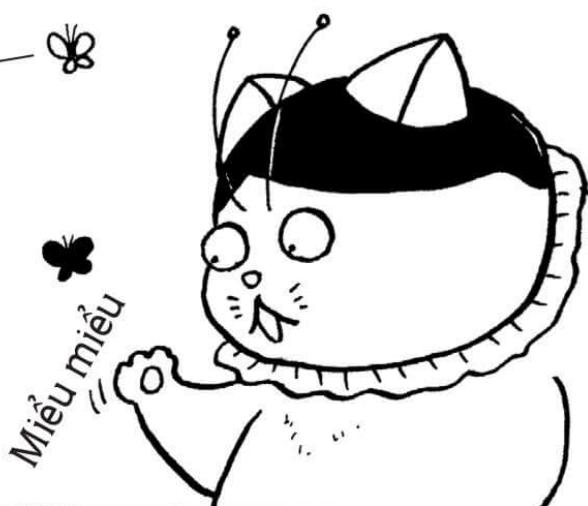


Thôi đủ rồi!

Chẳng cần phải
là siêu nhân siêu
nhiếc gì sất cả!!



Có chuyện gì thì cứ
bình tĩnh đã nào. Từ
từ kể ra xem nào.

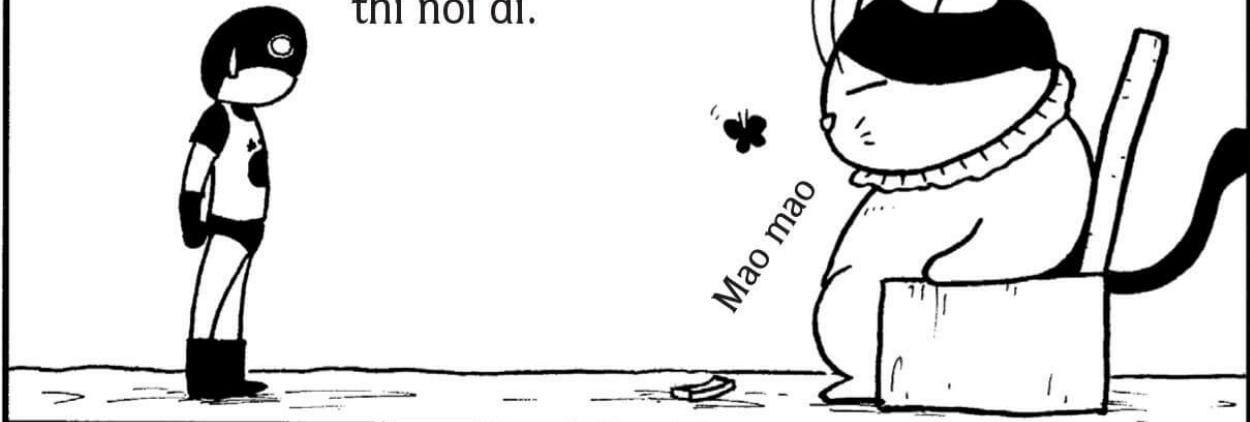


Ta là anh hùng
SuperMoMo...

... anh hùng
bảo vệ Trái Đất
mà các người
chắc đã nghe
danh.



Không ai ở đây biết
đâu. Có chuyện gì
thì nói đi.



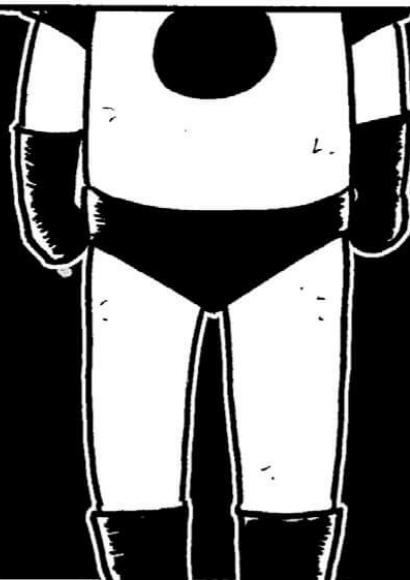
Ta là anh hùng
chuyên đi trừ tà
trị những sinh vật
quái ác muôn hãi
hại và xâm chiếm
Trái Đất.

Trước đây ta cũng
chỉ là một con người
rất đỗi bình thường.

Rồi đến một ngày
nọ, một sinh vật
ngoài hành tinh từ
đâu rơi xuống bảo ta
rằng ta là người được
lựa chọn.



Sinh vật đó nói
với ta bằng một
vẻ mặt nghiêm
túc không cảm
xúc, giống như
trong những bộ
phim hoạt hình
ta đã từng xem
hồi còn nhỏ.



Rồi nó truyền cho
ta nguồn năng
lượng để có thể
biến hóa thành anh
hùng SuperMoMo
mang sức mạnh đối
đầu với những loài
vật nguy hiểm.



Càng về sau càng có nhiều những sinh
vật kỳ dị chưa từng xuất hiện bao giờ.
Gần như tuần nào cũng có.

Chưa kể chúng
xuất hiện một
cách bất thình lình
không báo trước.

Lúc thì ta đang
ăn hủ tiếu, khi thì
đang xem tivi, hôm
thì đang hẹn hò
với bạn gái.



Ôi!!

Có lúc đã lên
giường đi ngủ,
khi lại đang “giải
quyết nỗi buồn” ...

Chỉ cần tiếng
chuông báo
động vang
lên là ta phải
biến hóa ngay
và luôn.



Chỉ cần chậm
một vài giây thôi
cũng đồng nghĩa
với việc sẽ có
người không còn
được tồn tại nữa
hay sẽ có nhiều
tòa nhà tiếp tục
bị phá hủy.

Lâu lâu chính
ta lại là người
“hy sinh”.



Nào là bệnh táo bón,
nào là viêm ruột, xem
phim thì lố đoạn gay
cấn nhất, chưa kể bị
“đá” tới ba lần vì toàn
phải trốn đi giải cứu thế
giới khi đang hẹn hò.

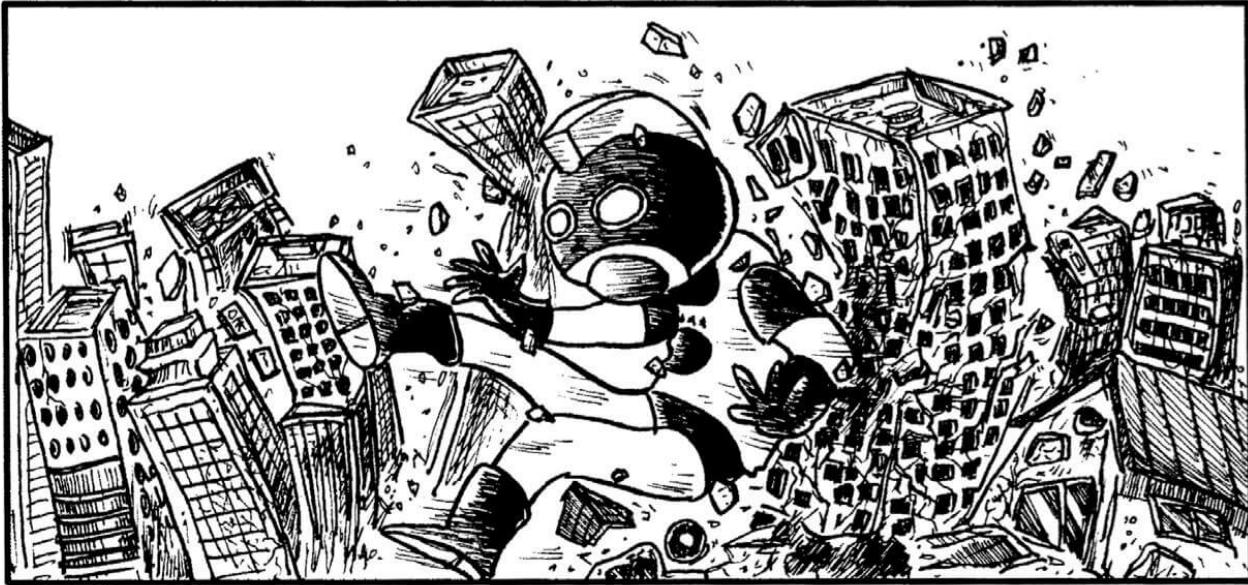
Bị đuổi việc vì “bỏ bom”
khách hàng giữa trưa,
chẳng tham gia họp hành,
rồi thì đi làm muộn.



Chưa kể phải đối phó với
những con quái vật mà
mức độ nguy hiểm của
chúng ngày càng
tăng lên theo từng tuần
trong khi sự nổi
tiếng lại có xu
hướng “tỉ lệ nghịch”



Lâu lâu ta
không xuất
hiện cũng
chẳng ai
buồn quan
tâm tới.



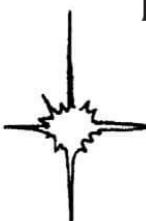
Tiêu diệt thành công thì không
sao. Chỉ cần lõi phải rút lui thôi
là bị mắng nhiếc thậm tệ.



Không ai trả lương cho. Trợ cấp cũng không. Lời khen ngợi cũng
thưa thớt dần. Xong việc cũng phải bay vòng bay vèo để không ai
biết là mình ở đâu.



May là vẫn chưa có ai biết
khuôn mặt thật của ta. Cũng
tốt thôi. Khi còn nổi tiếng
khắp bốn phương, nhiều lần
ta gần như đã tìm ra được
chân lý... nếu như được trở
thành ngôi sao ... nếu như
được những cô gái dành ánh
mắt ngưỡng mộ.



Lúc đó ta chưa hiểu được điều mà sinh vật ngoài
hành tinh ấy dặn ta khi trao cho ta nguồn năng
lượng phi thường ấy rằng nếu không muốn
phải đau khổ thì đừng xuất hiện trong hình hài
thực sự trước mặt mọi người

*Kẹo mút
biên hình*



... bị giới truyền
thông đào xới
“chiến tích” để
rồi bị “ăn gạch”

Nếu không đến giờ
này chắc ta đã bị
kiện tụng đòi bồi
thường đến ngập
đầu ngập cổ...



Quan trọng hơn, cả những người tình cũ của ta hay thậm chí là cha mẹ, chẳng ai cảm thấy hạnh diện vì siêu nhân SuperMoMo cả.



Như thế này là
thế nào? Đó là
định mệnh của
một anh hùng
sao?



Nói nhanh cho nó
vuông nhé. Làm người
bình thường ta còn
chưa ra đâu vào đâu.
Giờ còn gánh vác thêm
nhiệm vụ siêu anh
hùng nữa thì ta kham
sao nổi.



Một nguồn sức
mạnh lớn lao đi
cùng với một trách
nhiệm cũng lớn lao
không kém.

Ba lăng nhăng. Cái gì mà
trách nhiệm lớn lao?

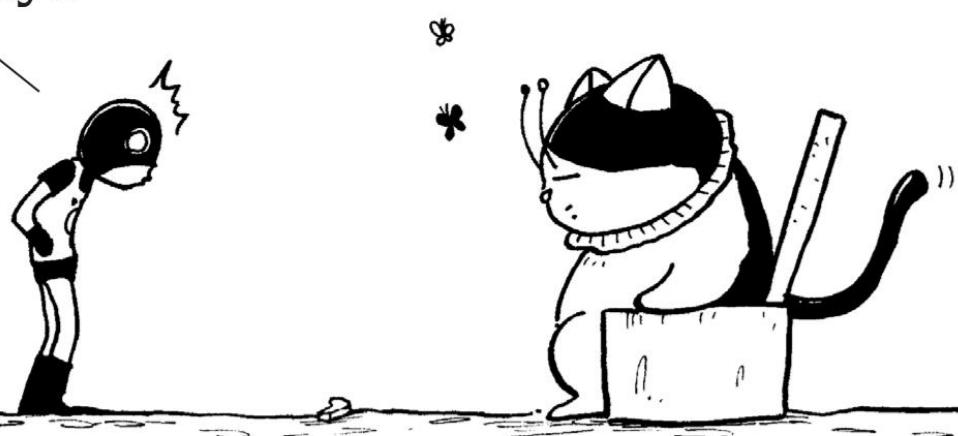


Chỉ cần có
trách nhiệm
với những
điều cơ bản
nhất, bình
thường nhất
cho thật tốt
thôi cũng đã
tuyệt vời rồi.

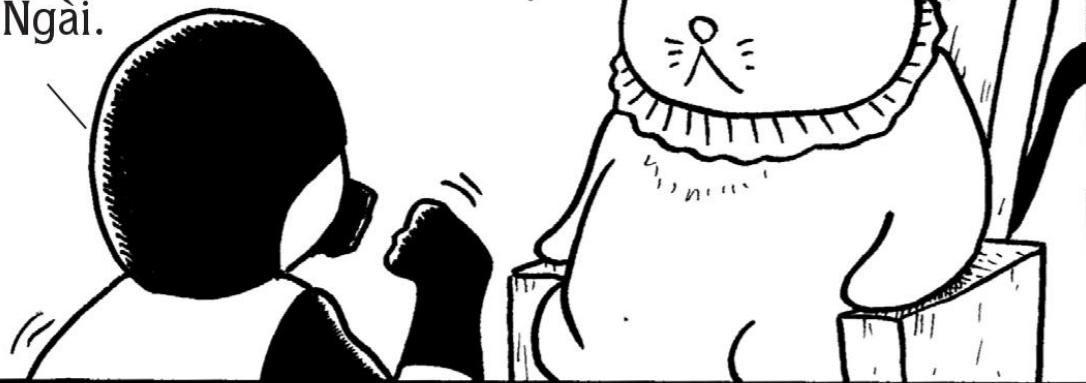
Ta học cũng chưa xong,
việc thì chưa có, bị bạn gái
bỏ, chưa kể khiến bố mẹ
lại phải lo lắng thêm nữa.



Thật đấy!!



Suýt quên mục
đích của tôi
đến đây là để
tìm Ngài.



Ngài đã là Thần Mèo rồi vậy tại
sao không ra tay ngăn chặn
những sinh vật quái ác kia. Tâm
cố như Ngài, muốn làm nổ một
vì sao cũng chỉ trong nháy mắt
là xong. Tại sao lại bắt người
trần mắt thịt như tôi phải mệt
mỏi mỗi ngày như vậy chứ?



Nguồn sức mạnh
lớn lao đi cùng với
một trách nhiệm
cũng lớn lao, chẳng
phải vậy sao?...



Ngài nói rằng Ngài sẽ
không làm đâu. Ngài
lười lắm. Nếu Trái
Đất có sụp đổ thì cứ
để nó sụp đổ thôi

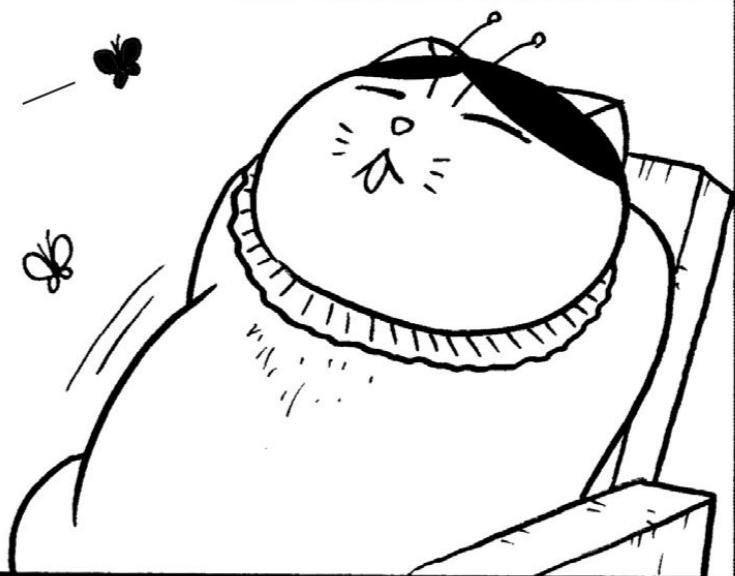


Thực ra thì Trái Đất không
nổ tung được đâu. Cùng lắm
là quay trở lại thời kỳ tăm
tối trước kia, cuộc sống khó
khăn vất vả, nào là chiến
tranh, bệnh dịch, thiên tai
hoành hành, Ngài đã trải qua
hết rồi nên chẳng còn bận
tâm đến nữa đâu.



Thật là quá thè! Tính cách
chả khác gì một con mèo
tầm thường. Đến Ngài có
khả năng lớn lao như vậy
mà còn không chịu ra tay
giúp đỡ, không bảo vệ Trái
Đất thì một người trần như
ta liệu có thể gánh vác nổi.
Ta bỏ. Bỏ hết!

Thì đó cũng là việc của Ngài thôi. Nếu Ngài chẳng còn gì để bảo vệ nữa thì cũng chẳng cần phải cô đâu. Kệ nó đi. Rồi thời kỳ của những sinh vật quái ác ấy cũng trôi qua thôi. Không khác gì quá trình tiến hóa của loài người đâu.



Không có gì cần phải bảo vệ sao?... Quán hủ tiếu của ba và mẹ, đứa cháu chuẩn bị bước vào kỳ thi, em Ker, em Ann, em Naa cũng đang lo lắng cho series phim đang đến hồi gay cấn, cuốn truyện tranh mà phần kế tiếp vẫn còn dang dở, chưa một lần đi chơi trong DisneyLand, một đồng thứ khác nữa...



Ta... đã hiểu rồi!



Sự thật thì
chẳng có
trách nhiệm
lớn lao nào cả.

Tất cả những
điều ta làm cũng
là vì những người
ta yêu quý.



Chỉ là ta có khả
năng đặc biệt,
khác với những
người xung
quanh nên ta
phải đảm đương
gánh vác.

Sự chiến đấu của
ta vô tình mang lại
lợi ích cho tất cả
mọi người, khiến
ta nghĩ rằng một
mình ta đang phải
gánh vác nhiệm vụ
hết sức nặng nề.



Thực ra thì mỗi
tuần một lần
cũng không có gì
ghê gớm lắm.

Coi như là dịp rèn
luyện sức khỏe.



Cảm ơn vì đã soi rọi lại
tâm thức cho ta, giúp ta
nhận ra rằng mình cũng
chỉ là một con người
bình thường có trách
nhiệm chiến đấu với
những sinh vật kỳ quái.



Ta đi đây! Mất
nhiều thời gian
vô bổ ở đây quá!



Chu woa

Ai dám bảo Ngài là
người bình thường?

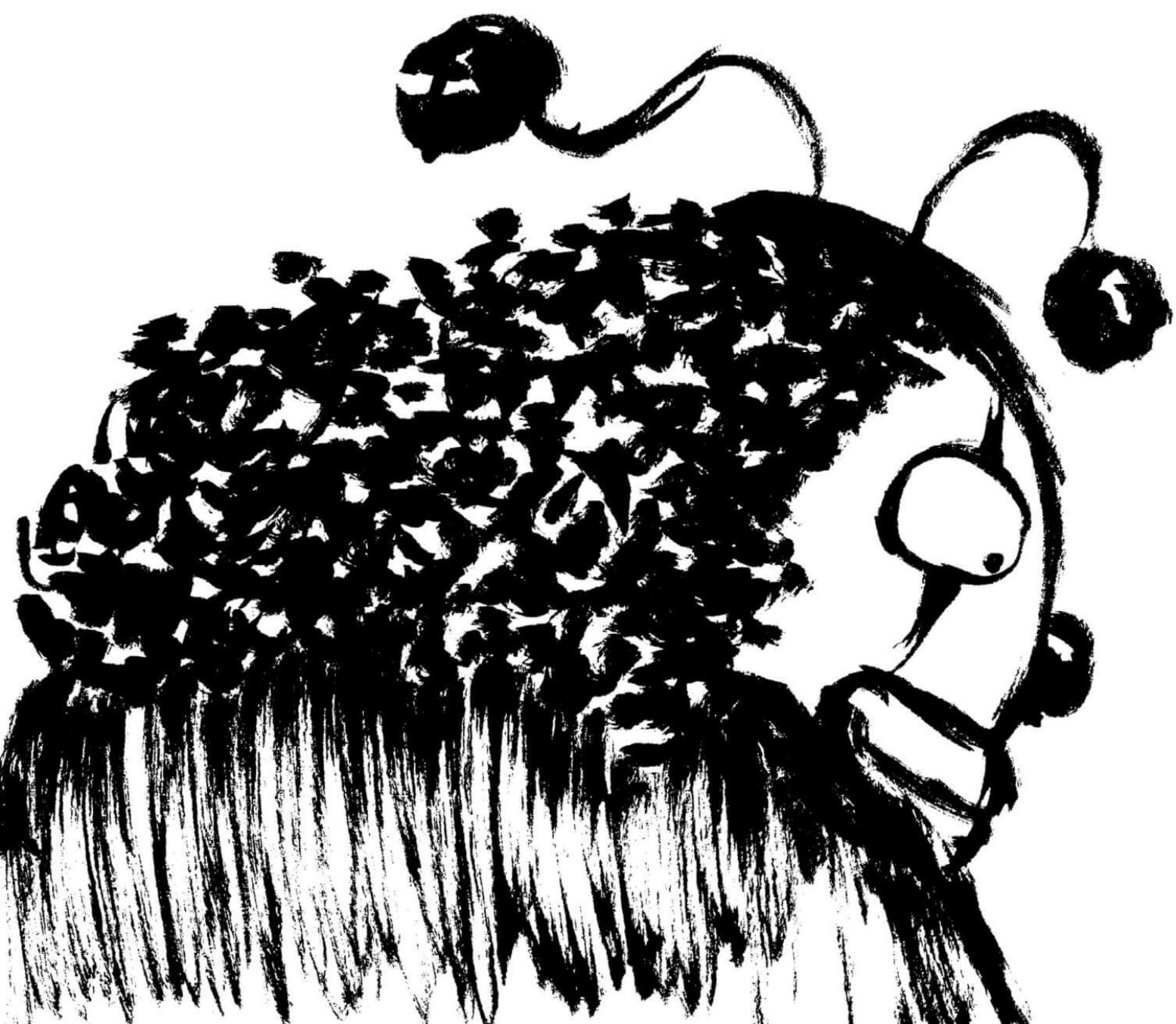
Anh hùng thực
sự luôn í.

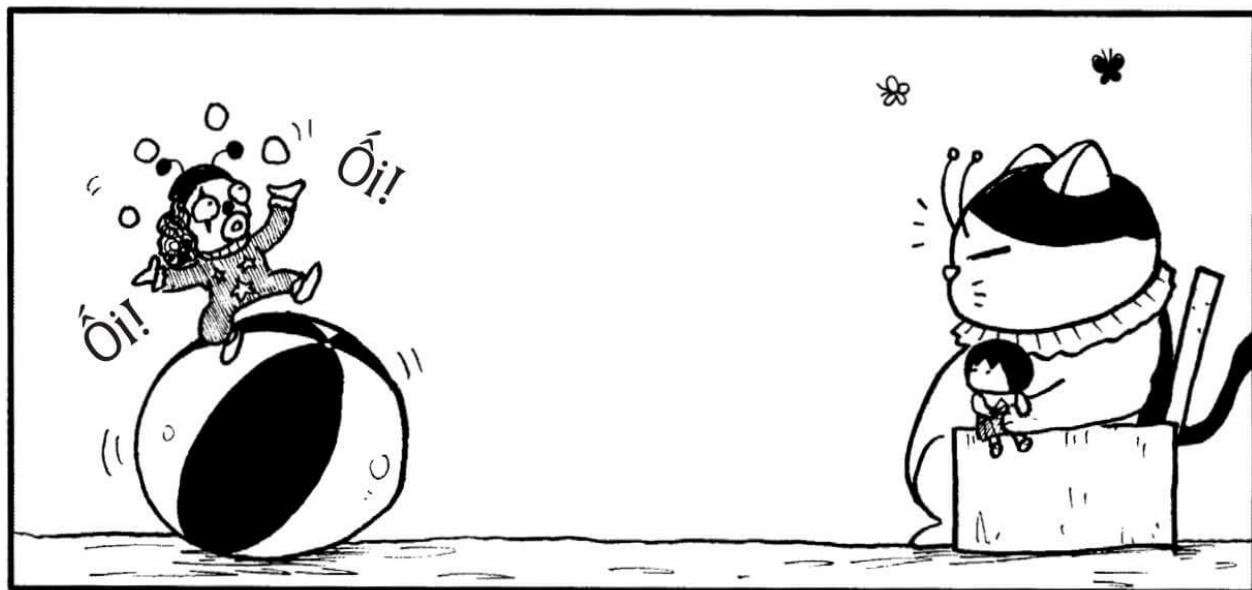
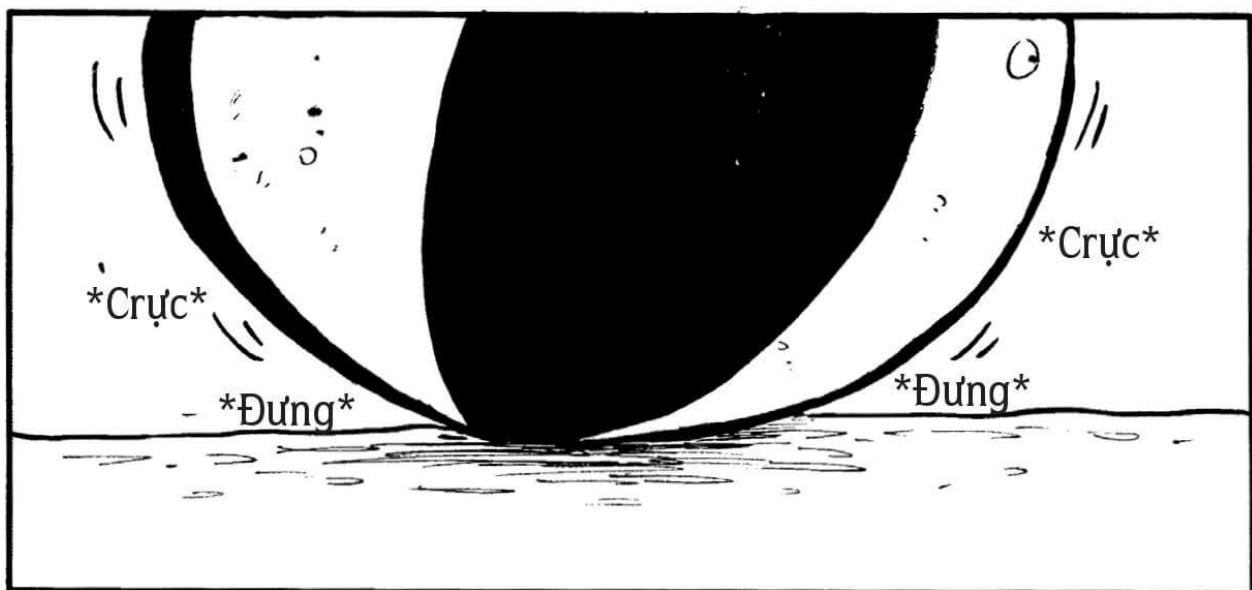


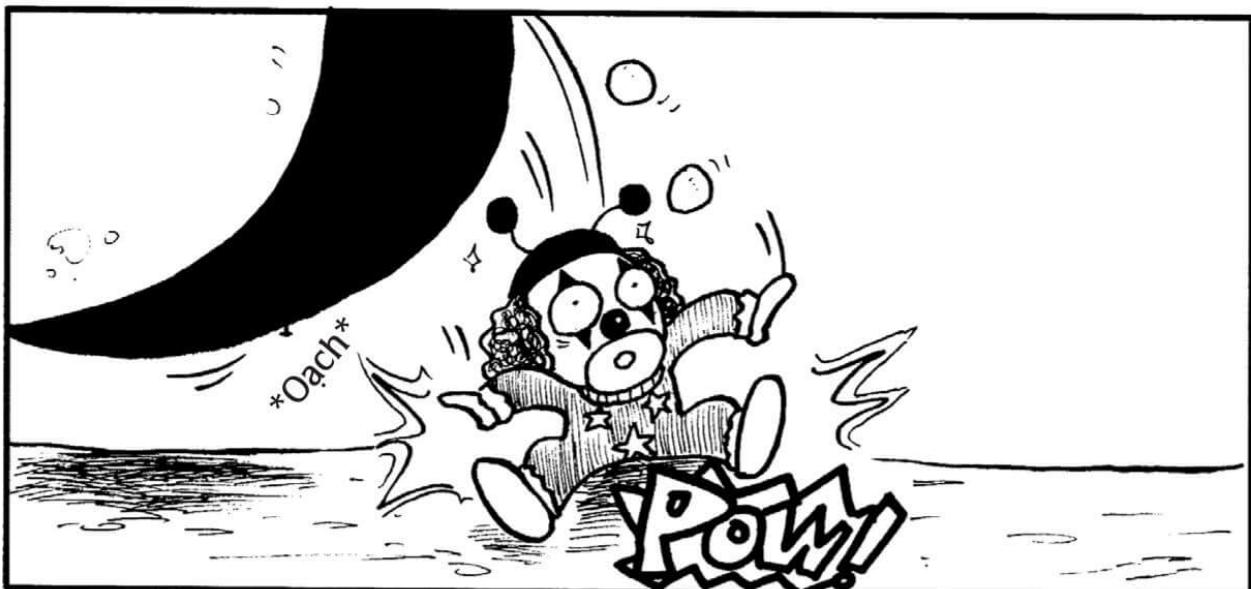
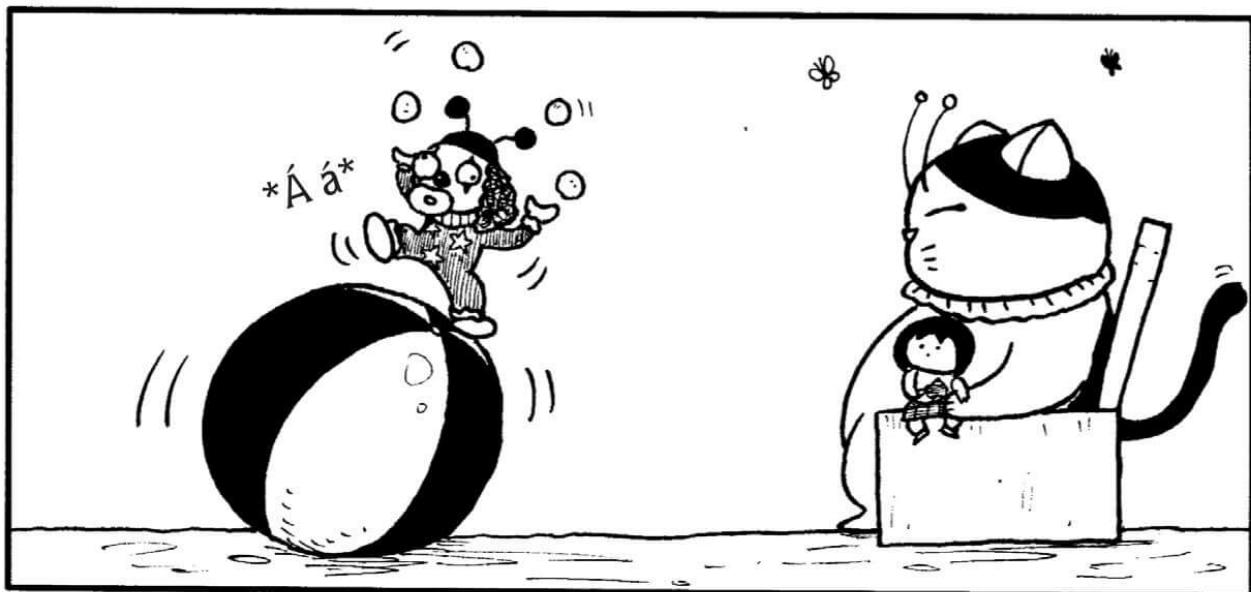
Điểm yếu lớn nhất của
con người chính là
“Sự yếu đuối mong manh”



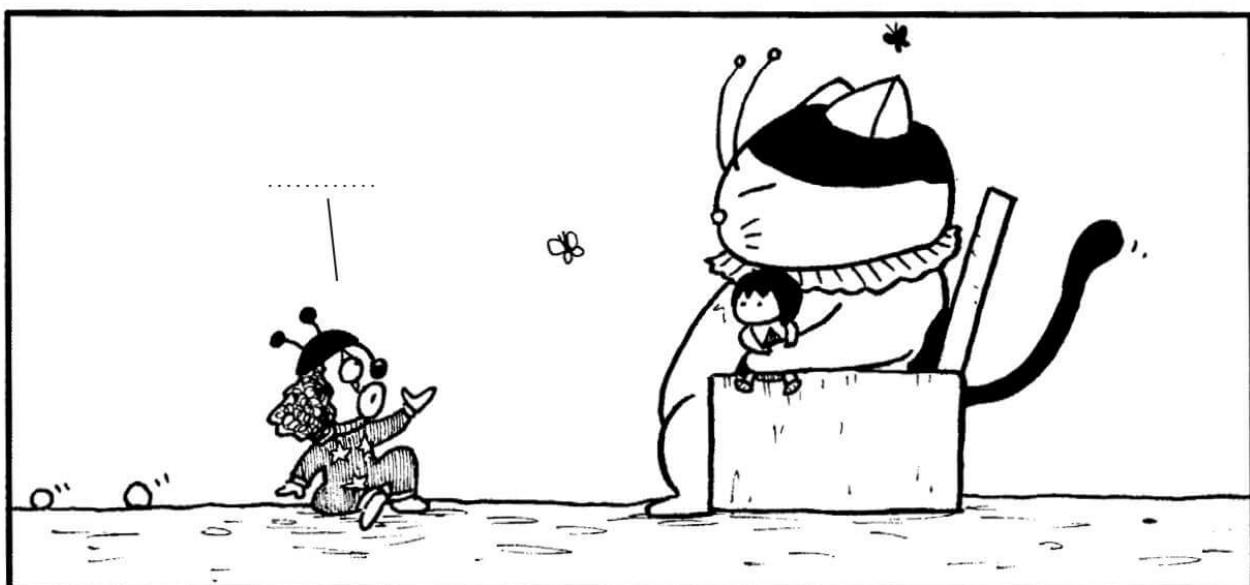








Thầy buồn
cười không?



Haizz

Tôi đã tiên liệu
trước được
điều này.



Tôi là một diễn viên
xiếc vui nhộn.



Chính xác ra thì bây giờ là
một diễn viên xiếc vui nhộn
đã hết thời vì tôi chẳng thể
làm ai cười được nữa.

Những trò đùa mà tôi đã từng diễn
khiến người ta cười lăn lộn giờ cũng
chẳng làm cho ai buồn nhếch mép.
Cho dù nó có đặc sắc thế nào đi
chẳng nữa, cũng chẳng có ai
thấy buồn cười cả. Người ta
càng không thấy buồn cười,
càng khiến tôi mất đi sự
tự tin. Haizz



Cái thời mà mọi
người vẫn còn
cười ngặt nghẽo
với mấy màn diễn
vui nhộn của tôi.



Tôi có thể nói rằng
đây hoàn toàn là tài
năng ông Trời ban
tặng, không cần
phải cố gắng luyện
tập hay gồng mình
lên diễn.

Mỗi lần thấy những nhóm hài khác phải dàn cảnh diễn làm sao để mọi người cười mà tôi cảm thấy thật khó chịu, xấu hổ thay cho những người là đồng nghiệp, những người chẳng có chút tài năng thiên bẩm để làm công việc này, đầu óc thì chậm chạp, không biết tạo điểm nhấn, chỉ biết làm theo đúng kịch bản vạch ra. Nhìn thấy cảnh đó thật là đáng thương, tội nghiệp. Tiếng cười nó phải đến một cách tự nhiên. Để lấy được tiếng cười của người khác không phải là chuyện ai ai cũng làm được... nhưng...

Không biết tự bao giờ mọi người không còn mấy chú ý tới những màn diễn của tôi nữa. Chẳng biết là mọi người cảm thấy không mấy ấn tượng với những gì tôi biểu diễn hay kêu ca về nó nhiều tới mức nào. Đến lúc tôi kịp nhận ra thì đã chẳng còn ai nhớ hình ảnh của tôi nữa rồi.

Điều này khiến tôi phải cố gắng nhiều hơn, chịu khó tìm tòi và trải nghiệm nhiều hơn. Hài độc thoại không ổn, tôi chuyển sang diễn cùng với nhiều người, rồi thì thành cặp đưa đầy câu chuyện, người phía chuyện, khi thì kịch câm, nhảy múa, diễn ảo thuật... Tôi đã thử tất cả những rồi đều thất bại...

Và rồi đến một ngày, khi đang biểu diễn trong bầu không khí được bao trùm bởi sự tĩnh lặng, tôi cảm thấy đáng thương cho chính bản thân mình. Xấu hổ đến nỗi muốn chết đi ngay lúc đó. Đó cũng là buổi biểu diễn cuối cùng của tôi.



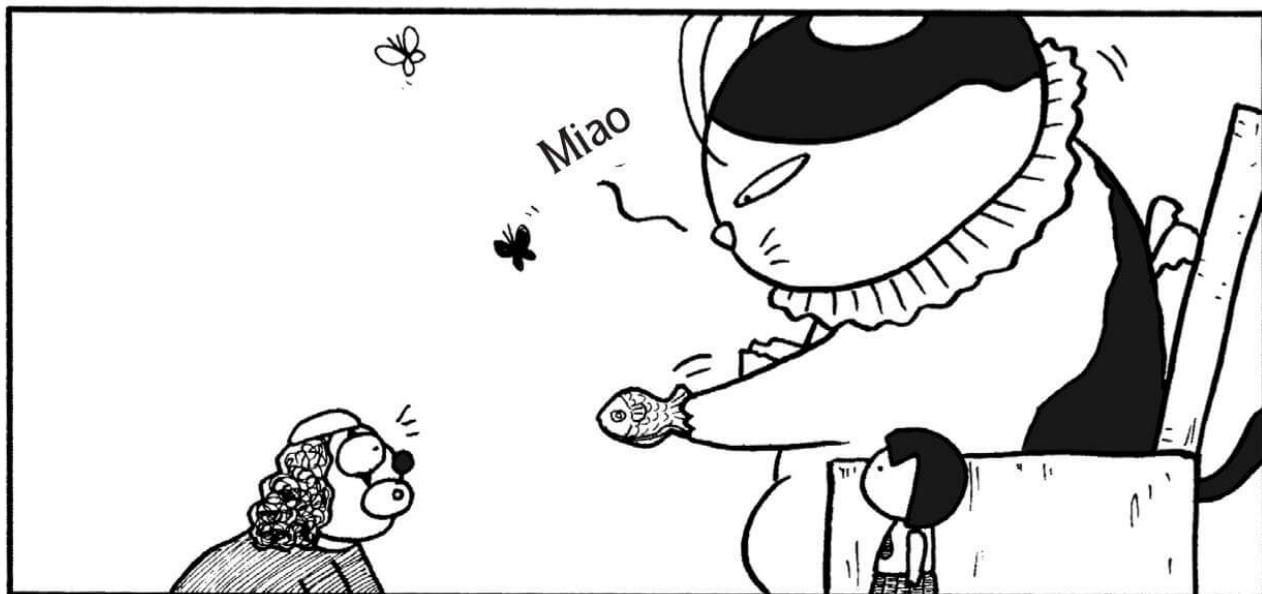
Tài năng thiên bẩm
của tôi chắc đã đến lúc
“hết hạn sử dụng” ...



Liệu Ngài có thể
trao lại cho tôi khả
năng này được
không?

Tôi muốn mang lại tiếng
cười cho mọi người. Tôi
yêu những tiếng cười
vui vẻ ấy. Đó thực sự là
nguồn sống của tôi.







Con cá này có
mùi vị rất là lạ.
Không những
thịt rất là ngọt...

... mà lại còn không
có xương nữa.



À! Chưa kể bên trong
chỉ có mỗi nhân đậu
đỏ mà chẳng có nội
tạng gì cả!

Haha

Muahaha

~ Haha





Ôi trời! Cá ngọt
thịt thế này mà
đưa cho mẹ làm
món nêm cay thì
ngon phải biết!

Ồ mà con cá này
thiếu mắt đâu
thì có làm sao
không nhỉ?



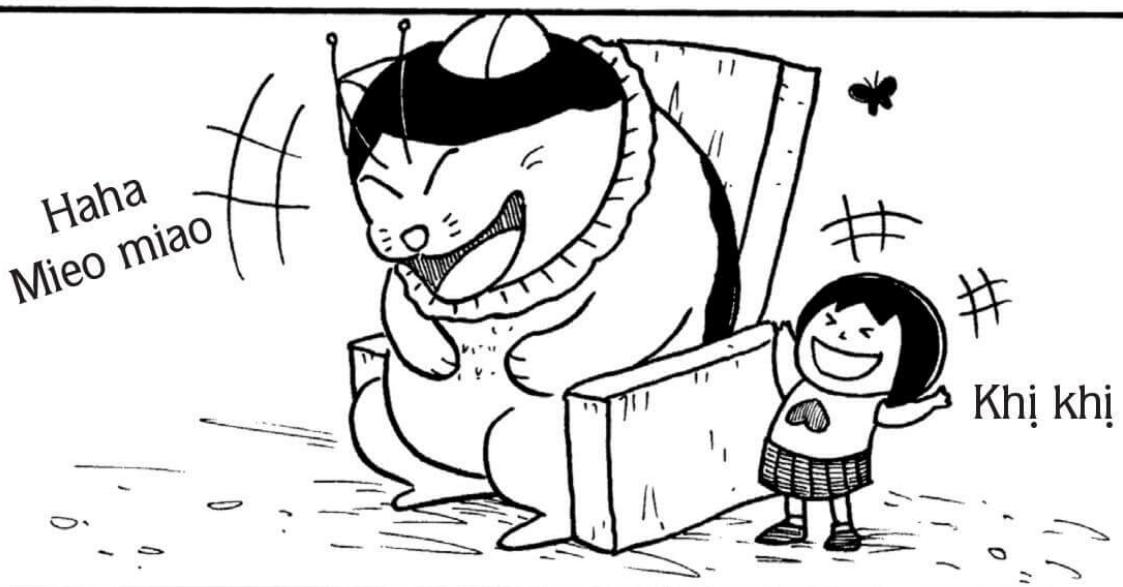
Hay là đầu của nó biến
đâu mất nhỉ? Chắc là
quanh quẩn đâu đây
thôi. Hay đây là giống cá
mới không có đầu nhỉ?

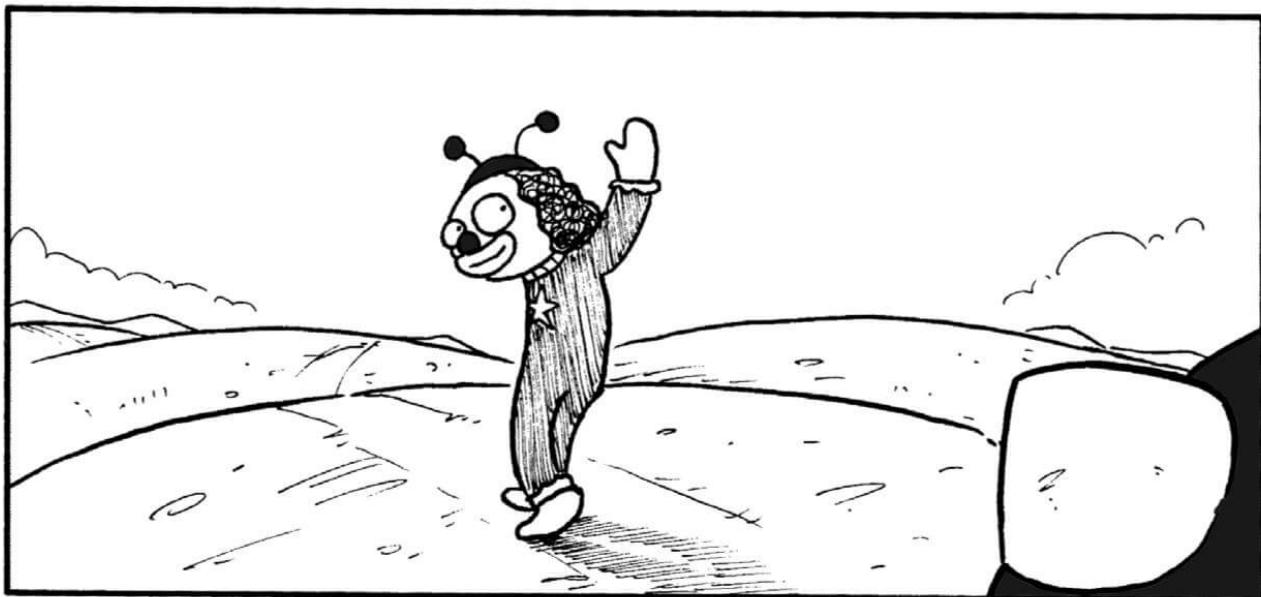
Haha

#



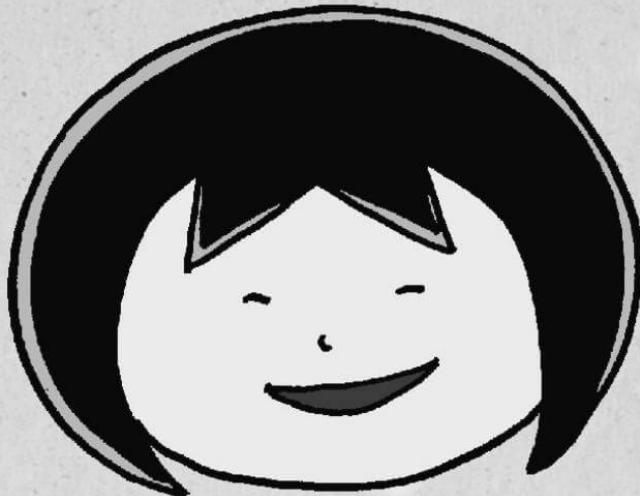
Ơ... Hình như lúc
này có ai ăn mắt
đầu cá rồi thì phải.



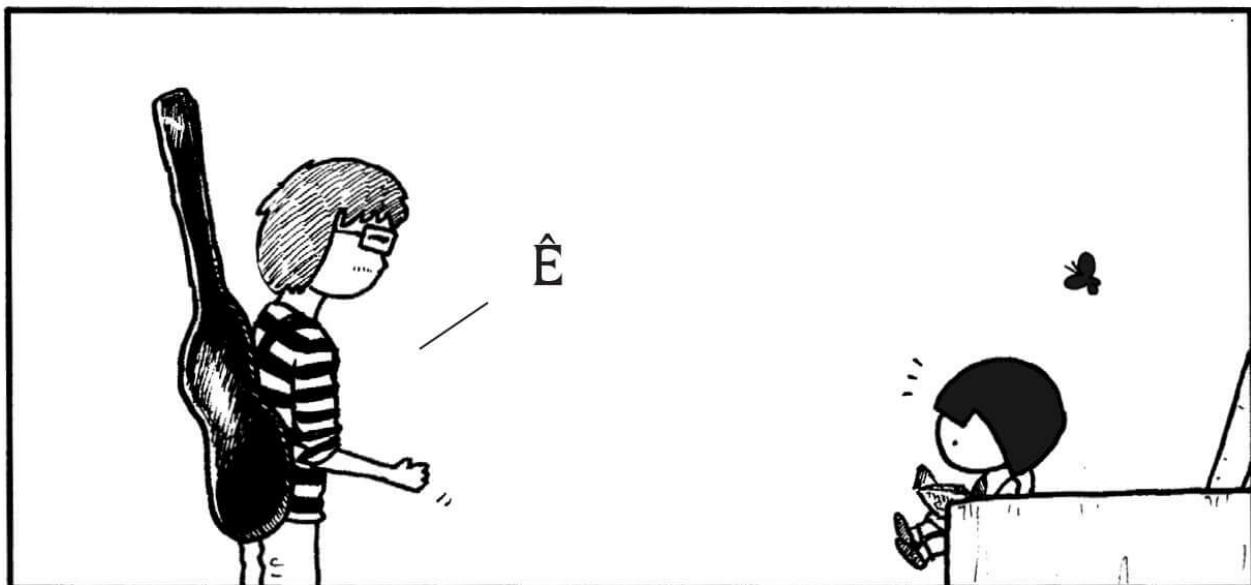


“Cười ngoác miệng”
bắt đầu từ

“Mụ cười mủm”

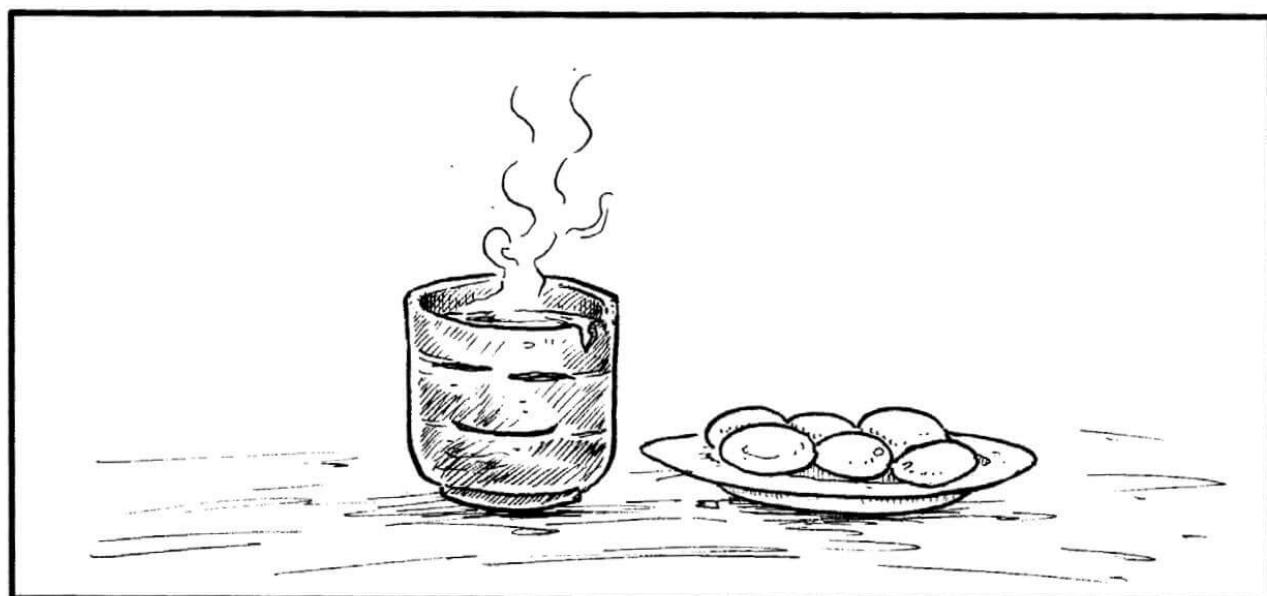








Để LaLa pha trà
mời anh. Có cả
bánh ngọt nữa.



Anh mang cả đàn ghi ta.
Vậy chắc là nghệ sĩ nhỉ?



Hay quá. Còn là
nhạc sĩ nữa. LaLa
thích âm nhạc lắm.

*

*





Cũng không
đến mức tuyệt
vời lắm đâu.



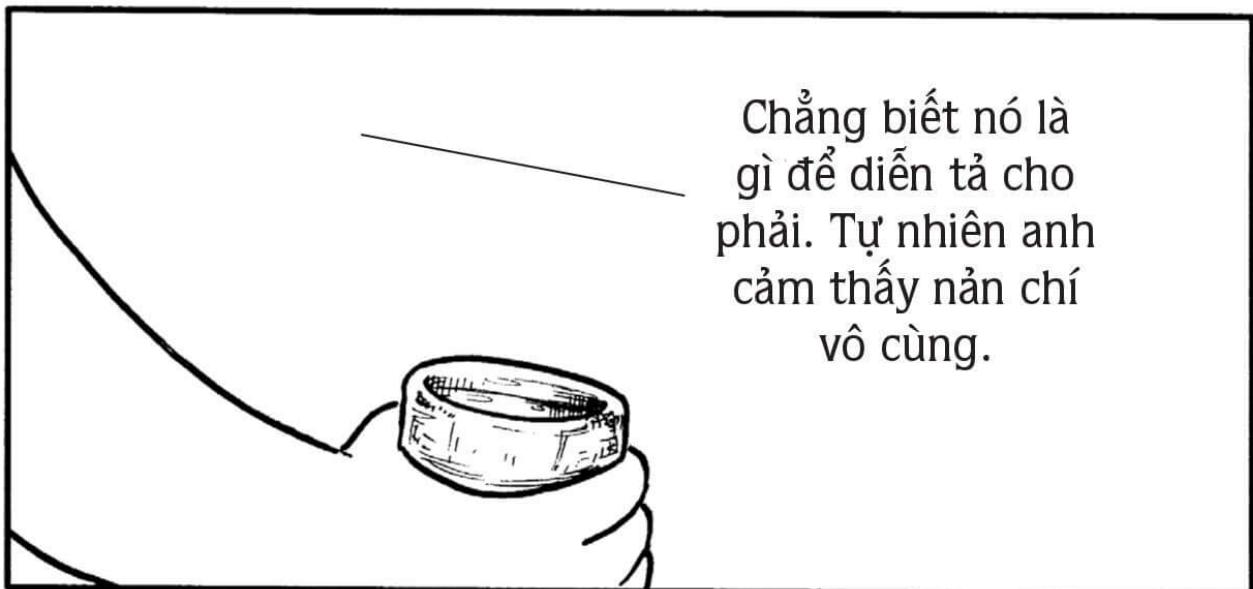
Thế nên anh mới phải
đến tìm Thần Mèo.



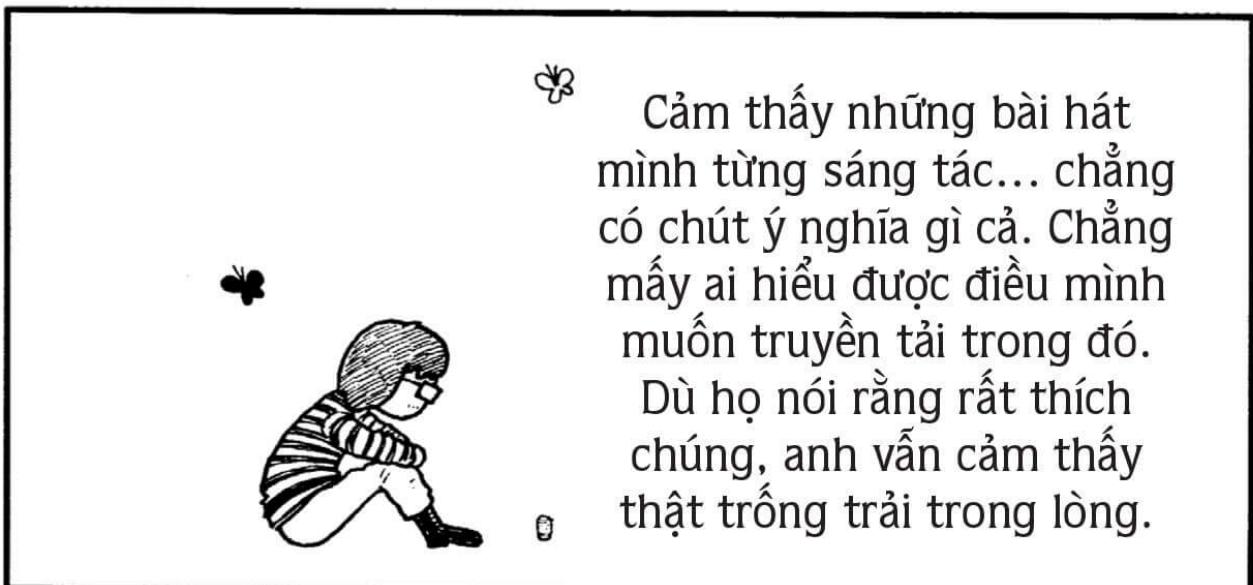
Anh thực sự là một
nhạc sĩ bất tài. Dù đã
sáng tác rất nhiều bài
hát. Có nhiều tác phẩm
nổi tiếng,



Tiếng tăm, tiền bạc cũng
đã có. Nói chung là cũng
đáng để hài lòng. Nhưng
có điều gì đó mà anh cảm
thấy rằng mình chưa bao
giờ nhận được sự hồi đáp.

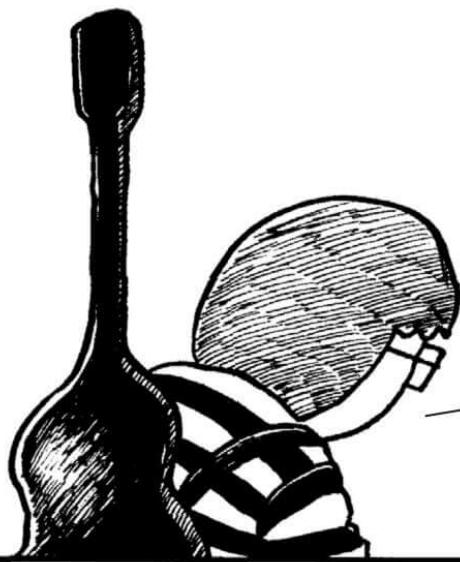


Chẳng biết nó là
gì để diễn tả cho
phải. Tự nhiên anh
cảm thấy nản chí
vô cùng.



❖ Cảm thấy những bài hát
mình từng sáng tác... chẳng
có chút ý nghĩa gì cả. Chẳng
mấy ai hiểu được điều mình
muốn truyền tải trong đó.
Dù họ nói rằng rất thích
chúng, anh vẫn cảm thấy
thật trống trải trong lòng.

Có thể là do tự bản thân
anh đã yêu cầu quá mức.
Nhưng đó thực sự là điều
anh cần. Anh chưa từng
cảm nhận được giá trị thực
sự từ bất kỳ ai.



... Nguồn cảm hứng ư?...
Gọi như vậy chắc cũng gần
chính xác. Đối với một nghệ
sĩ sáng tác, cần một điều gì
đó... một điều mà chính bản
thân anh cũng không biết nó
là gì... Có thể là mong muốn
riêng của một nghệ sĩ yêu
đuối như anh chẳng hạn.

... Hiện tại... Anh không thể
... sáng tác những tác phẩm
mà mình thích được nữa.



Giờ thì tâm trí chỉ
tập trung sáng tác
ra những bài hát mà
mình nghĩ rằng người
khác sẽ thích nó.



Ngay cả khi biết rõ
rằng dù có nhiều
người thích những
bài hát ấy... anh vẫn
cảm thấy buồn tủi

Nhưng lại không thể
ngưng làm điều đó
được. Bây giờ những
bài hát đã từng làm
lành vết thương lòng
cho anh ...



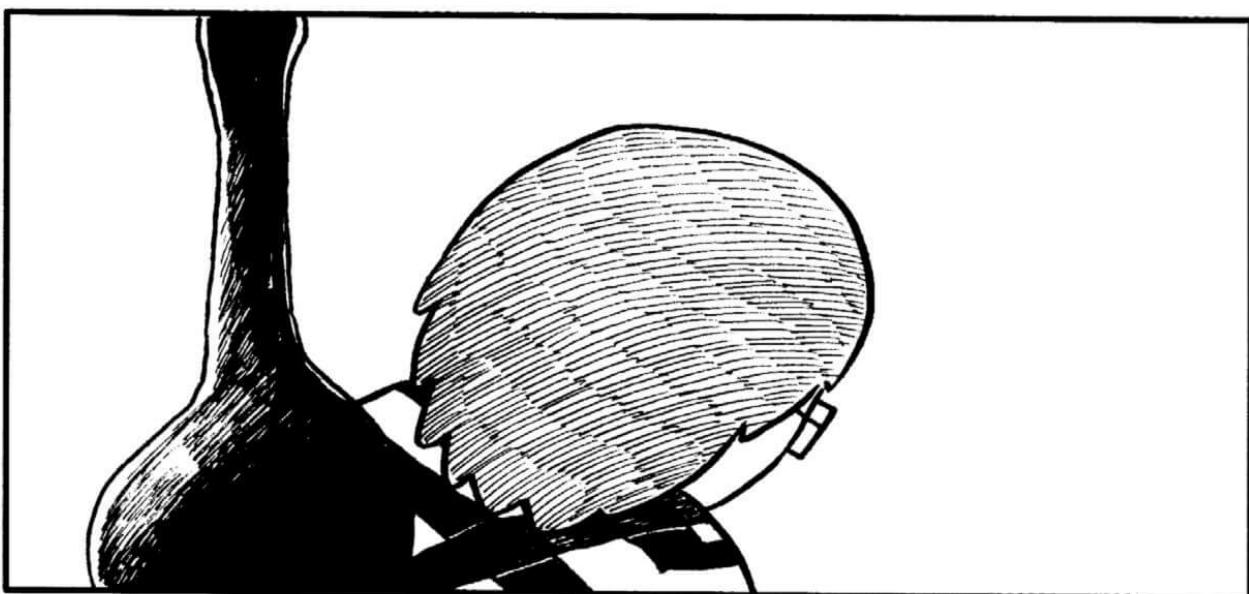
... lại quay ra hành
hạ chính bản thân
anh



Xin lỗi vì đã bắt em phải
nghe những chuyện rối
rắm như thế này.



Khó quá! LaLa
chẳng hiểu gì cả.

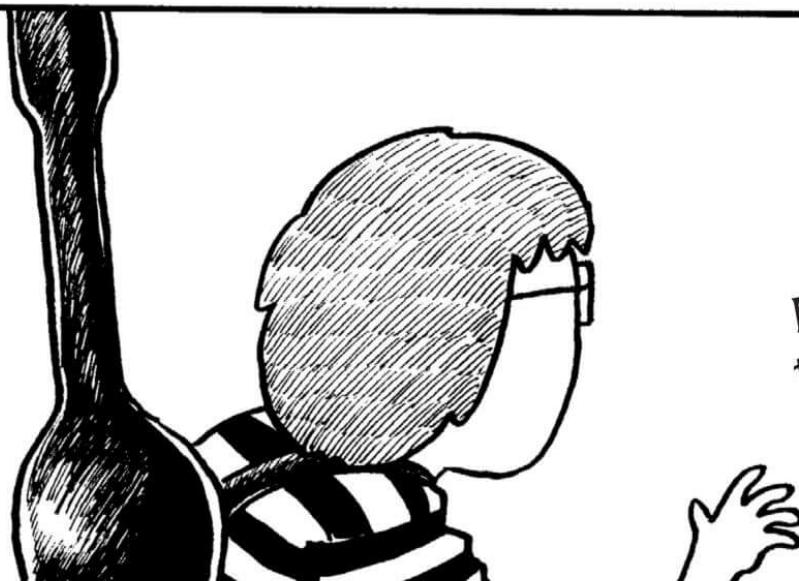




Anh không thích à? Nhìn
mặt anh chẳng vui vẻ gì cả.



Mỗi khi buồn LaLa
thường hát bài này.



Trước khi gặp Pandada,
LaLa chẳng có ai ở bên mõi
khi cảm thấy cô đơn hay
buồn bã...

...cũng chỉ có mỗi bài
hát này làm bạn



Thầy anh không
vui nên LaLa hát
bài này.



À! Phải rồi.

LaLa sẽ dạy anh
bài hát này nhé...
Chịu không?

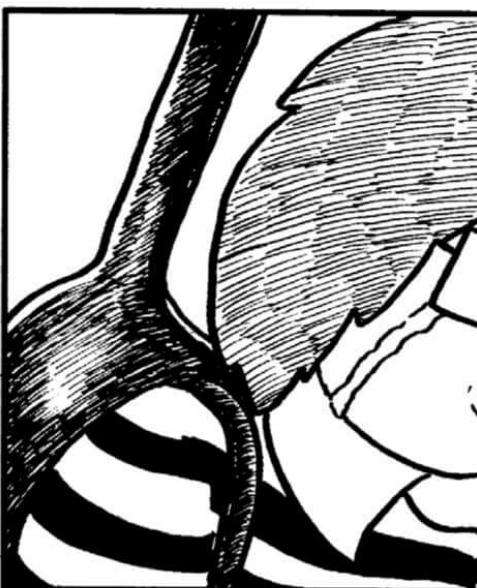


Thôi đủ rồi..





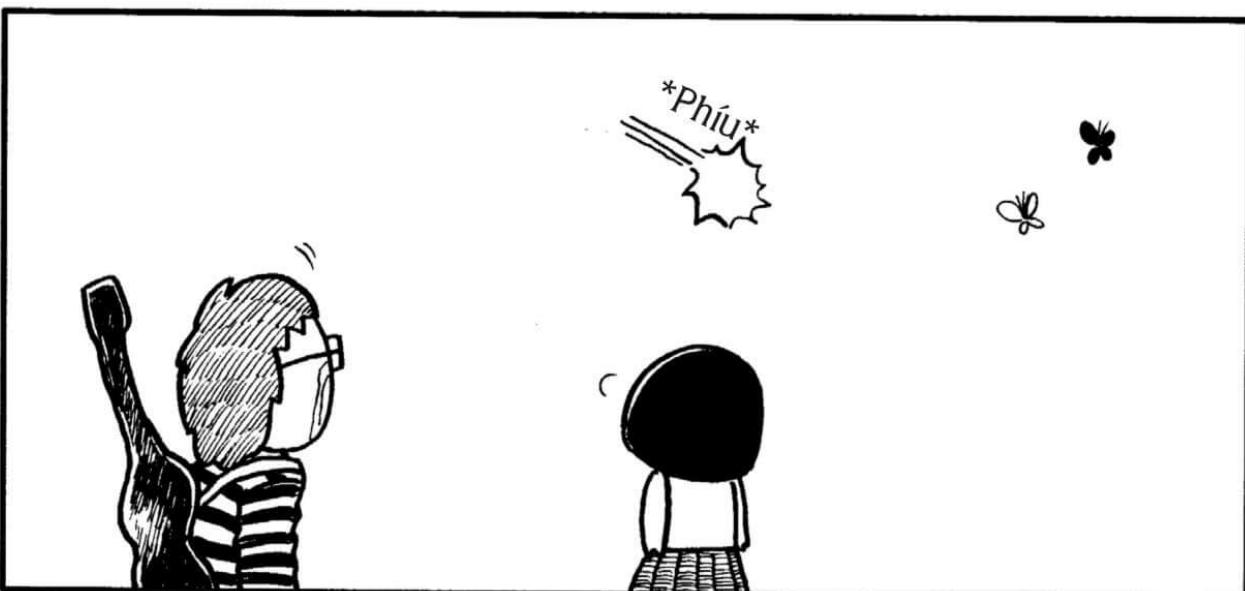
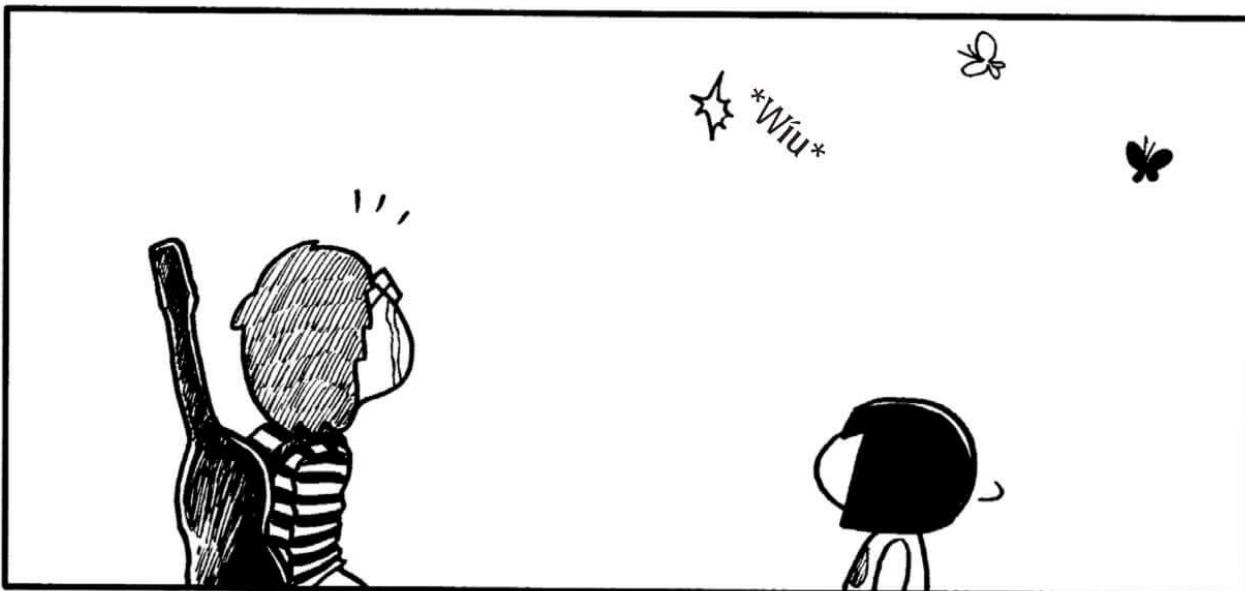
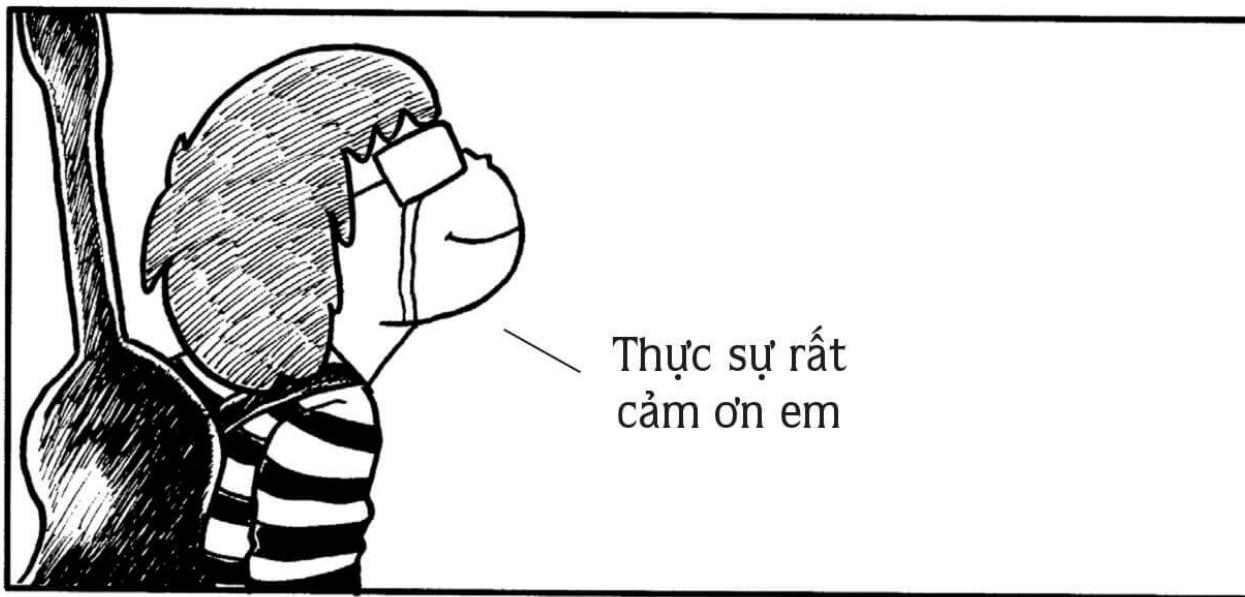
... cũng là bài hát mà
anh sáng tác

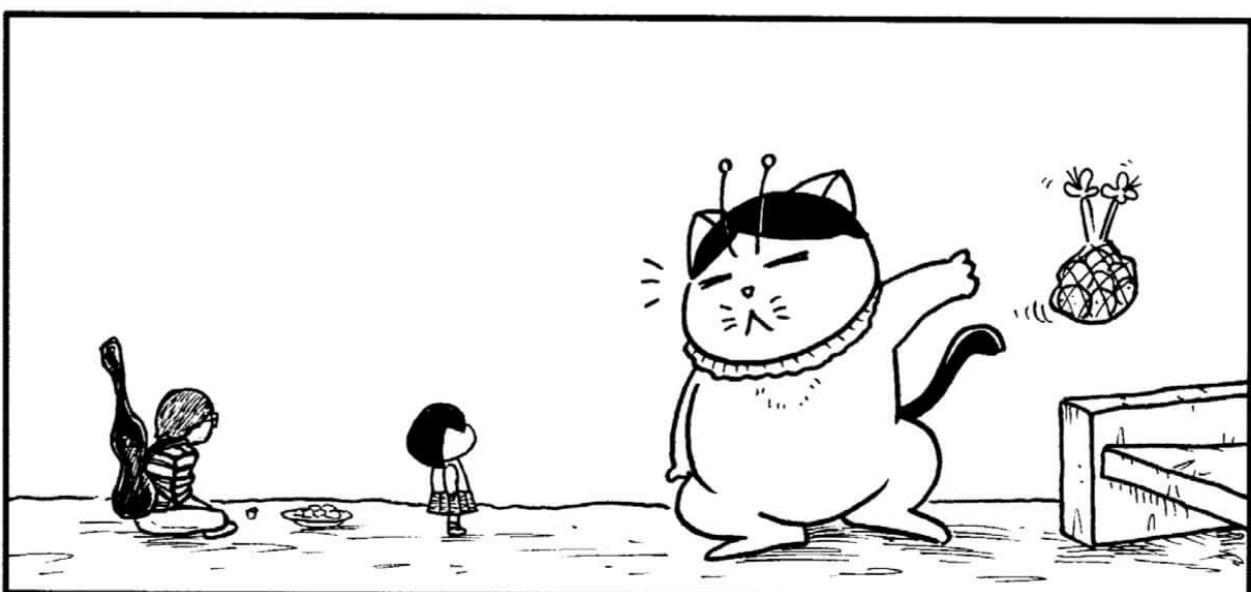
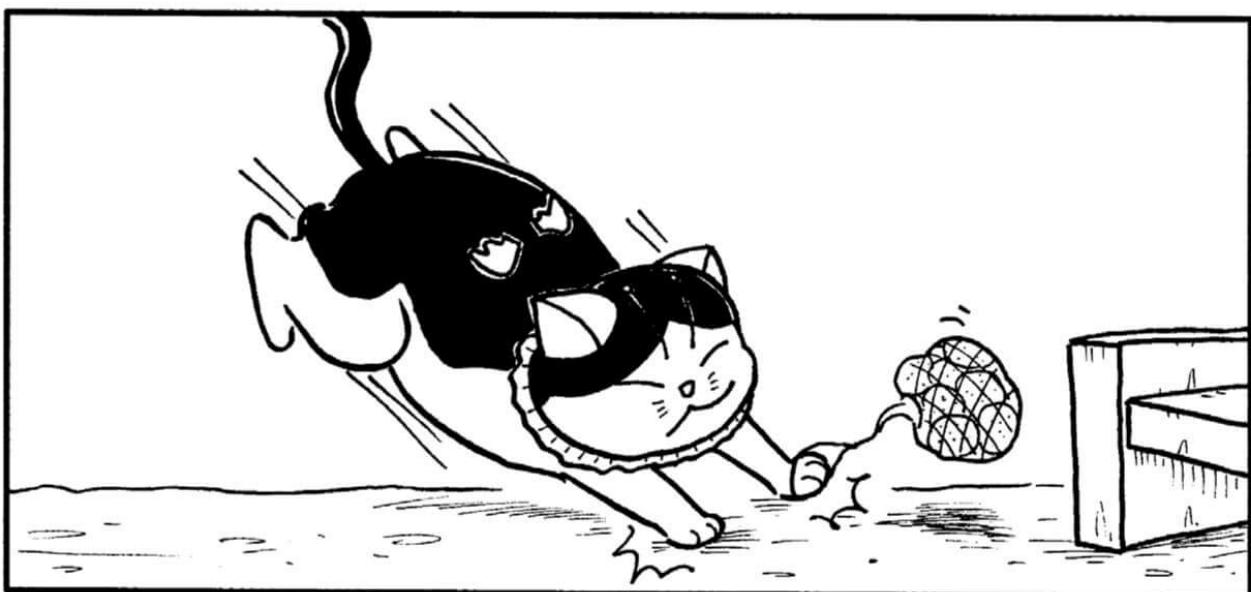


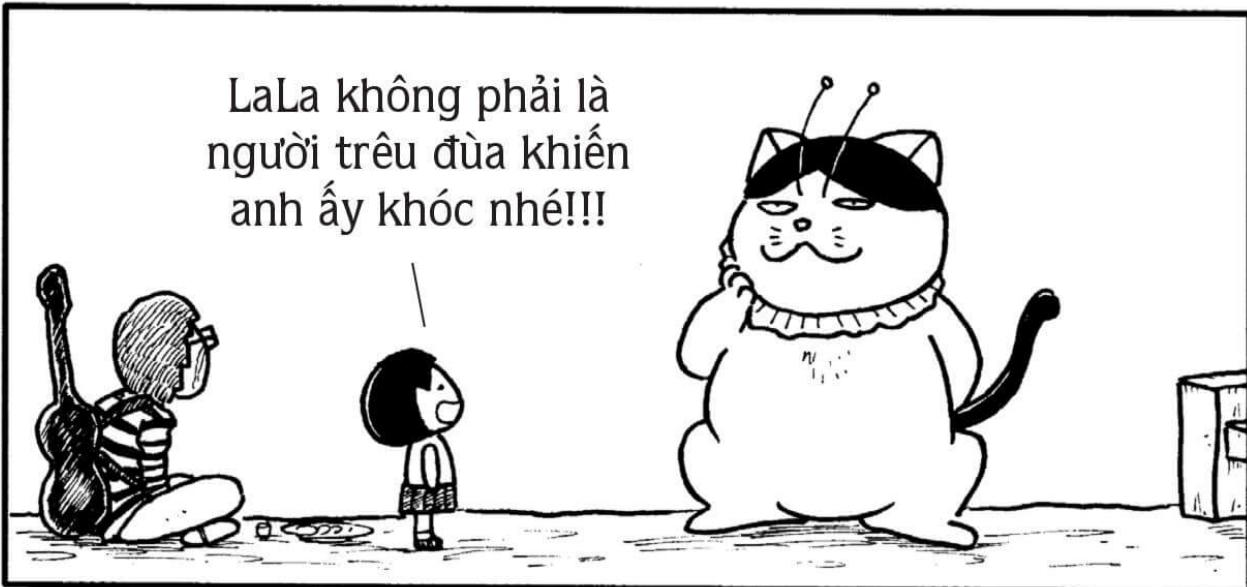
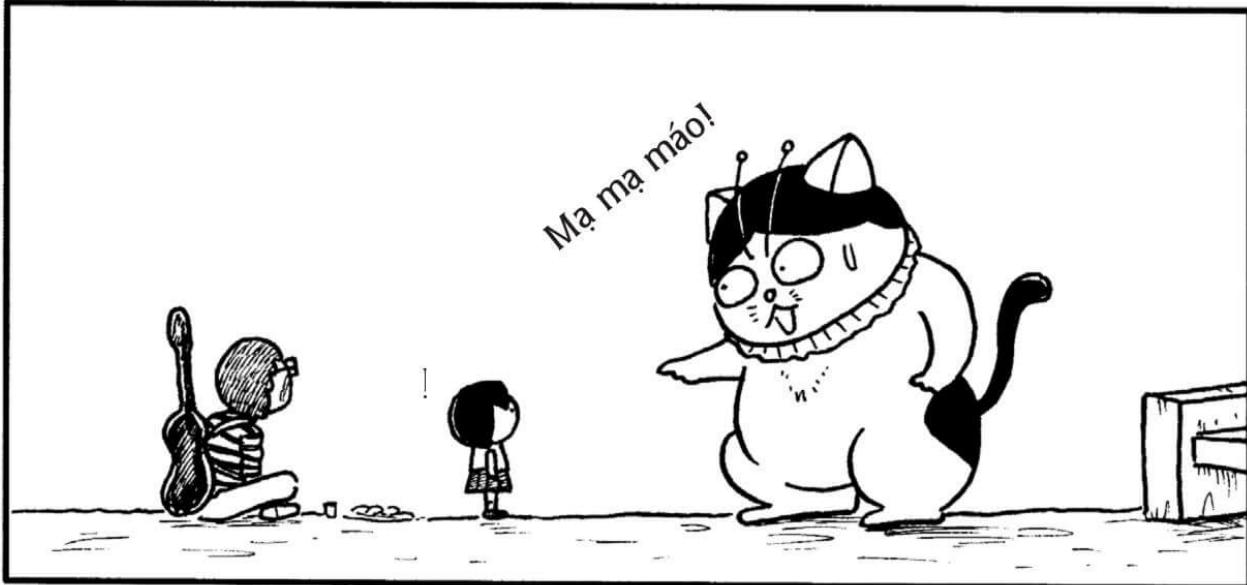
... Đủ rồi... Chỉ cần
vậy thôi... Như thế
cũng đủ rồi... đối
với cuộc đời của
một người nhạc sĩ.

... Cảm ơn em nhiều





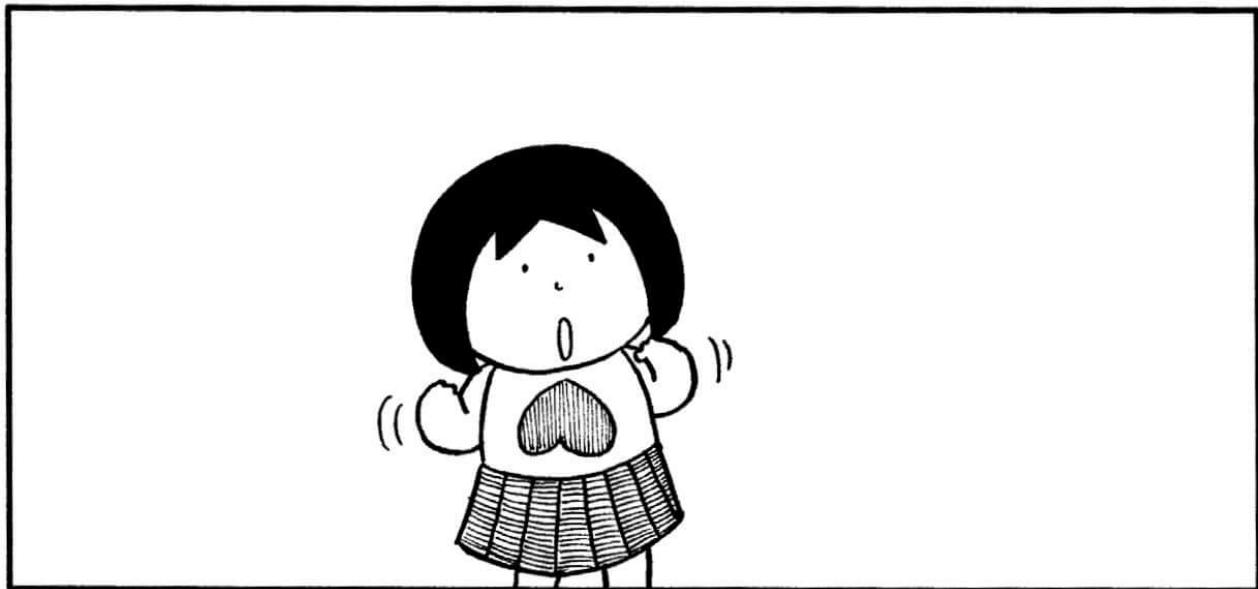
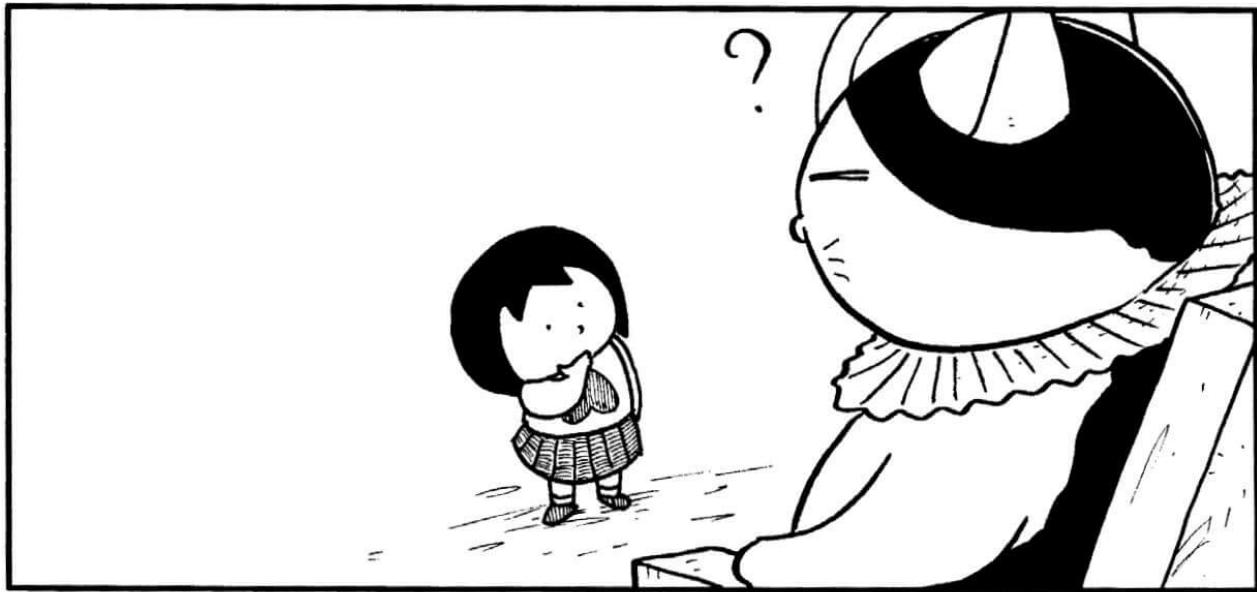


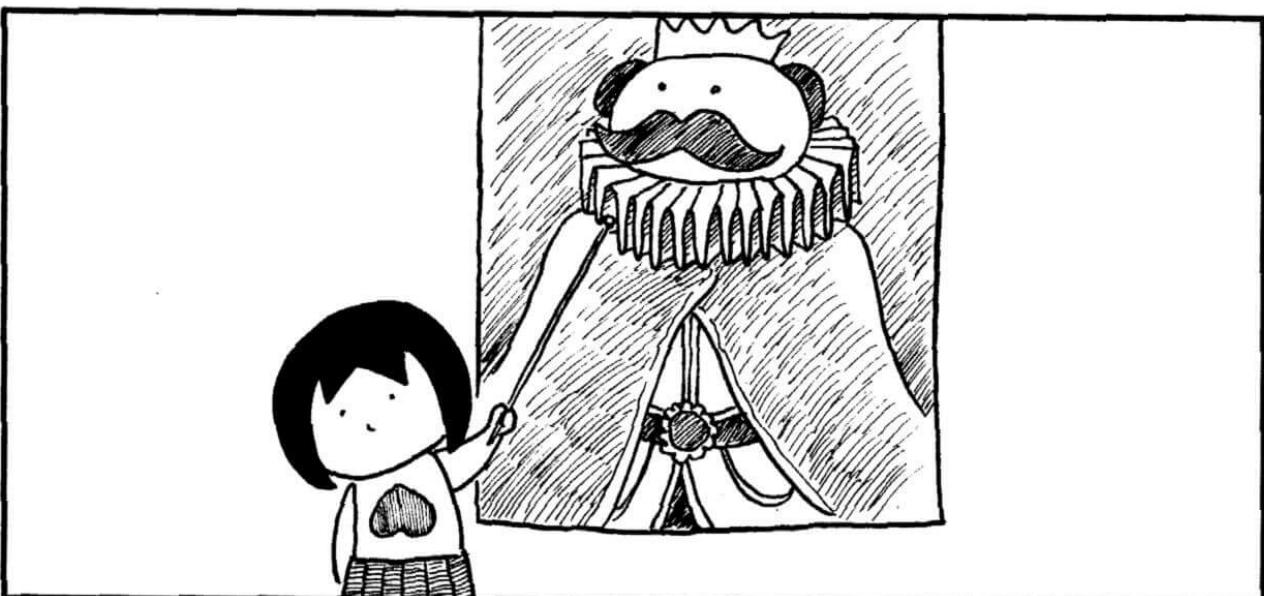


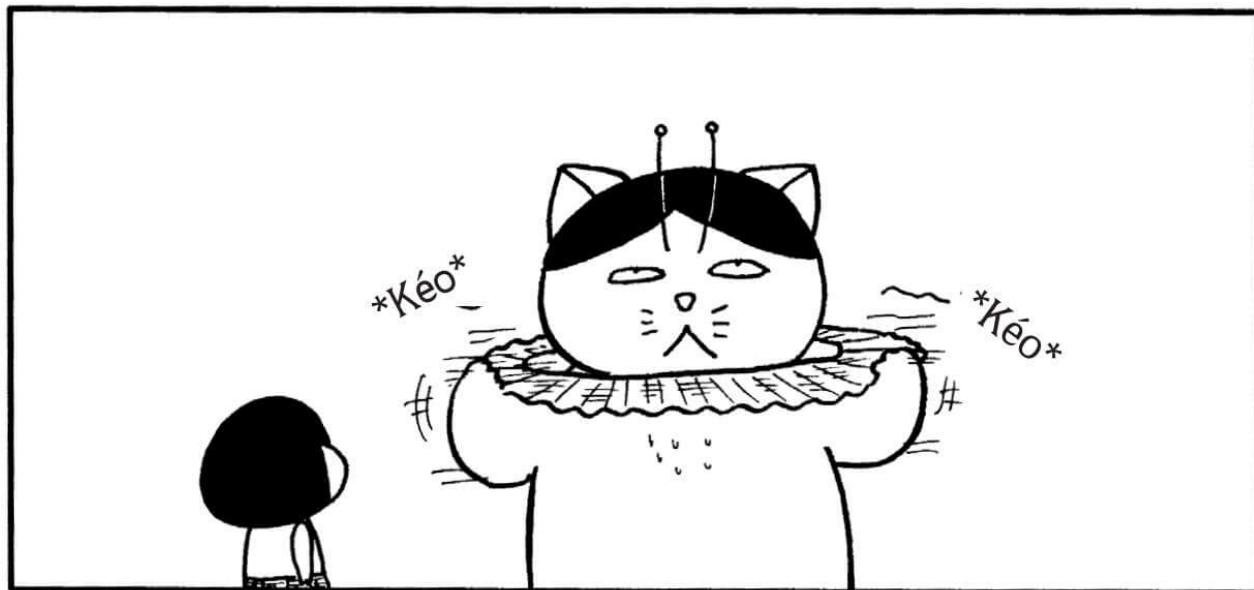
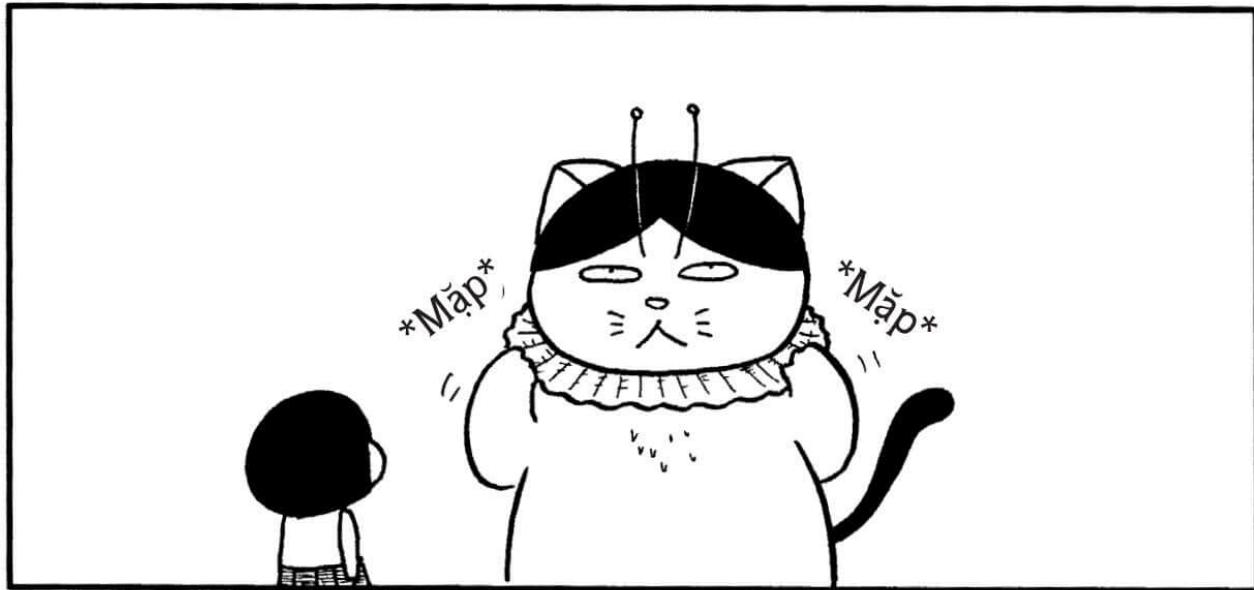
Mọi tình cảm
đều sẽ có người
cảm nhận được.

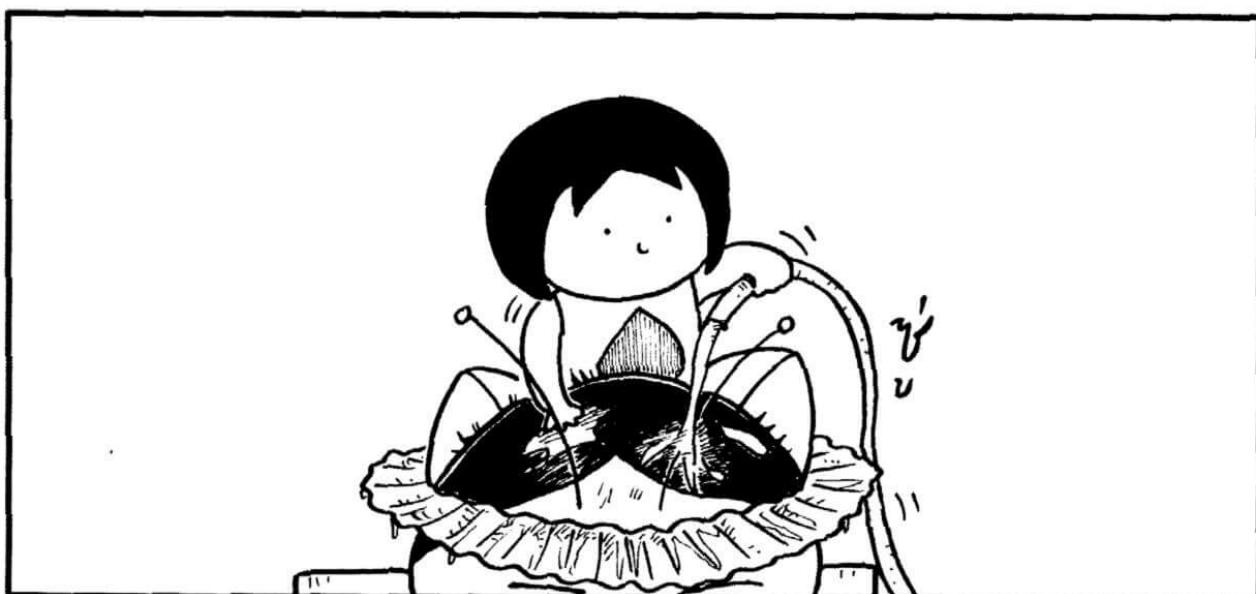


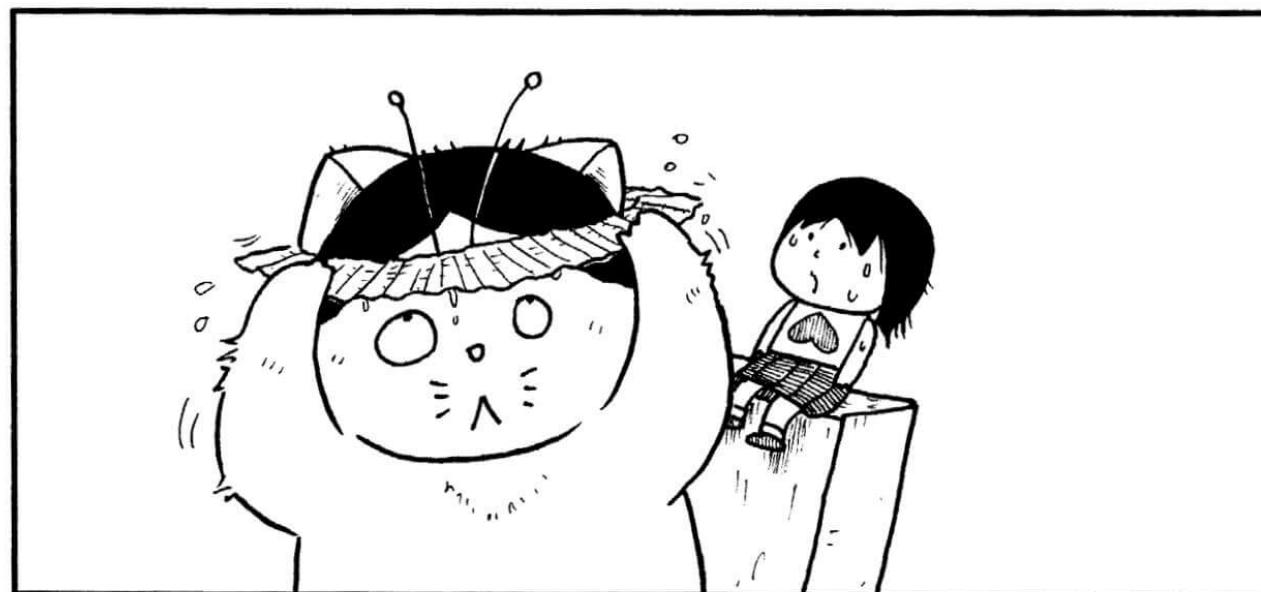
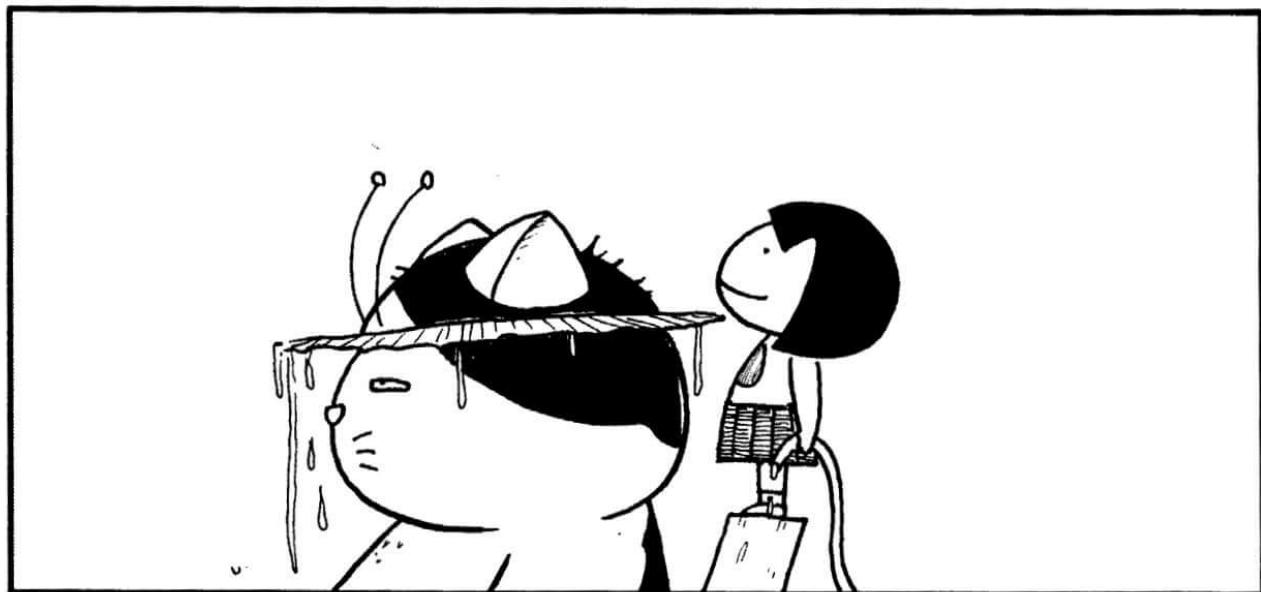


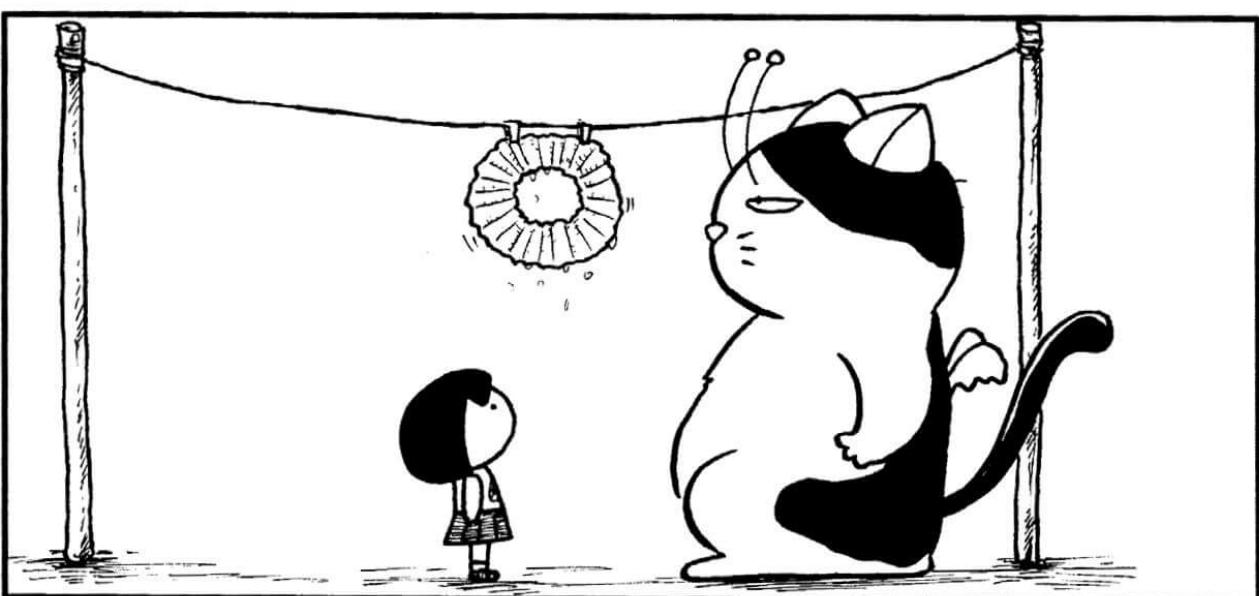
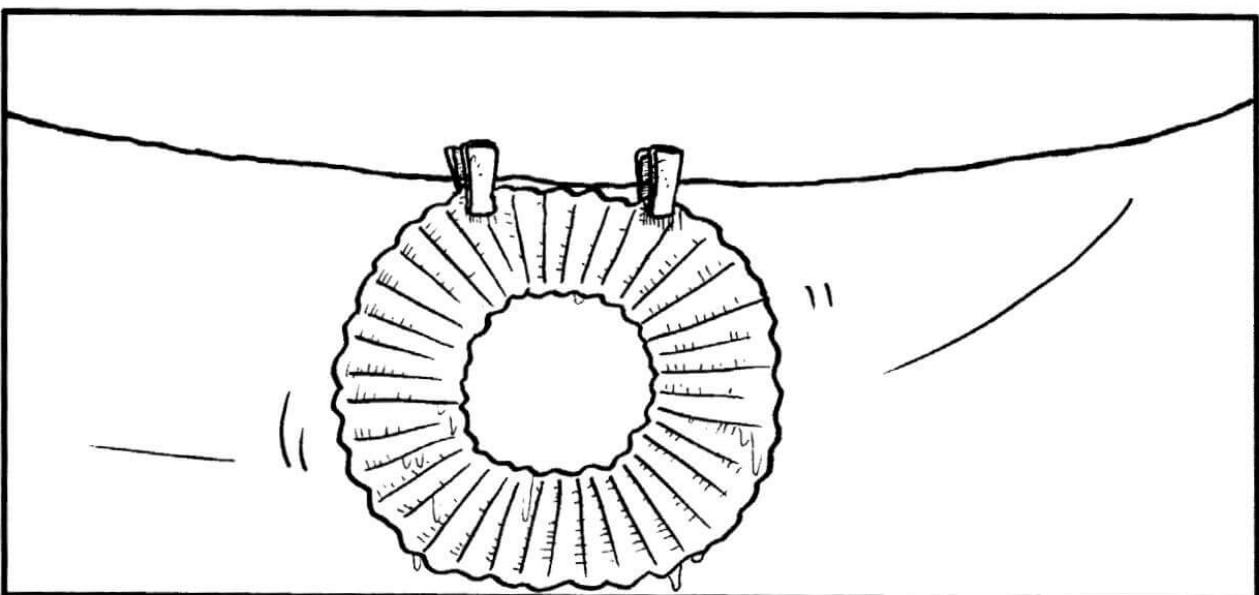




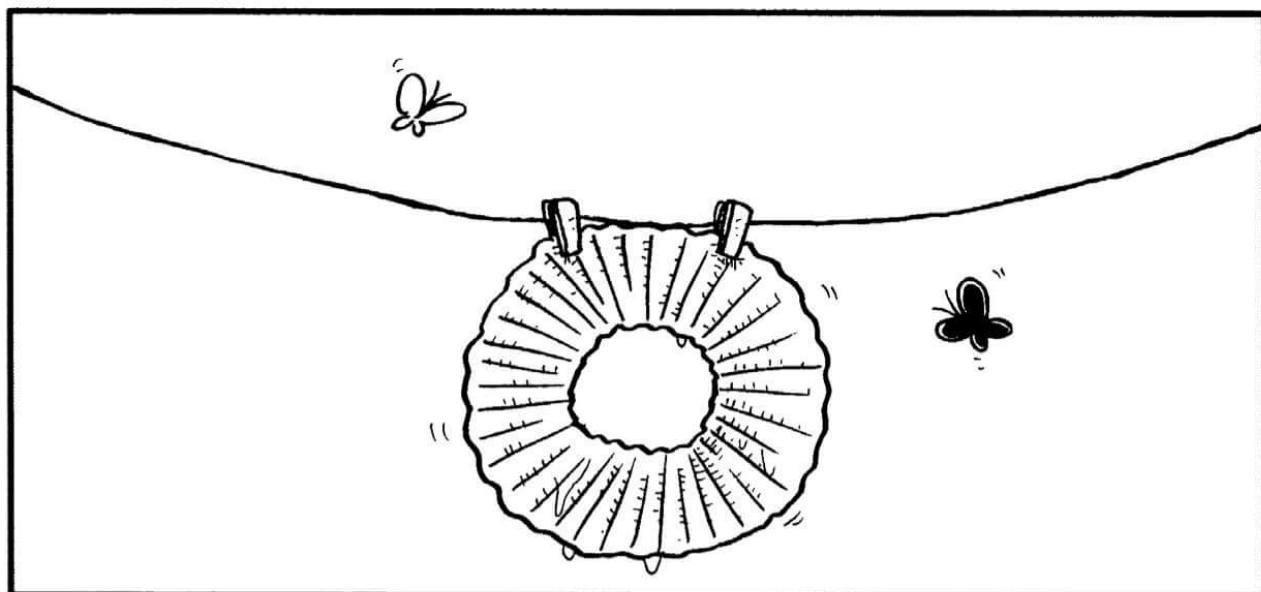
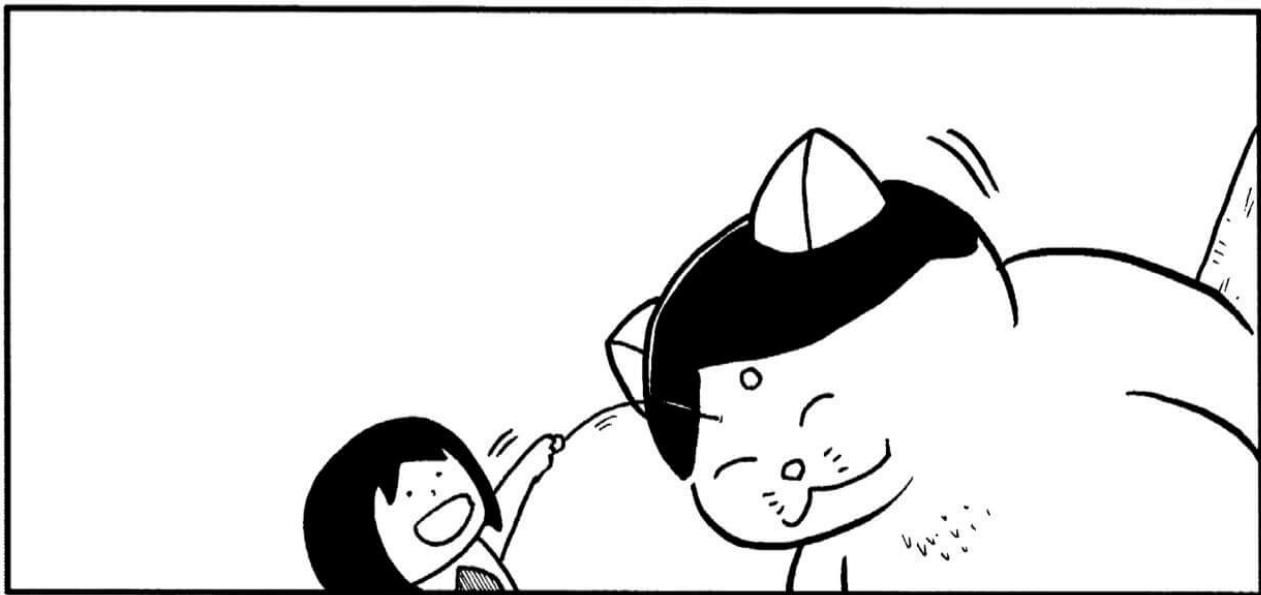


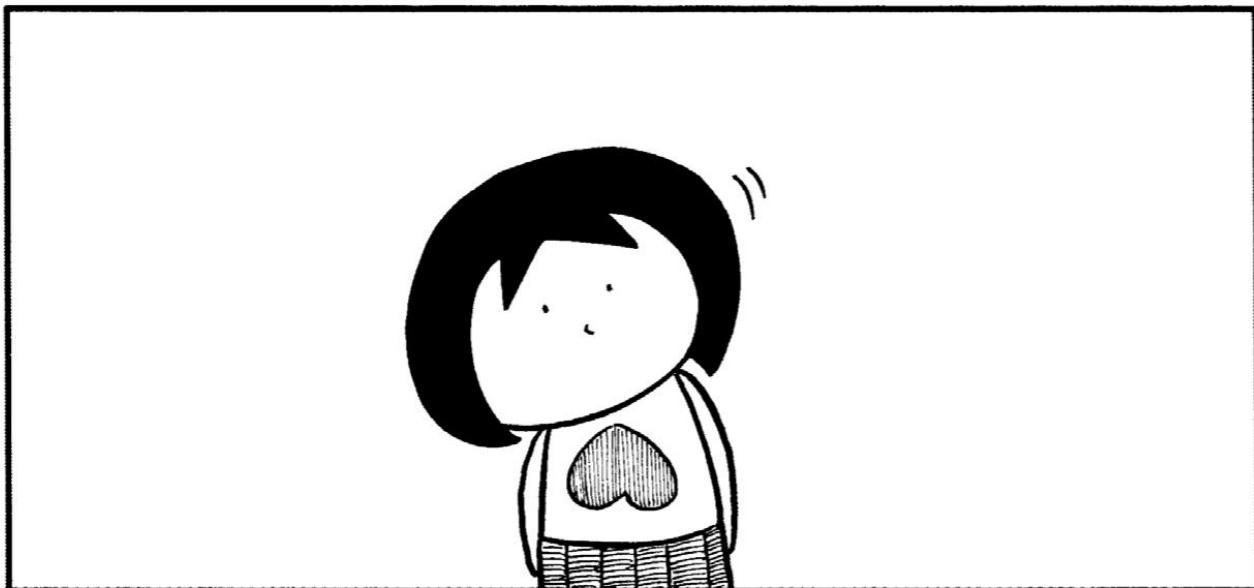






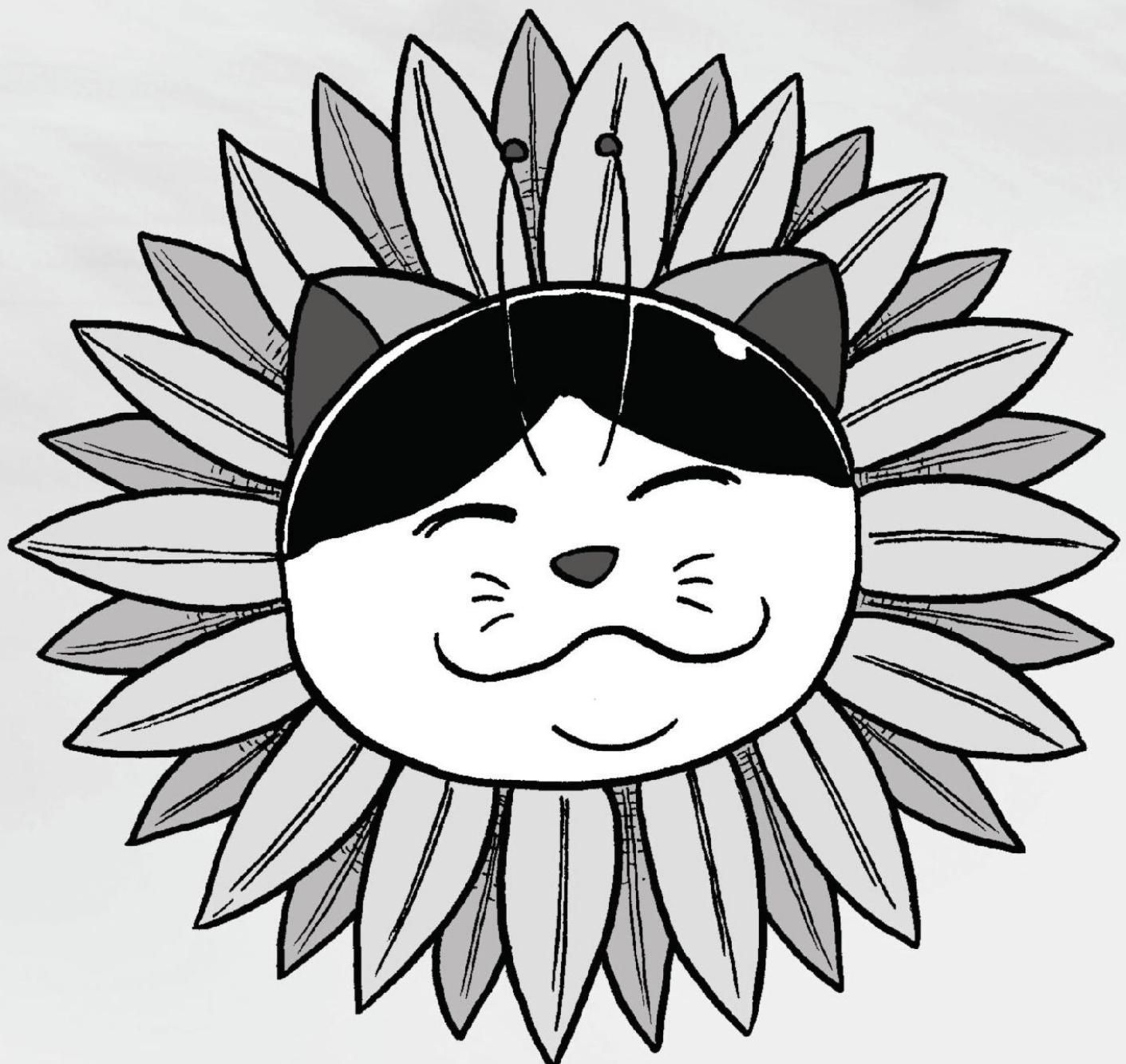








mỗi ngày



Đều có hoa nở





PANDADA BOOK#2

Copyright© by Ong-Art Chaicharncheep
10/55 Moo 1, Changwattana 14Rd., Tungsonghong,
Laksi, Bangkok 10210 Thailand
Vietnamese Edition 20XX by 1980 Books Co., Ltd
Through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd

THẦN MÈO PANDADA 2

Copyright © 2016, Công ty TNHH Văn hóa và Truyền
thông 1980 Books

Không phần nào trong cuốn sách này được sao chép
hoặc chuyển sang bất cứ dạng thức hoặc phương tiện
nào, dù là điện tử, in ấn, ghi âm hay bất cứ hệ thống
phục hồi và lưu trữ thông tin nào nếu không có sự
cho phép bằng văn bản của Công ty TNHH Văn hóa
và Truyền thông 1980 Books.

Chúng tôi luôn mong muốn nhận được những ý kiến
đóng góp của quý vị độc giả để sách ngày càng hoàn
thiện hơn!



NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

Địa chỉ: Số 175 Giảng Võ - Hà Nội

Điện thoại: 04 38515380; Fax: 04 38515381

Email: info@nxblaodong.com.vn

Website: www.nxblaodong.com.vn

Chi nhánh phía Nam

Số 85 Cách mạng Tháng Tám, Quận 1, Tp Hồ Chí Minh

ĐT: 08 38390970; Fax: 08 39257205

THẦN MÈO PANDADA (Tập 2)

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng Biên tập

Võ Thị Kim Thanh

Biên tập: Mai Thị Thanh Hằng

Trình bày: Như Ngọc

Bìa: Khôi Nguyên

Sửa bản in: Nguyễn Xinh

In 1.500 bản, khổ 13 x 19 cm tại Công ty cổ phần In và Thương mại Prima. Địa chỉ: số 35, ngõ 93 Hoàng Quốc Việt, Nghĩa Đô, Cầu Giấy, Hà Nội. Số xác nhận ĐKXB: 4792-2016/CXBIPH/05-327/LĐ. Quyết định xuất bản số: 1493/QĐ-NXBLĐ cấp ngày 30 tháng 12 năm 2016. In xong và nộp lưu chiểu Quý I năm 2017. Mã ISBN: 978-604-59-7397-4.

ĐƠN VỊ LIÊN KẾT XUẤT BẢN:

CÔNG TY TNHH VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG 1980 BOOKS

Add: 101-B2, Ngõ 125/2, Trung Kính, Cầu Giấy, Hà Nội

Tel: 043 788 0225 / Fax: 043 7880225

Website: www.1980books.vn / Email: rights@1980books.vn

